

VLAAMSE RAAD

ZITTING 1989-1990

23 OKTOBER 1989

ONTWERP VAN BOSDECREET

MEMORIE VAN TOELICHTING

DAMES EN HEREN,

Het Boswetboek van 19 december 1854 heeft ongetwijfeld in grote mate bijgedragen tot de instandhouding en de uitbreiding van het openbaar bospatrimonium.

Niettegenstaande de toenemende inkrimping van de open ruimten kan het openbaar bospatrimonium zich lange tijd handhaven, zelfs in het Vlaamse Gewest.

Uiteraard werd in het Boswetboek van 1854 weinig aandacht besteed aan functies die het bos kan vervullen in sterk verstedelijkt milieu. Naast beschermende maatregelen bedoeld om aan de bosaantastingen van de 19e eeuw paal en perk te stellen, werd immers voornamelijk de economische functie behandeld en kon natuurlijk geen rekening gehouden worden met meer recente wetten en reglementeringen in verband met natuurbehoud, ruimtelijke ordening, landschapszorg, leefmilieu, landinrichting enz...

Daarentegen werden in het Boswetboek van 1854 een aantal praktijken die thans volledig in onbruik geraakt zijn, uitvoerig gereguleerd.

De hervorming der instellingen heeft het mogelijk gemaakt om wat de technische aspecten betreft, een specifieke wetgeving voor het Vlaamse Gewest te ontwerpen : het is algemeen bekend dat een verschillend bosbeleid voor de onderscheiden gewesten zich „van nature" opdringt ; dit legt ook uit waarom, in tegenstelling tot de oude wetgeving, nu wettelijke voorschriften kunnen worden aangenomen die op een diepgaande wijze het bospatrimonium kunnen beschermen en ten dienste stellen van de gemeenschap.

In het verleden zijn er vaak betwistingen gerezen omtrent het begrip „bos“ ; uiteraard is het belangrijk voor het beslechten van geschillen om te kunnen beschikken over een degelijke omschrijving van dit begrip.

In het Vlaamse Gewest is meer dan 70 % van de bossen in privé-bezit ; een volwaardige bospolitiek is dan ook niet denkbaar zonder medewerking van de privé-eigenaar.

De grote wijziging door het nieuwe decreet ingevoerd is de onderwerping van alle bossen aan de wetgeving, ook het privé-bos. De voorschriften van toepassing op het privé-bos zijn minder ingrijpend dan deze die gelden voor het bos van de openbare instellingen, daarnaast staat dat de reglementeringen voor de bossen toebehorend aan de Vlaamse Gemeenschap of het Gewest nog uitgebreider is.

Voor de privé-bossen wordt een inventaris gevraagd ; wanneer deze bossen meer dan vijf hectare groot zijn wordt een beheersplan opgelegd.

De inventaris waarin gegevens worden verstrekt over de eigendomstoestand, de uitgestrektheid, de samenstelling en de structuur van de bestanden en het bestaande bosgebruik zal een basisdocument zijn voor het uitstippelen van het beleid en de tienjaarlijkse bostelling kunnen vervangen.

Het beheersplan, dat reeds door het Boswetboek van 1854 voor de openbare bossen werd ingevoerd, dient beschouwd te worden als een leidraad om met kennis van zaken die bosdomeinen te beheren met het oog op een duurzame instandhouding en de toegewezen functie vervulling.

Het bos als levensgemeenschap heeft een belangrijke functie te vervullen met betrekking tot het behoud en de bescherming van een gezonde en aangename leef sfeer. De weldadige invloed ervan beperkt zich niet tot het bos zelf.

Elke generatie dient ervoor te zorgen dat de toekomst van het bos wordt veilig gesteld opdat ook de nakomelingen over volwaardige bosgemeenschappen zouden kunnen beschikken.

Elke samenleving die zich bewust is van haar verantwoordelijkheid zal dan ook het bos behandelen als een goede huisvader.

Het openstellen van bossen, de aanleg van ecologisch meer verantwoorde bossen, het afleveren van bosprodukten die voor de economie belangrijk zijn, het instandhouden van schermbossen die geen volwaardige houtprodukten produceren en het behoud van bossen met belangrijke natuurbehoudswaarde zullen zoals in onze buurlanden kunnen gestimuleerd worden door steunmaatregelen.

Bovendien zal de privé-eigenaar kunnen rekenen op de adviserende functie van het Bosbeheer om de inventaris en het beheersplan op te stellen.

Aangezien het bosbezit in Vlaanderen sterk versnipperd is, wordt in de mogelijkheid voorzien om bosgroeperingen op te richten. Specifieke steunmaatregelen ter zake worden in het vooruitzicht gesteld. Bosversnippering kan ook worden bestreden door een splitsingsvergunning.

Een ander nieuw begrip dat in de boswetgeving wordt ingevoerd is de bosfunctie.

Voor de valorisatie van de economische, sociaal-educatieve, beschermende, ecologische of wetenschappelijke functies van het bos, worden verschillende maatregelen getroffen. Aan de reglementering van de bosexploitatie wordt grote aandacht besteed, teneinde zo goed als mogelijk de schade

te beperken. De bepalingen van het oude Boswetboek ter zake, die jarenlang aan de praktijk zijn getoetst, dienen daarbij als basis.

Het principe van de openbare verkoop van het hout in openbare bossen blijft gehandhaafd. Uit praktische overwegingen werden enkele uitzonderingen mogelijk gemaakt, zoals bijvoorbeeld voor windworp.

In de bossen met een sociale rol wordt aandacht besteed aan het verkeer. Gelet op de verregaande bosdegradatie die het gevolg kan zijn van een te intensieve en ongecontroleerde openstelling, wordt een strengere reglementering van het bosbezoek mogelijk gemaakt. De openstelling blijft beperkt tot het boswegennet.

In de schermbossen krijgen de maatregelen ter ontwikkeling van de schermfunctie absolute voorrang.

Om het belang van een ecologisch verantwoord beheer in de bossen te onderstrepen, wordt aan alle openbare bossen een ecologische functie toegewezen die in het beheersplan dient erkend.

Het begrip bosreservaat zoals omschreven in de wet op het Natuurbehoud schenkt geen voldoening aan de natuurbeschermers, dit ondermeer omdat de economische functie en de jachtbeoefening er niet worden verboden. De reglementering op de bosreservaten hoort meer thuis in een bosdecreet, daarom wordt het hoofdstuk betreffende de bosreservaten in de wet op het Natuurbehoud opgeheven en wordt het overgenomen, met de nodige aanpassingen.

Als streefdoel wordt vooropgesteld dat binnen een termijn van 10 jaar 2.000 ha bossen als bosreservaat zullen aangewezen of erkend worden.

De eventuele schade die een privé-eigenaar lijdt ingevolge de oprichting van een bosreservaat, kan vergoed worden. Voor de bosreservaten wordt per houtvesterij een adviescommissie opgericht.

Wat de bossen betreft wenst het decreet klaarheid te scheppen :

— ontbossen is verboden behoudens vergunning overeenkomstig de wet op de stedenbouw en de ruimtelijke ordening en na advies van het Bestuur ;

— kaalslag is alleen toegestaan in het kader van een goedgekeurd beheersplan ;

— voor alle kappingen tot onderhoud of verjonging die niet gebeuren binnen een goedgekeurd beheersplan moet aan het Bestuur toestemming worden gevraagd.

Mede in het raam van het Europees landbouwbeleid werden een aantal maatregelen voorzien die de overgang versoepelen van de klassieke landbouwexploitatie naar de exploitatie van houtachtige gewassen in agrarisch gebied door landbouwbedrijven.

Het is dus duidelijk dat zoals vroeger gebeurde, ook nu de kappingen in de bossen gereguleerd dienen te worden door de voorschriften in het bosdecreet. De structuurvisie op het bosbeleid zal getoetst worden aan het overkoepelend ruimtelijk beleid en rekening dienen te houden met de beleidsvisie inzake landinrichting.

Tenslotte is het de bedoeling van een reeks artikelen het bos beter te beschermen tegen beschadiging, onder meer tegen bosbrand.

De tekst werd aangepast aan de opmerkingen van de Raad van State.

Aldus werd ondermeer, inzake de bestraffing van de misdrijven, de door het Strafwetboek gebruikte indeling van de straffen volledig toegepast. Strafbepalingen werden rechtstreeks in de betrokken artikelen ingeschreven.

De voorschriften van het boswetboek betreffende de politionele functie en de rechtsvervolgning blijven behoren, zoals duidelijk gesteld door de Raad van State in zijn advies van 8 juni 1988, tot de nationale bevoegdheid. Daarom ook dat de bepalingen betreffende de strafvordering blijven en dat de terminologie van het decreet enigszins werd aangepast.

Gelet op de ernstige en moeilijk te herstellen gevolgen van bosmisdrijven is het in de meeste gevallen aangewezen correctionele straffen op te leggen.

Commentaar bij de artikelen

Hoofdstuk I

Algemene bepalingen

Artikel 1

De doelstellingen van het decreet worden vooraf bepaald. Het decreet is het instrument voor de instandhouding, het beheer en de uitbreiding van het bebost areaal. Schikking en redactie werden aangepast aan de opmerkingen van de R.v.S.

Artikel 2

Alle bossen vallen onder de bosregeling voor zover de voorschriften van dit decreet toepasselijk zijn op de betrokken categorie van eigenaar. Gelet op het grote aandeel van het privébosbezit in Vlaanderen dient een actief bosbeleid ook het privébosbezit te behandelen. Schikking en redactie zoals door de R.v.S. voorgesteld.

Artikel 3

Met het oog op ondermeer de bevoegdheden van het Bosbeheer wordt het begrip bos zo duidelijk mogelijk omschreven. De gedetailleerde omschrijving met een aantal voorbeelden is noodzakelijk om de rechtszekerheid van de boseigenaars te waarborgen zodat geschillen en bevoegdheidsconflicten zoveel als mogelijk worden vermeden.

Om het begrip nog duidelijker te stellen kan men er aan toevoegen wat niet als bos wordt beschouwd :

1. fruitboomgaarden ;
2. de tuinen en plantsoenen ;
3. de lijnbeplantingen, ondermeer langs wegen, rivieren en kanalen ;
4. de boomkwekerijen en arboreta die buiten het bos gelegen zijn ;
5. de sierbeplantingen.

Het artikel werd aan de opmerkingen van de R.v.S. aangepast.

Artikel 4

Enkele begrippen worden nader bepaald met de bedoeling klaarheid te scheppen o.m. wat betreft de eigenaars van openbare bossen.

In 1854 waren de Staat, enkele gemeenten en openbare instellingen de enige bestuursorganen die eigenaar waren van bossen. Nu is deze lijst veel langer.

De nieuwe eigenaars van openbare bossen hebben er belang bij dat hun bossen door gespecialiseerde diensten beheerd worden ; daarom wordt de lijst zo volledig mogelijk opgesteld, teneinde alle openbare bossen onder het Bosbeheer te kunnen plaatsen.

Ambtenaren en aangestelden zijn personeelsleden van de diensten van de Vlaamse Executieve. Teksten aangepast aan opmerkingen van de R.v.S.

Hoofdstuk II

De bosfuncties

Artikel 5

De bosfunctie is een nieuw begrip dat in het decreet wordt ingevoerd. Naargelang de functie die het bos toegewezen krijgt, worden er passende maatregelen voorgeschreven.

Gelet op het bostekort is het de betrachting om aan bossen zoveel mogelijk een meervoudige functie toe te wijzen, voor zover dergelijke functies het voortbestaan van het bos niet aantasten. Het openbaar bos dient terzake toonaangevend te zijn. Geen opmerkingen door de R.v.S.

Artikel 6

De afweging tussen de ruimtelijk-ecologische, economische en sociaal-culturele functie van het gebied en de materie waarop dit decreet slaat, moet gebeuren binnen het ruimtelijk beleid in overleg met de betrokken sectoren.

Om dit afwegen mogelijk te maken dienen de behoeften van deze sector rekening houdend met de verschillende mogelijke functies van het gebied (bv. bos, natuurgebied, landschap,...), het voorwerp uit te maken van een studie en planning op lange termijn.

Binnen het raam van een, op regelmatige tijdstippen te herziene lange termijnplanning, worden door het Bosbeheer uitvoeringsplannen opgemaakt. Deze moeten wat hun ruimtelijke implicaties betreft, getoetst worden aan het ruimtelijk beleid, waarbij het bos als volwaardig element in de open ruimte dient beschouwd dat bij de planning van de landinrichting ook tot zijn recht zal komen.

Om het belang van de ecologische aspecten van deze planning ook onder oogpunt van natuurbehoud te waarborgen, wordt terzake naast het advies van de Vlaamse Hoge Bosraad, ook het advies van de Vlaamse Hoge Raad voor Natuurbehoud gevraagd.

Met de opmerking van de R.v.S. werd rekening gehouden : de verwijzing naar het structuurplan werd geschrapt. Wel wordt gewag gemaakt van de Landinrichting.

Artikel 7

Een ernstig probleem dat een vlot uitvoerbaar bosbeleid hindert is de grote bosversnippering. De vorming van grote beheerseenheden kan daaraan verhelpen. Samenvoegen tot grote beheerseenheden in privé-bossen wordt gestimuleerd zoals voorzien in artikel 91. Advies van de R.v.S. werd gevolgd : aangepast en in algemeen hoofdstuk Bosfuncties gerangschikt.

Artikel 8

Met de economische rol van het bos wordt de opbrengst van hout- en nevenprodukten bedoeld.

Het is niet noodzakelijk beperkt tot bossen die werden aangeplant met het oog op een grote massaproductie, zoals de populieren- en de naaldhoutbossen.

Wanneer andere functies aangewezen zijn, mogen de maatregelen die getroffen worden om de houtvoortbrengst te verhogen de andere functies niet verhinderen.

In bossen met een sociaal of educatief belang mogen het vellen en ruimen de recreatie niet hinderen.

Artikel 9

Het voeren van een gericht bosbeleid is onmogelijk zonder inzicht te verwerven in het voorraadpeil.

Aan de hand daarvan kan het gemiddeld jaarlijks kapquantum worden vastgelegd. Dit gegeven is eveneens belangrijk voor de houtverwerkende nijverheid. Aangepast aan opmerking van de R.v.S. en beperkt tot openbare bossen.

Artikel 10

Zelfs indien een buitengewone kapping wordt toegestaan zullen de daaropvolgende kappingen worden aangepast om opnieuw de normale voorraad te bereiken. De gegevens van het beheersplan dienen geëerbiedigd te worden. Zoniet zullen aanpassingen gebeuren of zal een nieuw beheersplan worden opgesteld om deze voorraad op peil te houden. Geen bemerkingen van de R.v.S. Wel werd een strafbepaling toegevoegd.

Artikel 11

Wanneer gemengde beheerseenheden of bosgroeperingen tot gemeenschappelijke houtverkopen overgaan, dient het principe van de openbare verkoop toegepast te worden en de afwijkingen die de Vlaamse Executieve kan toestaan op grond van artikel 59, mogen geen aanleiding geven tot arbitraire beslissingen. Aangepast aan de opmerkingen van de R.v.S.

Artikel 12

Bevestiging van het principe dat de sociaal-educatieve functie van het openbaar bos primeert.

Toch is recreatie slechts in die mate toegestaan dat onder geen enkele voorwaarde het bos in zijn voortbestaan mag worden geschaad. Bossen zijn in principe slechts toegankelijk

op de bestaande wegen. Slechts een beperkt aantal vormen van ontspanning, zoals wandelen, spel op de grasvelden, natuurstudie, sportbeoefening, kunnen toegestaan worden.

Deze bepalingen verminderen geenszins de rechten en verplichtingen overeenkomstig de atlas van de buurtwegen.

Kleine tekstwijziging gevraagd door de R.v.S.

Artikel 13

De infrastructuur noodzakelijk voor de recreatie mag niet leiden tot inkrimping van de beboste oppervlakte, tenzij voor deze infrastructuren, andere dan gebouwen, die de opvang van de bezoekers noodzakelijk maakt uit hoofde van de bosbescherming. Geen opmerking R.v.S.

Artikel 14

Bij het opmaken van de vorige wetgeving was men onwetend over de problemen die de sociaal-educatieve functie van het bos meebrengt.

De boscijgenaren stonden dan ook vaak machteloos ten aanzien van de misbruiken, het vandalisme, vervuiling e.d. die het gevolg zijn van misplaatst bosgebruik.

Het is wenselijk dat voor elk bos afzonderlijk een reglement opgesteld kan worden zodat rekening gehouden kan worden met de specifieke toestanden en problemen. Bijzondere toegankelijkheidsbepalingen moeten ter kennis van het publiek kunnen worden gebracht. Geen opmerking R.v.S.

Artikel 15

Door het openstellen van bossen bewijst men een dienst aan de gemeenschap, maar verhoogt men tevens de kosten van onderhoud.

Om deze diensten te vergoeden kan de gemeenschap steun verlenen aan de eigenaren.

De bestaande wetgeving maakt dit totnogtoe mogelijk voor eigenaren van openbaar bos. Het is wenselijk deze mogelijkheid uit te breiden tot de privé-eigenaren.

Eenzelfde regeling wordt mogelijk gemaakt door de wet van 12 juli 1973 op het natuurbehoud.

Indien de voorwaarden waaronder de subsidies werden verleend niet worden nageleefd, zal tot terugvordering worden overgegaan ten bate van een Fonds voorzien in de Vlaamse Gewestbegroting.

Artikel 16

Op het boswegennet van de opengestelde bossen is het wenselijk het gemotoriseerde verkeer principieel te verbieden, niet alleen om de rust van de wandelaars te verzekeren maar ook om de fauna minder te storen en het toezicht te vergemakkelijken. Over bijzondere omstandigheden kan ook de eigenaar oordelen. Aangepast aan opmerkingen van de R.v.S.

Artikel 17

In de toegankelijke bossen is het regelen van het verkeer steeds een moeilijk op te lossen probleem. Enerzijds is het

wenselijk voor elke categorie van bezoekers (voetgangers, fietsers, ruiters,...) een afzonderlijk wegnnet te voorzien.

In kleinere bossen is dit echter niet haalbaar zonder het bos te schaden.

Voor al ruiters kunnen moeilijk gebruik maken van de wegen bestemd voor wandelaars of fietsers zonder deze laatste al te zeer te storen of zelfs hun veiligheid in het gedrang te brengen. Geen opmerkingen van de R.v.S.

Artikel 18

Het ontoegankelijk verklaren van een bos wordt door het publiek slecht onthaald. Om dit publiek enigszins voor te lichten wordt van de eigenaars geëist dat zij de vermelde gegevens zouden verschaffen. Geen opmerking van de R.v.S.

Artikel 19

De schermfunctie van bepaalde bossen speelt een grote rol in de bescherming van ons leefmilieu.

Bossen die omwille van hun ligging of in samenstelling een uitgesproken rol vervullen o.m. voor de bescherming van waterwinningsgebieden, de erosiebestrijding, de regulering van het debiet der waterlopen, de klimaatregeling, de waterzuivering, of die zones afschermen die het leefmilieu belasten, kunnen als schermbossen worden erkend.

De rechten van de eigenaars in de schermbossen zullen echter in zekere mate beperkt worden indien men het behoud en de bescherming van deze bossen primair stelt.

Daarom ook wordt voorgesteld dat de Vlaamse Executieve, de Raad gehoord, de beslissing neemt inzake het al dan niet beschermen van bossen.

Met het oog op het behoud van deze bossen is het tevens wenselijk dat de Vlaamse Executieve de regelen inzake beheer en toegankelijkheid bepaalt de Raad en de Vlaamse Hoge Raad voor Natuurbehoud, gehoord. Geen opmerking van de R.v.S.

Artikel 20

Om de eigenaars te vergoeden voor eventuele winstderving die in schermbossen geleden kan worden, kan de Vlaamse Executieve de Raad gehoord, vergoedingen toekennen. Geen opmerking van de R.v.S.

Artikel 21

Alle bossen vervullen per essentie een ecologische functie. In het beheersplan moet worden aangegeven in welke mate aan deze functie eventuele bijzondere aandacht wordt besteed. Nieuw artikel.

Artikel 22

Onafgezien van elke andere functie worden in de openbare bossen bepaalde streefdoelen vooropgesteld die de ecologische waarde van de bossen zullen verhogen. Nieuw artikel.

Bepaalde boomsoorten kunnen zomaar niet als exoten worden beschouwd omdat ze reeds sinds eeuwen ons land-

schap kenmerken of omdat ze hier aan de rand van hun natuurlijk verspreidingsgebied groeien.

Het aanplanten van deze boomsoorten kan verantwoord zijn wanneer het in harmonie met de standplaatsfactoren gebeurt. Nieuw artikel.

Artikel 23

Bepaalde handelingen zijn in de openbare bossen verboden omdat zij de ecologische waarde van deze bossen kunnen aantasten. Verscheidene van deze verbodsbepalingen waren reeds in het Boswetboek voorzien (art. 107, e.a.). Ze zijn niet bedoeld om de reglementair voorziene kappingen te verhinderen. Nieuw artikel.

Artikel 24

Het gebruik van biociden hoort in principe niet thuis in bossen die op een ecologisch verantwoorde wijze worden beheerd. Nieuw artikel.

Artikelen 25 en 26

De wetenschappelijke functie van alle bossen wordt erkend. In het bijzonder wordt echter gewezen op de belangrijke waarde die bepaalde bossen in een of ander opzicht hebben en daarvoor speciaal beschermd en beheerd moeten worden als „bosreservaten". Hierbij wordt tevens het advies gevraagd van de Vlaamse Hoge Raad voor Natuurbehoud. Uiteraard zal het beheersplan maatregelen voorschrijven om de wetenschappelijke waarde in stand te houden en te bevorderen.

De wetenschappelijke functie van de bossen kan van uiteenlopende aard zijn. Deze kan bewezen worden aan de hand van bestaande geschriften of onderzoeken. Tekstwijziging zoals gewenst door R.v.S.

Artikel 27

Naar gelang de eigenaar of de huurder kan er sprake zijn van twee types van bosreservaten : bosreservaten en erkende bosreservaten. Dit is naar analogie met de wet op het natuurbehoud, die ook deze twee types onderscheidt voor de natuurreservaten.

De erkende bosreservaten moeten, precies zoals de bosreservaten, aan bepaalde normen beantwoorden om dit statuut te verwerven.

Bij de bosreservaten kan men eveneens onderscheid maken tussen de gerichte en de integrale reservaten. Tekstwijziging zoals gewenst door R.v.S.

Artikel 28

Bij het beheer van de bosreservaten wordt het advies gevraagd van de Raad en van de Vlaamse Hoge Raad voor Natuurbehoud. Plantengemeenschappen zijn plantenassociaties met dominantie van struiken of bomen. Groeivormen zijn verschijningsvormen waarin houtige gewassen domineren. Aangepast aan opmerking van de R.v.S. (3^e alinea geschrapt).

Artikel 29

Bosreservaten worden pas waardevoller naarmate zij ouder worden en wanneer het aangepast beheer zich over een lange tijd kan spreiden.

Het is logisch dat de bossen van het Gewest de grootste mogelijkheden bieden en dat zij in de eerste plaats in aanmerking komen om er volwaardige bosreservaten van te maken.

Het heeft geen zin bosreservaten op te richten voor een periode korter dan zevenentwintig jaar. Veranderingen in het bos zijn maar op termijn mogelijk en zevenentwintig jaar is slechts een gedeelte van de te verwachten levenstermijn van bomen en bossen. Tekstwijziging zoals door R.v.S. gevraagd.

Artikel 30

Aangezien in een bosreservaat beperkingen van economische of financiële aard opgelegd worden, is het normaal dat hiervoor een schadevergoeding bepaald wordt. Indien dit niet het geval zou zijn, mag aangenomen worden dat weinig eigenaars toestemming zullen geven voor het oprichten van bosreservaten. Hun toestemming is nochtans noodzakelijk (zie artikel 27). Aanpassing van de tekst.

Artikel 31

Voor elk bosreservaat zal een specifiek beheer worden uitgestippeld aangepast aan de doelstellingen.

Doelstellingen worden in het artikel opgesomd, deze opsomming is niet limitatief en kan aan bepaalde standplaatsen aangepast worden. Aanpassing terminologie zoals door R.v.S. gewenst.

Artikel 32

In principe is de kaalslag verboden. Aangezien de inzichten omtrent de uitgestrektheid van de kaalslag kunnen veranderen en onvoorziene omstandigheden tot kaalslag aanleiding kunnen geven, kan de Executieve afwijkingen toestaan. Redactie van de R.v.S.

Artikel 33

De bescherming en eventueel het beheer van bosreservaten vereisen een deskundige leiding. Redactie van de R.v.S.

Artikel 34

Zoals ook voor de natuurreservaten voorzien. Tekst aangepast aan opmerkingen van R.v.S.

Aangezien zeer uiteenlopende wetenschappelijke disciplines aan bod komen bij het beheer van een bosreservaat is het de bedoeling de verantwoordelijke voor het beheer te laten bijstaan door wetenschappelijke raadgevers, die bevoegd zijn voor deze wetenschappelijke aspecten.

De adviescommissie (per houtvesterij) moet derhalve ook een multidisciplinair karakter hebben.

Het is tevens wenselijk dat de commissie aanspoort tot wetenschappelijk onderzoek.

Artikel 35

Het is niet uitgesloten dat externe invloeden een negatieve invloed zouden kunnen uitoefenen op het bosreservaat.

Gedacht wordt niet alleen aan bodemgebruik zoals recreatiecentra en industrieën, maar ook aan het gebruik van biociden die schade aan de bosbestanden kunnen toebrengen, aan het regelen van de waterstanden die de hydrologie van het reservaat zou beïnvloeden, aan een bodemgebruik dat schadelijk is voor het reservaat. Indien dit verbod de opbrengstmogelijkheden van de naburige bodemgebruiker beperkt, kan een compenserende vergoeding worden vastgesteld. Verduidelijking van tekst zoals door R.v.S. gewenst.

Artikel 36

De verschillende verbodsbepalingen stemmen in grote mate overeen met die van het koninklijk besluit van 2 april 1978 houdende vaststelling van het beheersreglement der bosreservaten. Aanpassing van tekst zoals door R.v.S. gewenst.

Hoofdstuk III

Het Bosbeheer

Artikel 37

Het Bosbeheer wordt belast met het toezicht op het beheer van de bossen en op de bosregeling d.i. het geheel van de in dit decreet bepaalde voorschriften. Tekst van R.v.S. en herschikking.

Artikel 38

De Vlaamse Executieve regelt de organisatie van het bosbeheer, vermits deze dienst behoort tot de diensten van de Vlaamse Executieve. Geen opmerkingen van R.v.S.

Artikel 39

Het aantal ambtenaren en aangestelden nodig voor het beheer van de bossen kan verschillen naar gelang de bosuitgestrektheid, de opdrachten van het Bosbeheer en de functie die aan het bos wordt toegewezen.

Om de personeelsbehoefte regelmatig te kunnen aanpassen aan de ontwikkeling op het terrein kan de Vlaamse Executieve de personeelsformatie wijzigen. Personeelsleden van het Bosbeheer dienen over een specifieke kennis te beschikken, de Vlaamse Executieve dient vast te stellen welke getuigschriften de personeelsleden dienen te bezitten.

De academische vorming van de ingenieur van Waters en Bossen is afgestemd op de functie van houtvester. Uiteraard ligt het zwaartepunt op de bosbouw, maar ook andere disciplines in verband met fauna- en florabeheer, milieuwetgeving,... behoren tot zijn vorming. Het is tevens de enige academische vorming waar voldoende bosbouwonderricht op het programma staat. Geen opmerking van de R.v.S.

Artikelen 40 en 41

Zoals voor de vaststellingen van het aantal aangestelden is ook de indeling afhankelijk van de opdrachten, ook buiten het bos. Een aanpassing aan de ontwikkeling moet steeds mogelijk zijn.

Meer bepaald zullen de ambtenaren worden aangewezen die, zoals voorzien in artikel 120 van het Boswetboek, in naam van het Bosbeheer, de vervolgingen zullen uitoefenen. Het is de bedoeling de woudmeesters met deze opdracht te gelasten (zie artikel 115). Geen opmerking van R.v.S.

Artikel 42

Deze beperking was vroeger alleen van kracht voor gerechtelijke zaken waarbij de Staat betrokken was. Gezien het decreet op alle bossen van toepassing wordt, is het aangewezen de beperking uit te breiden. Geen opmerkingen van R.v.S.

Artikel 43

De onverenigbaarheden worden ook geregeld door het statuut van het Rijkspersoneel behoudens wat betreft de handel in hout en boomkwekerijprodukten. Geen opmerking van R.v.S.

Hoofdstuk IV

De Vlaamse Hoge Bosraad

Artikelen 44 tot 46

Aan de Vlaamse Hoge Bosraad dient de nodige rechtsgrond gegeven te worden.

De Vlaamse Executieve wordt tevens verplicht het advies in te winnen van de Raad voor het bosbeleid en geschillen die zich kunnen voordoen tussen de privé-boseigenaars en het Bosbeheer. Aanpassingen zoals gewenst door R.v.S.

Hoofdstuk V

Het beheer van de bossen

Afdeling I

Het beheer van de bossen in het algemeen

Artikel 47

De veelzijdige functies worden benadrukt bij het begin van het hoofdstuk betreffende het beheer van bossen. Aanpassing van tekst zoals door R.v.S. gewenst.

Artikel 48

De diensten van de Vlaamse Gemeenschap, die ook bevoegd zijn voor het toegepast wetenschappelijk bosbouwonderzoek, zijn de aangewezen diensten om zaadbestanden te selecteren of zaadboomgaarden te beheren volgens procedures vastgelegd door de Vlaamse Executieve. Nieuw artikel na regionalisering van toegepast wetenschappelijk bosbouwonderzoek noodzakelijk.

Afdeling II

Het beheersplan

Artikel 49

Voor elk openbaar bos en voor elk privé-bos groter dan 5 ha wordt een beheersplan opgesteld.

Het beheersplan stelt het gebruik en de functie vast, alsmede de beheersmaatregelen die eruit voortvloeien zoals de kappingen (exploitatietabel), de verzorgingsmaatregelen en de verjongingstechniek die in de eerste plaats het bosbehoud beogen.

Het beheersplan omschrijft ook de maatregelen die in een bos getroffen dienen te worden uit hoofde van zijn functie.

In het beheersplan zal tevens worden vermeld dat de eigenaar zijn voornemen tot overdracht aan derden aan het Bosbeheer zal bekend maken.

In een bos met een sociale functie bv. dient de openstelling nader te worden behandeld ; de open te stellen bosgedeelten, de aan te leggen infrastructuur, beschermingsmaatregelen onder meer van fauna en flora.

De betrokken openbare eigenaar dient met het beheersplan akkoord te gaan vooraleer de Executieve het goedkeurt. In het oude Boswetboek werd alleen het advies van de (openbare) eigenaar gevraagd.

Het openstellen van gemeenschappelijke beheersplannen zal uiteraard niet altijd vanzelfsprekend zijn.

Het is niet de bedoeling op privé-eigenaars die geen beheersplannen opstellen via rechterlijke procedures dwang uit te oefenen. Indien de privé-eigenaar niet binnen de voorziene termijnen aan zijn verplichtingen voldoet, kan hij ingebreke gesteld worden. Indien hij binnen de 6 maanden geen gevolg geeft aan deze ingebrekestelling kan het Bosbeheer aan derden opdracht geven het beheersplan op kosten van de eigenaar op te stellen. In geval van een gemeenschappelijk beheersplan zal elke eigenaar bijdragen pro rato van zijn oppervlakte bosbezit.

Indien het Bosbeheer het voorgestelde beheersplan niet goedkeurt kan de betrokken eigenaar beroep aantekenen bij een paritair samengesteld comité (privé-eigenaar - overheid) dat door een magistraat wordt voorgezeten.

Dergelijke beroepsprocedure is een waarborg voor een objectieve beoordeling. Zij was reeds voorzien in de grendelwet van 28 december 1931.

Het beheersplan is het belangrijkste instrument voor de toepassing van het bosbeleid. Daarom ook dat de Executieve besluiten betreffende vorm, inhoud, termijn en procedure slechts kan goedkeuren na advies van de Vlaamse Hoge Bosraad en de Vlaamse Hoge Raad voor Natuurbehoud.

Het beheersplan kan in belangrijke mate de toekomst van een beboste eigendom beïnvloeden en zou dan ook moeten kunnen geraadpleegd worden door belanghebbende derden, zoals kandidaat kopers, openbare besturen,...

Het beheersplan biedt anderzijds rechtszekerheid aan de eigenaar die kappingen uitvoert en bv. t.o.v. kontesterende derden kan hij de rechtmatigheid van zijn kappingen bewijzen aan de hand van het goedgekeurd beheersplan waarvan een exemplaar berust bij de toeziende ambtenaar.

Het beheersplan wordt opgesteld voor een bepaalde periode (bv. 20 jaar).

Een nieuw beheersplan of een wijziging wordt aan dezelfde procedure onderworpen.

Het aandeel in de beheers- en bewakingskosten zal voor de eigenaars van openbaar bos door de Vlaamse Executieve worden bepaald. Aanpassing aan opmerking van R.v.S. Belangrijke uitbreiding o.m. beroepsprocedure.

Artikel 50

De domeinbossen, die eigendom zijn van het Gewest of de Gemeenschap worden volledig beheerd door het Bosbeheer.

In andere openbare bossen oefent het Bosbeheer alleen een technisch beheer en de bewaking uit, in overeenstemming met de eigenaar. Commentaar van de R.v.S. in acht genomen.

Artikel 51

De privé-boseigenaar staat volledig in voor het beheer van zijn bossen. Hij kan eventueel beroep doen op het Bosbeheer voor advies (artikel 49) voor het beheerplan, op medewerking artikel 85 voor inventarisatie of begeleiding art. 90.

Wat de bewaking aangaat kan worden verwezen naar de bijkomende erkenningsvoorwaarden van de privé-boswachters en naar art. 61 van het Veldwetboek (aanstelling particuliere wachters). Geen opmerkingen van de R.v.S.

Artikel 52

De bossen die binnen de grenzen van een natuurreservaat liggen moeten beheerd worden als behorend tot het natuurreservaat. De wetten en reglementen geldig voor de natuurreservaten zijn uiteraard ook geldig voor de bossen die zij omsluiten. Voor zover bosbehoud en bosbescherming in de beheersplannen voorop worden gesteld, blijven deze bossen onderworpen aan de bosregeling.

De beheersplannen worden in onderling overleg tussen de bevoegde diensten van het Bosbeheer en het Natuurbehoud opgesteld, (nieuw artikel).

Hoofdstuk VI

Bijzondere bepalingen betreffende
de openbare bossen

Artikel 53

De Vlaamse Executieve kan een algemene reglementering goedkeuren die rechten en verplichtingen voor de bezoekers regelt en die de nadelige gevolgen van de openstelling kan beteugelen. Aangepast aan opmerkingen van de R.v.S. Toevoeging strafbepaling.

Artikel 54

Zoals voorzien was in artikel 20 van de wet van 19.12.1854. Geen opmerkingen van R.v.S.

Artikel 55

Er mag niet worden afgeweken van de kappingen die voorzien zijn in het beheersplan tenzij dringende sanitaire of veiligheidsredenen dit verantwoorden, of het Bosbeheer zijn toestemming verleent. Beroep is mogelijk bij de Vlaamse Executieve. Kopers die te goeder trouw dergelijke kappingen hebben gekocht, kunnen schadeloosstelling vragen aan de verantwoordelijke voor de verkoop. Tekst aangepast aan opmerkingen van R.v.S.

Artikel 56

Gebruiksrechten hebben een feodale oorsprong en hadden betrekking op het verlenen door een eigenaar van rechten aan bepaalde personen of groepen van personen om op een of andere wijze gebruik te maken van de materiële productie van een bos.

De gebruiksrechten zijn vaak oorzaak geweest van bosbeschadiging en het uitoefenen van gebruiksrechten heeft lange tijd de bossen van de openbare eigenaars geteisterd.

Het toestaan van weiderechten bracht niet alleen de verjonging in gevaar, maar vernielde ook grondig de kruidenvegetatie en de goede bodemstructuur.

Ook het toestaan van recht op brandhout of geriefhout gaf aanleiding tot bovenmatige kappingen en bosvernieling.

Het Boswetboek van 1854 besteedde dan ook grote aandacht aan dergelijke gebruiksrechten met de bedoeling ze te beperken of af te schaffen. Mee door de evolutie van de socio-economische aspecten zijn deze gebruiksrechten, althans in het Vlaamse Gewest, in onbruik geraakt. Het is van belang te voorzien dat geen gebruiksrechten in de bossen van de eigenaars van openbaar bos kunnen verleend worden, daar zij een rationeel beheer ervan in de weg staan.

Enkel de Vlaamse Executieve kan nog gebruiksrechten toestaan, bv. het recht van doorgang. Gebruiksrechten verleend zonder deze toestemming zijn van rechtswege nietig. Tekst aangepast aan opmerkingen van R.v.S.

Artikel 57

Neemt het artikel 19 van de vorige wet over (neerlegging merk van de hamers). Geen opmerkingen.

Artikel 58

De eigenaar mag bepalen of hij de gevelde bomen wenst te behouden voor eigen gebruik of dat zij openbaar verkocht moeten worden. Geen opmerkingen.

Artikel 59

In § 1 wordt het principe van de verplichte openbare verkoop van de houtkappingen in openbare bossen behouden.

In de vorige wetgeving was op dit principe geen uitzondering mogelijk. In bepaalde gevallen van ondergeschikt belang bleek dit soms financieel nadelig voor de eigenaar, gevaarlijk of fytosanitair niet verantwoord.

§ 2 somt enkele gevallen op waar een openbare verkoop niet verantwoord is.

Niet alleen om financiële of sanitaire redenen, maar ook uit veiligheidsoverwegingen kan een exploitatie zeer dringend zijn. De lange procedure die een openbare verkoop voorafgaat laat een snel optreden niet toe.

De Vlaamse Executieve regelt bij besluit de voorwaarden waarbij verkoop uit de hand toegelaten is. Teksten aangepast aan opmerkingen van R.v.S.

Artikelen 60 tot 64

Deze regelen het verloop van de kappingen en nemen de voorschriften van de vorige wetgeving over (veilingen, geschillen, verkopen).

Beheers- en bewakingskosten worden evenredig verdeeld over alle medeëigenaars in geval van onverdeeldheid. Aanpassingen aan opmerkingen van de R.v.S.

Artikel 65

Voor bossen die in onverdeeldheid toebehoren aan de Staat, of Gewest of Gemeenschap, en andere eigenaars van openbaar bos, kan in de afzonderlijke sectie van de begroting (titel IV) een fonds opgericht worden dat gestijfd wordt door de verkopen. Met dit fonds kunnen de nodige beheerswerkzaamheden gefinancierd worden. Indien dit fonds niet wordt opgericht voorziet het decreet in afhoudingen vooraleer de opbrengst wordt verdeeld, met de bedoeling de financiering van de beheerswerkzaamheden veilig te stellen. Aangepast aan opmerkingen van R.v.S.

Artikel 66

De eigenaar verkoopt zelf.

De veilingvoorwaarden worden door de eigenaar opgesteld. Het Bosbeheer is bij de verkoop vertegenwoordigd. Tekst aangepast aan opmerking R.v.S.

Artikel 67

Na uitreiking van de kapvergunning kan de koper aan de exploitatie beginnen. Hij kan daarmee ten aanzien van de controlerende machten zijn hoedanigheid van koper bewijzen. Tekst van R.v.S.

Artikel 68

De bomen worden „staande” verkocht. De koper moet de verkochte bomen in het bos opzoeken en vellen.

Bij een dunning is de controle niet altijd overzichtelijk.

Het aanwijzen van het merkteken op de gevelde bomen of het aanwijzen van getuige bomen of of stronken is een onaanvechtbaar middel om te bewijzen dat bomen niet wederrechtelijk werden gekapt.

Om alle misverstanden en bedrieglijke praktijken te voorkomen is het de kopers en exploitanten verboden speciale merktekens aan te brengen op het hout voor voorbehouden bomen.

Bomen die toevallig breken of omvergeworpen worden moeten onmiddellijk aangegeven worden.

De eventuele overname kan overeenkomstig art. 59 § 2), geregeld worden. Tekst aangepast aan opmerking van R.v.S.

Artikel 69

Om alle schade bij het vellen te vermijden worden, zoals in het vorig Boswetboek, strenge maatregelen genomen die

de koper er in elk geval van moeten weerhouden slordige vellingswerkzaamheden uit te voeren. Aangepast aan opmerkingen van R.v.S.

Artikel 70

Het vorige Boswetboek verbood reeds het vellen en het ruimen van bomen na zonsondergang en voor zonsopgang.

Omwille van de recreatie is de exploitatie op zon- en feestdagen verboden.

Dit is slechts mogelijk met toestemming van de houtvester bv. bij dringend noodzakelijke kappingen van bomen die een gevaar opleveren voor ongevallen of bij ruiming van omgewaaide bomen die een weg afsluiten. Geen opmerkingen van R.v.S.

Artikel 71

Met het schillen of ontschorsen kan men het merk van de hamer doen verdwijnen.

Voor bomen op stam is het daarom ook principieel verboden. Voor het naalddhout bv. kan het ontschorsen wel verplicht worden om sanitaire redenen. Geen opmerkingen van R.v.S.

Artikel 72

Artikel overgenomen uit de vorige wetgeving. Geen opmerkingen van R.v.S.

Artikel 73

Dit is eveneens een voorschrift dat uit de vorige wetgeving, na aanpassing (caravan) werd overgenomen. Nu dient men eveneens rekening te houden met de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en de stedenbouw. Daarenboven kan de plaatselijke aangestelde nu in naam van de houtvester optreden. Tekst aangepast aan opmerkingen van R.v.S.

Artikel 74

Over het maken van vuur worden strenge bepalingen voorzien in het Hoofdstuk Bosbescherming. Aangepast.

Artikel 75

Het ruimen van de houtprodukten kan veel schade toebrengen aan de bodem en de bodemvegetatie. Daarom zijn strenge voorschriften verantwoord. Geen opmerkingen van R.v.S.

Artikelen 76 en 77

Het betreft bepalingen die, na aanpassing, overgenomen werden uit de vorige wetgeving (termijnen voor kapping, de opruiming en termijnverlenging).

Bomen die niet binnen de voorziene termijn werden geveld komen opnieuw toe aan de eigenaar.

Artikel 78

Tekst aangepast aan opmerkingen van R.v.S.

Artikel 79

Overgenomen uit de vorige wetgeving. Commentaar van de R.v.S. beperkt tot burgerlijke aansprakelijkheid.

Artikel 80

In de vorige wetgeving waren de kopers niet alleen verantwoordelijk voor de misdrijven in hun kavels maar ook „binnen de hoorwijdte van het bijlgeluid" gepleegd. De bijl werd ondertussen vervangen door de motorzaag.

Dit verouderde begrip werd niet meer opgenomen, maar vervangen door een vaste afstand van 100 meter, ook van de lasthebbers en de koopwachters is geen sprake meer. (artikel 83).

In het derde lid werd zoals door de R.v.S. aangeraden, de strafbepaling aangepast.

Artikelen 81 en 82

Deze artikelen hebben betrekking op de bosschouwing.

De procedure wordt niet meer algemeen toegepast, maar het is zeker wenselijk ze te behouden, opdat ze facultatief toegepast kan worden. Het is van belang dat de koper weet dat de procedure kan toegepast worden.

De procedure wordt vereenvoudigd. Dit artikel werd herwerkt.

Artikel 83

Met de aannemers van de exploitatie worden onder meer de vellers bedoeld die bv. hout weghalen dat voor eigen gebruik is bestemd.

De bosexploitanten worden gelijkgesteld met kopers wat de exploitatie van de kap betreft. Tekst aangepast aan opmerkingen van de R.v.S.

Artikel 84

Er wordt vastgesteld dat vaak dezelfde kopers overtredingen begaan die niet altijd kunnen bestraft worden als gevolg van verjaring, problemen met domiciliering... Anderzijds ervaren de verantwoordelijke ontvangers vaak moeilijkheden met dezelfde kopers en hun borgen, die laattijdig of niet hun betalingen verrichten. Zoals er in bepaalde departementen een lijst van erkende aannemers bestaat is het hier de bedoeling omgekeerd bepaalde kopers voor een beperkte tijd uit te sluiten. Gelet op de zware procedure die daartoe leidt is het te voorzien dat dergelijke uitsluiting zeer beperkt zal blijven. In het oorspronkelijk ontwerp was dergelijk artikel voorzien als strafbepaling. Dit artikel is eerder als een voorzorgsmaatregel bedoeld. Akkoord R.v.S.

Hoofdstuk VII

Bijzondere bepalingen betreffende
de privé-bossen

Artikel 85

De inventarisatie van alle beboste eigendommen wordt verplicht. Het Bosbeheer kan hieraan zijn medewerking verlenen of op eigen initiatief uitvoeren.

Met deze inventaris wordt betracht een beter inzicht te krijgen in de samenstelling, de structuur van de bestanden.

Dergelijke inventaris is een basisdocument voor het te voeren beleid en de beheersplanning.

De gevraagde inlichtingen hebben betrekking op de staat van ligging van het bos met o.m. vermelding van uitgestrektheid, bestandtype of bedrijfsvorm, de leeftijd, het bestaande bosgebruik, oppervlakte-indeling, boomsoorten, geraamde voorraden, bestaande functies.

De inventaris vervangt de tien-jaarlijkse bostelling.

Het permanent bijhouden van de inventaris, wat in feite moeilijk te definiëren is, wordt niet meer opgelegd.

Artikel 86

Gelet op het belang van het beheersplan is het nuttig het accent te leggen op de correcte uitvoering ervan. Artikel beperkt zoals door de R.v.S. voorgesteld.

Artikel 87

Met het doel het bospatrimonium te beschermen dient de kapping door de eigenaar te worden aangevraagd.

Ingeval een beheersplan werd goedgekeurd, worden de voorziene kappingen toegestaan en kunnen zij onmiddellijk worden uitgevoerd.

„Dringende kappingen” zijn bv. de kappingen van bomen die een gevaar betekenen voor de gezondheidstoestand van het bos of die in zodanige toestand verkeren dat zij een gevaar opleveren voor ongevallen.

Andere redactie van het artikel. Geen meldingsplicht voor kappingen in beheersplan voorzien.

Artikel 88

Om de naleving van dit beheersplan ter plaatse te kunnen nagaan, dient het Bosbeheer te beschikken over de nodige bevoegdheid inzake toezicht. Tekst aangepast aan opmerkingen van R.v.S.

Artikel 89

Een beheersplan is geldig voor een bepaalde periode. Het moet steeds aangepast kunnen worden aan de groei en de ontwikkeling van de bestanden.

Wijzigingen of afwijkingen dienen aangevraagd aan het Bosbeheer. Termijnen worden vastgelegd om de kappingen zo snel mogelijk te kunnen uitvoeren. Tekst aangepast aan opmerkingen R.v.S.

Artikel 90

In elke provincie wordt een ambtenaar van het Bosbeheer belast met de begeleiding van en het toezicht op de beheersplanning. Alleen eerste alinea weerhouden en aangepast aan opmerkingen van R.v.S.

Artikel 91

Het vormen van grotere beheerseenheden biedt talrijke voordelen bij het beheer van het bos en de valorisatie van zijn produktie (zie ook artikel 7).

De kosten verminderen en de opbrengsten stijgen, wanneer grotere oppervlakten onder één beheer worden geplaatst. Deze praktijk verdient gestimuleerd te worden (toelagestelsel voor groepsbeheersplan doch geen aankoopsubsidie). Tekst aangepast aan opmerkingen van R.v.S.

Artikel 92

Bossen kleiner dan 5 ha kunnen in overleg met het Bosbeheer in het stelsel van voordelen zoals voor grotere bossen worden gebracht. Tekst van de R.v.S.

Artikel 93

Heeft de bedoeling de bebossingen en de herbebossingen te stimuleren, op basis van een plan, goedgekeurd door het Bosbeheer. Eventueel terug te vorderen subsidies komen ten goede aan het Fonds voor de reconstitutie en de rationalisatie van het bospatrimonium. Laatste alinea is nieuw : teneinde soepel te kunnen inspelen op allerlei steunmaatregelen wordt voor gronden die integraal deel uitmaken van een landbouw-exploitatie en gelegen zijn in een agrarisch gebied de overgang van landbouw naar bosbedrijf mogelijk gemaakt en vice-versa.

Met rooien van bossen wordt bedoeld het verwijderen van het boombestand met inbegrip van de wortels. Geen bemerkingen van de R.v.S.

Artikel 94

Bedoeld wordt binnen het kader van de goedgekeurde termijnplanning (artikel 6) toelagestelsels mogelijk te maken voor instandhouding en uitbreiding van het bosareaal in relatie tot de bosfuncties (subsidies en vergoedingen). Advies R.v.S. gevolgd.

Artikel 95

Als algemene regel wordt aangenomen dat privé-bossen niet toegankelijk zijn voor het publiek.

Indien het bos wordt opengesteld is een overeenkomst met de overheid wenselijk. Aldus kan men de nodige beschermingsmaatregelen treffen. Overheid werd bepaald zoals door de R.v.S. gewenst.

Hoofdstuk VIII

De bosbescherming

Artikel 96

Dit artikel is noodzakelijk om een bijkomende veiligstelling te verzekeren tegen alle mogelijke vormen van vernieling.

In de eerste paragraaf van dit artikel worden de bepalingen hernomen van de domeinwet.

De bedoeling van de tweede paragraaf is ook de overige openbare bossen te beschermen tegen vervreemding en bestemmingswijziging. De laatste jaren wordt inderdaad een inkrimping op grote schaal van dit bospatrimonium vastgesteld.

De derde paragraaf wil een bijkomende beschermingsmaatregel invoeren omdat vaak werd vastgesteld dat de beschermingsmogelijkheden die de wet op de ruimtelijke ordening biedt, niet altijd een efficiënte bosbescherming toelaat. Nieuw artikel.

Artikel 97

Vele van onze bossen worden bedreigd door verkavelingen in zeer kleine kavels, bijvoorbeeld met de bedoeling om er weekendverblijven op te richten.

De splitsingsvergunning van deze verkavelingen kan in deze toestand wellicht verbetering brengen. Overigens maakt de verdergaande versnippering het moeilijk om te voldoen aan de rationele behoefte om grotere beheersentiteiten te vormen. Aanvaard door de R.v.S.

Artikel 98

Naar analogie met de wet op het natuurbehoud wordt de mogelijkheid voorzien om over te gaan tot onteigening te algemenen nutte. Deze mogelijkheden worden echter nader omschreven zoals door R.v.S. gewenst.

Artikel 99

Een kaalkap is niet noodzakelijk onderworpen aan de uitreiking van een vergunning, indien de kaalkap beschouwd kan worden als een vorm van exploitatie of indien hij opgenomen is in het goedgekeurd beheersplan. Geen bemerkingen van R.v.S.

Artikel 100

Bepaalde omstandigheden kunnen een kaalkap noodzakelijk maken.

Om elke willekeur te vermijden moet het Bosbeheer de noodzakelijkheid van kaalkap vaststellen. Geen bemerkingen van R.v.S.

Artikel 101

Sluikse toeëigening van bos is bv. het verkrijgen van openbaar bos door dertig jaar onrechtmatige bezetting.

Alle onrechtmatige kappingen zijn uiteraard verboden. Belangrijk hierbij is dat alle maatregelen door de Executieve of het Bosbeheer kunnen gevorderd worden, door tussenkomst van de rechtbank om het bosbestand te herstellen. Aangepast aan opmerkingen van R.v.S.

Artikel 102

Behoudens speciale machtiging van het Bosbeheer kunnen geen handelingen toegestaan worden die de functievervulling van het bos blijvend aantasten. Deze handelingen worden opgesomd.

Nadere omschrijving van activiteiten die functievervulling aantasten zoals door R.v.S. gevraagd.

Artikel 103

Dit bevat een aantal bijzondere verbodsbepalingen die geldig zijn voor alle openbare bossen en de bosreservaten.

Alle verbodsbepalingen hebben betrekking op de optimale bescherming van het bos tegen aantastingen van buitenuit.

Enkele van die verbodsbepalingen worden ook rechtsgeldig voor het privé-bos. (nieuw) Tekstaanpassingen zoals door R.v.S. voorgesteld.

Artikelen 104 tot 112

Deze artikelen hebben de bedoeling het bos optimaal te beschermen tegen brand.

De maatregelen hebben ondermeer betrekking op :

- het dragen van vuur ;
- het verwekken van brand binnen een bepaalde perimeter van de bossen ;
- de bestrijding van bosbranden ;
- de kappingen die noodzakelijk zijn om bosbranden te vermijden ;
- het onderhoud van de brandwegen ;
- voorbehoedsmaatregelen om bosbrand te vermijden.

Eventuele opmerkingen van de R.v.S. werden gevolgd.

Artikel 113

Het kan noodzakelijk zijn, in bepaalde omstandigheden of in een droogteperiode bijzondere maatregelen te treffen of toe te laten om het bosbehoud optimaal te verzekeren, geen bemerkingen van R.v.S.

Hoofdstuk IX

Het opsporen en vaststellen van bosmisdrijven

Artikel 114

Dit artikel wijst op overheidspersonen aan die bevoegd zijn om de inbreuken op het decreet vast te stellen.

In het bijzonder dient te worden aangestipt dat de ambtenaren en de aangestelden van het Bosbeheer bevoegd zijn om te verbaliseren voor bos- en jachtinbreuken in het gebied waarvoor zij werden aangesteld.

Artikel 115 (zie ook artikel 40)

Herneemt in feite de bepalingen van artikels 120 en 121 van de wet van 19 december 1854. Geen opmerkingen van R.v.S.

Artikel 116

De procedure tot aanstelling van privé-boswachters werd in feite niet gewijzigd (artikel 177, 1ste en 2e lid van de wet van 19 december 1854). Artikel aangepast aan opmerkingen van R.v.S.

Artikel 117

De personeelsleden van het Bosbeheer kunnen te allen tijde de hulp inroepen van andere agenten van de openbare macht. Voor de aangestelden die meestal alleen moeten optreden is het van belang dat zij dit rechtstreeks kunnen doen. Advies van R.v.S. gevolgd.

Artikel 118

Maakt het mogelijk om de schadeloosstelling die betaald wordt op bevel van de rechter in een fonds te storten dat kan gebruikt worden om de schade te herstellen. Aangepast aan opmerkingen van R.v.S.

Hoofdstuk X

Opheffingsbepalingen

Artikel 119

Opheffingsbepalingen : zoals in het advies van de Raad van State vooropgesteld worden verscheidene artikels van het boswetboek niet opgeheven omdat ze tot de bevoegdheid van de wetgever blijven behoren. Andere wetten die voorbijgestreefd zijn of waarvan de bepalingen worden overgenomen in het ontwerp werden opgeheven.

*De Gemeenschapsminister van Leefmilieu,
Natuurbehoud en Landinrichting,*

T. KELCHTERMANS

KONINKRIJK BELGIË

ADVIES VAN DE RAAD VAN STATE(1)

De Raad van State, afdeling wetgeving, achtste kamer, op 29 juni 1989 door de Gemeenschapsminister van Leefmilieu, Natuurbehoud en Landinrichting verzocht hem, binnen een termijn van ten hoogste drie dagen, van advies te dienen over een voorontwerp van „bosdecreet", heeft op 5 juli 1989 het volgende advies gegeven :

1. Het voor advies voorgelegde ontwerp is, zoals wordt bevestigd in de brief waarbij de adviesaanvraag werd ingediend, een aangepaste versie van het ontwerp(2) waarover de Raad van State op 8 juni 1988 het uitvoerig advies L. 16.478/8(3) heeft uitgebracht.

Uit de bewoordingen van de voormelde brief — en meer bepaald uit de uitdrukkelijke verwijzing naar artikel 3, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State — moet worden afgeleid, dat de huidige adviesaanvraag enkel de vraag tot voorwerp heeft of het ontwerp, zoals het thans voorligt, in overeenstemming is met de regelen inzake de verdeling van de bevoegdheden tussen de Staat, de Gemeenschappen en de Gewesten.

2. De diverse bepalingen van het vorige ontwerp die, naar het oordeel van de Raad van State, de bevoegdheid van het Vlaamse Gewest te buiten gingen, werden in het omgewerkt ontwerp hetzij weggelaten, hetzij aangepast.

Die weglatingen en aanpassingen geven aanleiding tot de hiernavolgende opmerkingen.

2.1. De onmogelijkheid voor het Gewest om bepaalde regelingen te treffen (onder meer inzake het opleggen van de eed, verdubbeling van de strafmaat, inbeslagname en verbeurdverklaring, het opdragen van de vervolging aan ambtenaren) werd ondervangen doordat het nieuwe ontwerp, in tegenstelling tot het vorige, de desbetreffende bepalingen van het Boswetboek van 19 december 1854 laat voortbestaan.

De gemachtigde van de Executieve heeft bevestigd, dat het in dat licht is dat artikel 115 van het nieuwe ontwerp moet worden begrepen, wanneer daarin sprake is van „de door de Vlaamse Executieve aangewezen ambtenaar die met de vervolging is belast". Om de twijfels weg te nemen die aangaande de omvang van de bevoegdheden van die ambtenaar zouden kunnen ontstaan, is het wenselijk in het bedoelde artikel 115 uitdrukkelijk te bepalen dat het gaat om „de ambtenaar die door de Vlaamse Executieve met toepassing van het Boswetboek van 19 december 1854 met de vervolging is belast".

2.2. Met artikel 84 van het nieuwe ontwerp wil de Vlaamse Executieve tegemoetkomen aan de kritiek die de Raad van State heeft uitgebracht met betrekking tot artikel 126 van het vorige ontwerp.

Het genoemde artikel 126 verbond van rechtswege aan de veroordeling wegens bepaalde misdrijven het verval, gedurende een termijn van drie tot vijf jaar, van het recht om in een openbaar bos als koper of exploitant op te treden.

(1) L. 19.194/8

(2) Zie bijlage I

(3) Zie bijlage II

Artikel 84 van het thans voorgelegde ontwerp voorziet eveneens in een uitsluiting gedurende maximum vijf jaar van het recht om als koper of exploitant in een openbaar bos op te treden, en dit in niet minder dan zeven gevallen. Doch de uitsluiting wordt nu door de Vlaamse Executieve uitgesproken op voorstel of op advies — de tekst is dubbelzinnig op dit punt — van het Bosbeheer en nadat de betrokkene in zijn verweermiddelen werd gehoord.

Die nieuwe regeling wordt in de memorie van toelichting verantwoord met het argument dat zij niet meer als een straf, maar als een voorzorgsmaatregel wordt bedoeld.

Die zienswijze kan worden bijgetreden. Het betreft immers niet meer een sanctie die van rechtswege aan een strafrechtelijke veroordeling wordt gekoppeld, doch een administratieve maatregel die ter vrijwaring van de bossen in een aantal welbepaalde gevallen ten aanzien van bepaalde personen kan worden getroffen.

Een voorbehoud dient evenwel te worden gemaakt met betrekking tot de onder f) en g) vermelde redenen van uitsluiting, daar deze wegens de algemene termen waarin ze worden geformuleerd geen voldoende band vertonen met de door de ontworpen maatregel beoogde bescherming van de bossen.

3. Bij de nieuwe bepalingen die in het omgewerkte ontwerp voorkomen moeten, met betrekking tot de bevoegdheid van het Vlaamse Gewest, de volgende opmerkingen worden gemaakt.

3.1. Artikel 59, § 2, derde lid, voorziet in de „hoofdelijke” veroordeling tot een bepaalde geldboete van de personeelsleden van het Bosbeheer die de bepalingen van de genoemde paragraaf — welke betrekking hebben op de verkoop uit de hand van openbare bossen — overtreden. Artikel 59, § 2, vierde lid, bepaalt dat de koper, in geval van verstandhouding met de overtreder, tot dezelfde geldboete kan worden veroordeeld.

Die regelingen bepalen, benevens de straf die op het overtreden van artikel 59, § 2, staat, ook de wijze van bestraffing in geval verscheidene personen aan het misdrijf hebben deelgenomen. De wijze waarop de deelneming door verscheidene personen aan een zelfde misdrijf moet worden bestraft, wordt echter op een algemene manier geregeld door hoofdstuk VII van Boek I van het Strafwetboek en is als dusdanig aan de bevoegdheid van de Gemeenschappen en de Gewesten onttrokken. Luidens artikel 11 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen kunnen de decreten de niet-naleving van hun bepalingen immers enkel strafbaar stellen en de straffen wegens die niet-naleving bepalen „overeenkomstig Boek I van het Strafwetboek”, wat impliceert dat de Gemeenschappen en de Gewesten niet gerechtigd zijn om van de voorschriften van Boek I van het Strafwetboek af te wijken (zie arresten van het Arbitragehof nr. 44 van 23 december 1987 en nr. 11/89 van 11 mei 1989).

3.2. Artikel 93, vierde tot zesde lid, betreft de bosaanplantingen die op zes meter of meer van de scheidingslijn tussen twee erven toegelaten zijn in de met toepassing van artikel 35bis van het Veldwetboek voor de landbouw bestemde gedeelten van het grondgebied van een gemeente. De vergunning van het college van burgemeester en schepenen die krachtens artikel 35bis, § 5, van het Veldwetboek voor dergelijke aanplantingen vereist is, wordt vervangen door een machtiging van de landbouwkundig ingenieur van de Dienst Landbouw van het Vlaamse Gewest en van de houtvester wanneer het gaat om beplantingen met houtachtige gewas-

sen. Wat het rooien binnen de 12 jaar na de aanplanting of de jongste exploitatie van die houtachtige gewassen of van spontane bebossing betreft, wordt de vergunning van het college van burgemeester en schepenen voorgeschreven door artikel 44 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw vervangen door een voorafgaande melding aan de landbouwkundig ingenieur van de Dienst Landbouw en aan de houtvester, welke laatstgenoemde het college van deze melding kennis geeft.

Door de ontworpen regeling wordt, blijkens de memorie van toelichting, „voor gronden die integraal deel uitmaken van een landbouwexploitatie en gelegen zijn in een agrarisch gebied de overgang van landbouw naar bosbedrijf mogelijk gemaakt en vice-versa”.

De hier besproken regelingen zijn dus niet zozeer voorschriften inzake de bossen als dusdanig, noch inzake de landbouw — die in beginsel een nationale aangelegenheid is gebleven —, maar eerder voorschriften die een wijziging van de bestemming van de gronden op termijn moeten vergemakkelijken, wat in essentie een aangelegenheid van ruimtelijke ordening is. Aangezien krachtens artikel 6, § 1, I, 1°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 de ruimtelijke ordening eveneens tot de bevoegdheid van de Gewesten behoort, doet zich met betrekking tot de bedoelde bepalingen van artikel 93 van het ontwerp derhalve evenmin een bevoegdheidsprobleem voor.

De kamer was samengesteld uit

de heren : P. VERMEULEN, *eerste voorzitter*,

J. NIMMEGEERS, W. DEROOVER, *staatsraden*,

J. GIJSSELS, J. HERBOTS, *assessoren van de afdeling wetgeving*,

mevrouw : F. LIEVENS, *griffier*.

Het verslag werd uitgebracht door de heer P. DEPUYDT, *adjunct-auditeur*.

De Griffier,

F. LIEVENS

De Voorzitter,

P. VERMEULEN

ONTWERP VAN BOSDECREET

DE VLAAMSE EXECUTIEVE,

Op voordracht van de Gemeenschapsminister van Leefmilieu, Natuurbehoud en Landinrichting,

Na beraadslaging,

BESLUIT*.

De Gemeenschapsminister van Leefmilieu, Natuurbehoud en Landinrichting wordt gelast in naam van de Vlaamse Executieve bij de Vlaamse Raad het ontwerp van bosdecreet in te dienen waarvan de tekst volgt :

Hoofdstuk I

Algemene bepalingen

Artikel 1

Dit decreet regelt het behoud, de bescherming, de aanleg en het beheer van de bossen.

Artikel 2

Dit decreet is van toepassing op alle bossen, zowel openbare als privé-bossen.

Artikel 3

Bos is een grondoppervlakte waar bomen en/of houtachtige gewassen domineren, ongeacht de wijze van ontstaan, de wijze van gebruik of de aard van de bestemming, die zowel hout of andere bosprodukten kan voortbrengen, als een functie heeft inzake de schermwerking op de bodem en omgeving, de recreatie, het natuurbehoud, het faunabeheer en de landschapszorg. De verschillende functies kunnen samen of afzonderlijk bestaan.

Vallen eveneens onder de voorschriften van dit decreet :

1. de kaalvlakten, voorheen met bos bezet, die tot het bos blijven behoren ;
2. niet beboste oppervlakten die nodig zijn voor het behoud van het bos, zoals de boswegen, de brandwegen, de aanpalende of binnen het bos gelegen stapelplaatsen, dienstterreinen en ambtswoningen ;
3. bestendig bosvrije oppervlakten of stroken en recreatieve uitrustingen binnen het bos ;
4. de aanplantingen die hoofdzakelijk bestemd zijn voor de houtvoortbrengst, ondermeer die van populier en wilg ;
5. de grienden.

Artikel 4

In de zin van dit decreet wordt verstaan onder :

1. aangestelde : elk personeelslid aangesteld in het Bosbeheer met een technische, administratieve en/of bewakingsopdracht, die de in artikel 11 van de wet van 19 december 1854 voorgeschreven eed heeft afgelegd. Heeft dit personeelslid als ambtsgebied een boswachterij dan wordt hij boswachter genoemd ;

2. ambtenaar : elk personeelslid van het Bosbeheer met een academische graad van landbouwkundig ingenieur, Waters en Bossen, die de in artikel 11 van de wet van 19 december 1854 voorgeschreven eed heeft afgelegd.

Heeft deze ambtenaar als ambtsgebied een houtvesterij dan wordt hij houtvester genoemd.

Oefent deze ambtenaar toezicht uit op de houtvester, dan wordt hij woudmeester genoemd ;

3. bebossing : bezetting met bos, door menselijke ingreep of spontaan, van een oppervlakte, sinds vijftig jaar niet meer met bos bezet ;

4. bestand : het kleinste onderdeel van het bos waarop een afzonderlijk aangepaste behandeling wordt toegepast ;

5. bosbeheer : de functionele dienst die door de Vlaamse Executieve wordt belast met het beheer van de bossen ;

6. bosbedrijf : alle onroerende goederen die betrokken zijn bij het beheer van bossen ;

7. beheersplan : document met het geheel van maatregelen om de functievervulling van een bos te verwezenlijken, uitgaande van de bestaande toestand, de vooruitzichten en de nagestreefde doelstellingen ;

8. bosweg : elke weg die deel uitmaakt van de bosinfrastructuur, ongeacht zijn hoofdbestemming of zijn breedte ;

9. herbebossing : herbezetting, door menselijke ingreep of spontaan met een bosvegetatie van een stuk grond dat voordien reeds met bos was bezet ;

10. kaalslag : het verwijderen van het bosbestand zonder aan het terrein een andere functie te geven ;

11. kap : oppervlakte die gelijktijdig aan een bosbouwkundige ingreep wordt onderworpen en die als beheerseenheid wordt beschouwd ;

12. kapping : de te vellen of gevelde bomen in een kap ;

13. ontbossen : het vellen, geheel of gedeeltelijk, van een bos waardoor dit bos geheel of gedeeltelijk verdwijnt en aan de grond een andere bestemming of gebruik wordt gegeven ;

14. Raad : de Vlaamse Hoge Bosraad ;

15. openbaar bos : elk bos waarvan een publiekrechtelijke rechtspersoon eigenaar of medeëigenaar is ;

16. privé-bos : elk bos waarvan een of meer natuurlijke personen of privaatrechtelijke rechtspersonen eigenaar zijn ;

17. bosgroepering : vorming van grotere beheerseenheden teneinde een rationeler beheer mogelijk te maken ;

18. domeinbos : een bos van het Vlaamse Gewest of waarvan het Vlaamse Gewest medeëigenaar is of een bos van de Staat of de Vlaamse Gemeenschap waarvan het volledige beheer werd toevertrouwd aan het Bosbeheer.

Hoofdstuk II

De bosfuncties

Artikel 5

Het bos kan gelijktijdig verschillende functies vervullen,

ondermeer economische, sociale, educatieve, beschermende, wetenschappelijke, ecologische en faunabeheers-functies.

Artikel 6

Binnen het raam van een lange termijnplanning, zal door het Bosbeheer, voor een periode van ten hoogste twintig jaar, een programma worden opgesteld, na advies van de Raad en de Hoge Raad voor Natuurbehoud, dat, wat zijn ruimtelijke implicaties betreft, in overeenstemming is met de ruimtelijke planning en het ruimtelijk beleid.

De Landinrichting zal voor wat de uitvoering ervan betreft, gericht zijn op de lange termijnplanning en het programma.

Artikel 7

Met het doel het bosbehoud te verzekeren, de waardevoortbrengst te verbeteren en het economisch rendement van de bossen te verhogen of om beter te voldoen aan de andere aan het bos toebedeelde functies kunnen grotere beheerseenheden door groepering worden gevormd van eigenaars van openbaar bos alleen, van eigenaars van openbaar bos en van privé-eigenaars en van privé-eigenaars alleen, volgens nadere regels door de Vlaamse Executieve te bepalen.

Afdeling I

De economische functie

Artikel 8

De economische functie van het bos bestaat in de voortbrengst van hout en van bosprodukten, andere dan hout, waarvan de winning het voortbestaan van het bos niet bedreigt.

De maatregelen tot verhoging van de materiële opbrengst mogen de andere functies die het bos dient te vervullen, niet verhinderen. Het bos dient beschouwd en behandeld te worden als een hernieuwbare natuurlijke hulpbron, die belangrijke grondstoffen levert.

Artikel 9

Het Bosbeheer is belast met het vastleggen van het na te streven voorraadspeil en van het jaarlijks gemiddeld kapquantum in alle openbare bossen en dit in overeenstemming met de lange termijnplanning vermeld in artikel 6.

Artikel 10

Elke overschrijding van het vastgelegd kapquantum, ongeacht deze overschrijding het gevolg is van een vergissing, verleende toelating, inbreuk, ongeoorloofde toeëigening of een geval van overmacht, dient te worden gecompenseerd door het uitvoeren van kappingen beneden het peil dat werd bepaald, om de voorraad opnieuw op een behoorlijk peil te brengen.

Met dit doel zal een aanvulling van het beheersplan worden opgesteld en dit binnen het jaar na de overschrijding op straffe van geldboete van zesentwintig tot duizend frank.

De aanvullingen van het beheersplan zijn aan dezelfde bepalingen inzake uitwerking, goedkeuring en uitvoering onderworpen als die welke voor het beheersplan zelf gelden.

Artikel 11

De Vlaamse Executieve, de Raad gehoord, bepaalt de werkwijze en de voorwaarden die moeten gevolgd worden bij de openbare verkopeningen van hout en andere bosproducten door bosgroeperingen waarbij eigenaars van openbaar bos betrokken zijn.

Afdeling II

De sociale en educatieve functie

Artikel 12

Alle openbare bossen zijn voor het publiek enkel toegankelijk op de bestaande wegen, tenzij zij blijvend of tijdelijk, geheel of gedeeltelijk in verweer worden gesteld of een bijzondere functie hebben gekregen.

Alle privé-bossen die toegankelijk werden gesteld door een beslissing van de eigenaar of ingevolge een overeenkomst tussen de eigenaar en een openbaar bestuur, zijn enkel toegankelijk op de aangeduide wegen en beschikbaar voor de vormen van recreatie en ontspanning die niet strijdig zijn met het bosbehoud en de andere functies die het bos dient te vervullen.

Artikel 13

Het openstellen van het bos mag niet leiden tot enige vermindering van de oppervlakte die effectief met bosbegroeiing bezet is, tenzij de grond wordt gebruikt voor de infrastructuur, andere dan gebouwen, die absoluut vereist zijn om de bezoekers op te vangen.

Artikel 14

Onder voorbehoud van de rechten toegekend op grond van een titel of overeenkomst stelt de Vlaamse Executieve de richtlijnen op die betrekking hebben op alle vormen van toegang van het publiek tot domeinbossen.

De andere eigenaars van openbaar bos, alsmede de privé-eigenaars die een overeenkomst met een openbaar bestuur hebben gesloten, waarbij hun bos toegankelijk wordt gesteld voor het publiek, dienen een reglement dat niet strijdig is met de inhoud van het beheersplan ter goedkeuring voor te leggen aan de Gemeenteraad van de gemeente waarin het bos gelegen is.

Wanneer de richtlijnen of het reglement voor het publiek bijzondere toegankelijkheidsvoorwaarden bepalen, kunnen respectievelijk de Vlaamse Executieve en de gemeente de verplichting opleggen het publiek hiervan in kennis te stellen en de wijze bepalen waarop dit dient te gebeuren.

Artikel 15

Om de bescherming en behoud van het bosareaal te verzekeren, de openstelling van de bossen en de educatie van het publiek te bevorderen en de bosrecreatie te verbeteren, kan

de Vlaamse Executieve onder de voorwaarden door haar te bepalen, toelagen verlenen aan openbare besturen voor de aankoop, de huur, de aanleg en het onderhoud van bossen en aan de privé-eigenaars voor het onderhoud en de aanleg van de infrastructuur van bossen die voor het publiek toegankelijk zijn.

Indien de aan de subsidie verbonden voorwaarden niet worden nageleefd, wordt de subsidie teruggevorderd, verhoogd met de intrest gelijk aan de wettelijke intrest. De intrest is verschuldigd zonder enige ingebrekestelling en wordt berekend vanaf de niet naleving van de voorwaarden.

Het teruggevorderde bedrag wordt toegewezen aan het Fonds dat is ingeschreven in de begroting van het Vlaamse Gewest voor de reconstitutie en de rationalisatie van het bospatrimonium.

Artikel 16

In de voor het publiek toegankelijke bossen is, behoudens op de openbare wegen en op daartoe speciaal aangegeven doorgangen, geen enkele vorm van gemotoriseerd verkeer toegelaten, behalve om technische redenen zoals onderhoud en exploitatie, of wanneer dit verkeer noodzakelijk is voor het beheer en de bewaking, voor de veiligheid van de bezoekers en in door de eigenaar vast te stellen bijzondere omstandigheden, op straffe van geldboete van vijftig tot tweehonderd frank.

Artikel 17

In de openbare bossen mogen de ruiters alleen de paden gebruiken die daarvoor zijn aangeduid door het Bosbeheer, op straffe van geldboete van vijftig tot tweehonderd frank.

De Vlaamse Executieve kan een algemeen besluit nemen tot regeling van de toegang van ruiters tot het bos of andere vormen van recreatie die gevaar kunnen inhouden voor het bos.

Artikel 18

De eventuele ontoegankelijkheid van het bos dient op een duidelijk zichtbare wijze aangekondigd te worden, met vermelding van de reglementering waarop het verbod steunt.

Afdeling III

De schermfunctie

Artikel 19

De Vlaamse Executieve, de Raad gehoord, wijst de bestaande of aan te leggen bossen aan die een schermfunctie dienen te vervullen.

Zij bepaalt, de Raad en de Vlaamse Hoge Raad voor Natuurbehoud gehoord, de criteria voor de aanduiding en de regelen van beheer en toegankelijkheid van deze bossen rekening gehouden met de noodzaak van het behoud van deze bossen.

Artikel 20

De Vlaamse Executieve, de Raad gehoord, bepaalt de

vergoeding, alsmede de wijze van toekenning, aan de eigenaar van openbaar bos of privé-eigenaar wanneer zijn bos of een deel van zijn bos als schermbos wordt aangewezen.

Afdeling IV

De ecologische functie

Artikel 21

In het beheersplan, zoals bepaald in artikel 49 wordt steeds aangegeven hoe en in welke mate de ecologische functie aan bod komt, onverminderd de bepalingen van artikel 23.

Artikel 22

Het beheer van de openbare bossen met economische, sociale, educatieve en/of schermfunctie moet rekening houden met de volgende streefdoelen :

- het behoud of herstel van de natuurlijke flora en fauna ;
- het bevorderen van de inheemse of standplaatsgeschikte boomsoorten ;
- het stimuleren van de natuurlijke verjonging ;
- het bevorderen van de ongelijkjarigheid en de ongelijkvormigheid ;
- het bevorderen van het ecologische evenwicht.

Artikel 23

Onverminderd andere verbodsbepalingen, is het, tenzij hiervoor toestemming werd verleend door het Bosbeheer, in de openbare bossen niet toegestaan :

1. planten of onderdelen van planten te verwijderen ;
2. opgravingen of extracties van materiaal uit de bodem of uit de ondergrond te verrichten ;
3. werkzaamheden uit te voeren die niet in het beheersplan zijn opgenomen en die van aard zijn wijzigingen aan te brengen in de mineralogische en paleontologische sites, de archeologische grondvesten, het landschap, het reliëf, de natuurlijke waterafvloeiing, de bodemvruchtbaarheid, de zuiverheid en het regime van de waterlopen, de vegetatie en de inheemse flora en fauna ;
4. dieren te introduceren ;
5. vuur te maken behalve wanneer zulks nodig is als beheersmaatregel, als fytosanitaire maatregel bij wet verplicht of als onderdeel van een wetenschappelijk experiment ;
6. bronnen, veen- of turflagen te wijzigen ;
7. onverminderd de toepassing van de wetgeving op de jacht en in overeenstemming met het beheersplan, dieren te verdelgen, te verplaatsen of te vangen, hun jongen, eieren, nesten of schuilplaatsen te storen ;

Overtreding van deze bepaling wordt gestraft met een geldboete van vijftig tot tweehonderd frank.

Artikel 24

De Vlaamse Executieve kan in alle bossen het gebruik van biociden regelen.

Afdeling V

De wetenschappelijke functie : de bosreservaten

Artikel 25

§ 1. De Vlaamse Executieve stelt vast, de Raad, de Vlaamse Hoge Jachtraad en de Vlaamse Hoge Raad voor Natuurbehoud gehoord, voor welke bossen of gedeelten van bossen bijzondere beschermings- en beheersmaatregelen genomen worden omdat zij bij voorrang een wetenschappelijke functie in verband met de bosbouw te vervullen hebben.

§ 2. Deze bossen worden bosreservaten genoemd, zij kunnen zones met een verschillende bescherming omvatten ;

Artikel 26

Het beheersplan legt de maatregelen vast die getroffen worden om het bos zijn wetenschappelijke functie blijvend te laten vervullen.

Artikel 27

De Vlaamse Executieve wijst de domeinbossen aan die tot bosreservaten worden verklaard.

Zij kan eveneens, met toestemming van de eigenaar, bossen of gedeelten van bossen die toebehoren aan andere eigenaars dan het Gewest, de Gemeenschap en de Staat tot erkende bosreservaten verklaren. De Vlaamse Executieve stelt de voorwaarden tot erkenning vast.

Artikel 28

In de bosreservaten wordt de groei en de ontwikkeling vrijgelaten of wordt gestreefd naar het behoud of het tot stand brengen van typische bosplantengemeenschappen, bosbestandtypes en groeivormen.

Elke interventie die afwijkt van het in het eerste lid gestelde doel, wordt ter goedkeuring aan de Vlaamse Executieve voorgelegd, de Raad en de Vlaamse Hoge Raad voor Natuurbehoud gehoord.

Artikel 29

De bosreservaten, eigendom van het Gewest, behouden hun statuut van bosreservaat voor een onbepaalde tijdsduur.

Voor de bosreservaten, in huur genomen door het Gewest, moet de huurperiode tenminste 54 jaar bedragen.

De andere bosreservaten worden erkend voor een periode van tenminste 27 jaar ; verlenging met tenminste 27 jaar aan het einde van elke erkenningsperiode is mogelijk.

De Vlaamse Executieve kan steeds de erkenning van een bosreservaat intrekken vanaf het ogenblik dat niet meer aan de voorwaarden van erkenning wordt voldaan.

Artikel 30

De Vlaamse Executieve, de Raad en de Vlaamse Hoge Raad voor Natuurbehoud gehoord, stelt de vergoeding vast die wordt toegekend aan de eigenaar van openbaar of privé-bos wanneer zijn bos of een deel van zijn bos tot bosreservaat wordt verklaard overeenkomstig artikel 27.

De wijze van toekenning wordt eveneens door de Vlaamse Executieve bepaald.

Artikel 31

Voor elk bosreservaat dient een beheersplan of een nieuw beheersplan te worden opgesteld binnen een periode van drie jaar, die aanvangt op de datum van het besluit tot erkenning.

Het beheersplan dient rekening te houden met het doel dat met de oprichting van het bosreservaat wordt nagestreefd.

Meer in het bijzonder dient met de volgende doelstellingen rekening gehouden te worden :

- het behoud of herstel van de natuurlijke flora en fauna ;
- het bevorderen van de inheemse boomsoorten ;
- het stimuleren van de natuurlijke verjonging ;
- het bevorderen van de ongelijkjarigheid en de ongelijkvormigheid ;
- het bevorderen van het ecologisch evenwicht.

Artikel 32

De Vlaamse Executieve bepaalt de maximale oppervlakte waarop in de bosreservaten een kaalslag uitgevoerd mag worden, onverminderd de opruiming die nodig zijn als gevolg van oorzaken van biotische en abiotische aard.

Onmiddellijk na de kaalslag dient de ambtenaar een herstelplan ter goedkeuring aan de Vlaamse Executieve voor te leggen.

Artikel 33

Voor elk bosreservaat wordt een ambtenaar van het Bosbeheer aangeduid die met het beheer ervan is belast.

Artikel 34

Per houtvesterij stelt de Vlaamse Executieve een adviescommissie in.

De Vlaamse Executieve bepaalt de opdracht, de samenstelling en de werkingsregelen van de adviescommissies.

De commissies komen minstens tweemaal per jaar bijeen.

Artikel 35

De Vlaamse Executieve bepaalt welke maatregelen dienen getroffen te worden in de onmiddellijke omgeving van het bosreservaat, teneinde alle nadelige externe beïnvloeding tegen te gaan.

Deze maatregelen kunnen betrekking hebben op het gebruik van biociden, het regelen van waterstanden of het bodemgebruik en worden vergezeld van een compenserende vergoeding, voor zover deze maatregelen inkomstenverlies tot gevolg hebben.

Artikel 36

Onverminderd andere verbodsbepalingen is het in de bosreservaten niet toegestaan :

1. planten of onderdelen van planten te verwijderen, tenzij hiervoor toestemming werd verleend door de ambtenaar belast met het beheer ;

2. opgravingen of extracties van materiaal uit de bodem of uit de ondergrond te verrichten ;

3. werkzaamheden uit te voeren die niet in het beheersplan zijn opgenomen en die van aard zijn wijzigingen aan te brengen in de mineralogische en paleontologische sites, de archeologische grondvesten, het landschap, het reliëf, de natuurlijke waterafvloeiing, de bodemvruchtbaarheid, de zuiverheid en het regime van de waterlopen, de vegetatie en de inheemse flora en fauna ;

4. dieren te introduceren, tenzij een vergunning werd uitgereikt, de commissie gehoord, door de ambtenaar belast met het beheer ;

5. sport te beoefenen ;

6. vuur te maken behalve wanneer zulks nodig is als beheersmaatregel, als fytosanitaire maatregel bij wet verplicht of als onderdeel van een wetenschappelijk experiment ;

7. bronnen, veen- of turflagen te wijzigen ;

8. dieren te verdelgen, te verplaatsen of te vangen, hun jongen, eieren, nesten of schuilplaatsen te storen, tenzij een vergunning werd uitgereikt, de commissie gehoord, door de ambtenaar belast met het beheer, waarbij rekening wordt gehouden met de bestaande wetgevingen terzake.

Overtreding van deze bepaling wordt gestraft met een geldboete van vijftig tot tweehonderd frank.

Hoofdstuk III

Het Bosbeheer

Artikel 37

De toepassing van de bosregeling op alle bossen en het toezicht op het beheer behoren tot de opdrachten van het Bosbeheer.

Artikel 38

De Vlaamse Executieve regelt, binnen de grenzen van de hiernavolgende bepalingen, de organisatie van het Bosbeheer.

Artikel 39

De Vlaamse Executieve stelt het aantal ambtenaren en aangestelden, die voor het beheer en de bewaking van de bossen vereist zijn, vast. Zij bepaalt de voorwaarden tot aanwerving.

Artikel 40

De Vlaamse Executieve wijst de personeelsleden aan die bevoegd zijn om de aan het Bosbeheer toegekende bevoegdheden uit te oefenen, zij stelt de vergoedingen vast die aan de personeelsleden wordt toegekend uit hoofde van hun politiefunctie.

Artikel 41

De Vlaamse Executieve bepaalt de indeling van het Vlaamse Gewest in inspecties, de indeling van deze inspecties in houtvesterijen en de indeling van houtvesterijen in boswachterijen.

Artikel 42

De personeelsleden van het Bosbeheer kunnen alleen met toelating van de Vlaamse Executieve als gerechtelijke deskundigen optreden.

Artikel 43

De personeelsleden van het Bosbeheer mogen geen handel drijven, noch rechtstreeks noch onrechtstreeks, in hout- en aanverwante produkten en boomkwekerijprodukten. Het is de personeelsleden van het Bosbeheer ook verboden privébossen te beheren of erin beheersdaden te stellen, met uitzonderingen voorzien in artikel 85 of behoudens toelating van de Vlaamse Executieve.

Hoofdstuk IV

De Vlaamse Hoge Bosraad

Artikel 44

De Vlaamse Executieve stelt een Vlaamse Hoge Bosraad in.

De Vlaamse Executieve bepaalt de samenstelling en de werkingsregelen van de Raad en benoemt de voorzitter en de leden.

Artikel 45

De Raad heeft tot taak advies te verlenen over alle aangelegenheden in verband met de bossen die hem door de Vlaamse Executieve worden voorgelegd.

De Raad kan ook op eigen initiatief voorstellen formuleren inzake bosaangelegenheden.

Artikel 46

De Vlaamse Executieve is verplicht het advies van de Raad in te winnen betreffende de maatregelen bedoeld in de artikelen 6, 11, 19, 20, 25, 28, 30, en 49 van dit decreet.

Hoofdstuk V

Het beheer van de bossen

Afdeling I

Het beheer van de bossen in het algemeen

Artikel 47

Het beheer van de bossen heeft tot doel het bosareaal te bewaren en elk afzonderlijk bos te brengen of te behouden in een bestendige staat van veelzijdige produktie en dienstverlening, waarbij een optimale natuurwaarde wordt nagestreefd.

Artikel 48

De Vlaamse Executieve bepaalt de procedure tot erkenning van uitgangsmateriaal voor de produktie van bosbouwkundig teeltmateriaal.

Afdeling II

Het beheersplan

Artikel 49

§ 1. Voor alle openbare bossen worden door het Bosbeheer beheersplannen opgesteld en goedgekeurd, mits akkoord van de eigenaar.

De Vlaamse Executieve bepaalt voor welke aanplantingen geen beheersplan dient opgesteld.

§ 2. Voor elk privé-bos van tenminste vijf hectaren wordt door de eigenaar of medeëigenaars een beheersplan opgesteld.

Voor aaneengesloten bosoppervlakten van tenminste vijf hectaren, waarvan eigendommen van minder dan vijf hectaren deel uitmaken die niet aan eenzelfde privé-eigenaar toebehoren dient een gemeenschappelijk beheersplan te worden opgesteld.

Het Bosbeheer kan in de plaats treden van de privé-eigenaars, indien deze geen beheersplan indienen binnen de termijn van zes maanden na de ingebrekestelling door het Bosbeheer. Het Bosbeheer kan hiervoor beroep doen op derden. De kosten voor het opmaken van het beheersplan zullen verhaald worden op de privé-eigenaars.

De beheersplannen en de wijzigingen aan de beheersplannen worden goedgekeurd door het Bosbeheer. Het Bosbeheer dient haar beslissing te motiveren, wanneer zij haar goedkeuring onthoudt. Beroep tegen deze beslissing kan worden ingesteld bij een comité samengesteld uit een magistraat-voorzitter, twee ambtenaren en twee vertegenwoordigers van het privé-bos. Deze leden worden benoemd door de Executieve en de vertegenwoordigers van het privé-bos op voordracht van de Raad.

§ 3. De Vlaamse Executieve, de Raad en de Vlaamse Hoge Raad voor Natuurbehoud gehoord, bepaalt de vorm, de inhoud, de termijn en de procedure voor indiening en goedkeuring van een beheersplan en de beroepsprocedure.

§ 4. De privé-eigenaar kan een beroep doen op het Bosbeheer om hem advies te geven. Het beheersplan bindt de opeenvolgende eigenaars zolang geen gewijzigd beheersplan werd ingediend en goedgekeurd en wordt opgenomen in een register dat berust bij het Bosbeheer. Het beheersplan van een openbaar bos kan door belanghebbende kosteloos worden ingezien, voor het inzien van het beheersplan van een privé-bos is het akkoord van de eigenaar noodzakelijk.

Artikel 50

Alle openbare bossen worden beheerd door het Bosbeheer.

In de openbare bossen, andere dan de domeinbossen, omvat dit beheer enkel de technische aspecten en het toezicht op de naleving van het beheersplan.

De eigenaar van openbaar bos kan het volledig beheer door overeenkomst aan het Bosbeheer overdragen.

Artikel 51

Binnen de perken van dit decreet voert elke privé-eigenaar het beheer van zijn bos overeenkomstig het beheersplan.

Dit beheer omvat onder meer de technische en administratieve aspecten van het beheer, de inventarisatie, de kapregeling, de uitvoering van onderhouds- en verbeteringswerken, de verkoop van de bosprodukten, de bebossing, de herbebossing en de bewaking.

Artikel 52

In afwijking van de bepalingen van de artikelen 49 tot en met 51, wordt voor de bossen, gelegen in staatsnatuurreservaten en erkende natuurreservaten één enkel beheersplan per reservaat opgemaakt door de bevoegde diensten en het Bosbeheer.

Hoofdstuk VI

Bijzondere bepalingen betreffende de openbare bossen

Artikel 53

De toegang van het publiek tot de openbare bossen kan door de Vlaamse Executieve worden geregeld. Overtredingen van dit reglement worden gestraft met een geldboete van tien tot zesentwintig frank.

Artikel 54

De Vlaamse Executieve bepaalt het aandeel van de eigenaars van openbaar bos in de beheers- en bewakingskosten.

Artikel 55

Met uitzondering van de kappingen bedoeld in artikel 59§ 2 punt 3 mag een kapping die niet is opgenomen in het beheersplan slechts worden uitgevoerd en mag de verkoop of de exploitatie van het hout boven de door het beheersplan bepaalde gewone of bijkomende kappingen alleen plaatshebben met de toestemming van het Bosbeheer.

Beroep tegen deze beslissing kan worden ingesteld bij de Vlaamse Executieve.

Bij overtreding van het bepaalde in het eerste lid, is de verkoop nietig. De kopers hebben een recht van verhaal tegen diegenen die zonder toestemming van de overheid, de kappingen bevolen of toegelaten hebben.

Artikel 56

In de openbare bossen mogen geen gebruiksrechten, van welke aard ook worden verleend, behoudens toestemming van de Vlaamse Executieve.

Rechtshandelingen waarbij dergelijke rechten verleend worden zonder toestemming van de Vlaamse Executieve, zijn nietig.

Artikel 57

Het merk van de hamers waarvan de boswachters en de

houtvesters gebruik maken voor het merken van delichthout en windworp enerzijds, en voor het hameren of merken van te sparen of te kappen hout anderzijds, wordt neergelegd bij de rechtbanken van het ambtsgebied.

Het merk van de hamers, waarvan de boswachters voorzien zijn, wordt neergelegd op de griffies van de rechtbanken van eerste aanleg in het rechtsgebied waarin zij hun bediening uitoefenen.

Het merk van de bijzondere hamer, waarvan de houtvester houder is, wordt neergelegd op de griffies van de rechtbanken van eerste aanleg en van de Hoven van Beroep van het ambtsgebied.

Artikel 58

De eigenaar beslist of het gekapte hout bestemd is voor eigen gebruik, dan wel of het openbaar verkocht wordt.

Artikel 59

§ 1. Het hout bestemd voor de verkoop wordt in openbare veiling verkocht.

Dag, uur en plaats van de veiling worden tenminste veertien dagen tevoren aangekondigd op de daartoe bestemde plaatsen door aanplakking, via publicatie in vakbladen en door andere gebruikelijke vormen van bekendmaking.

Elke verkoop die niet aan de gestelde voorwaarden voldoet is nietig.

§ 2. De Vlaamse Executieve bepaalt bij besluit de voorwaarden waarin, in de hierna opgesomde gevallen, uitzonderlijk een verkoop uit de hand toegelaten is :

1. voor de kappingen waarvoor geen voldoende aanbod werd verkregen bij twee veilingen, die georganiseerd werden volgens de in § 1. hiervoor voorgeschreven procedure ;

2. voor de windworp in de reeds toegewezen kappen ; deze windworp wordt in de eerste plaats aangeboden aan de kopers van de kappingen ;

3. voor de bomen die dringend geëxploiteerd moeten worden om sanitaire of veiligheidsredenen ;

4. voor het delichthout ;

5. voor de bosprodukten andere dan het hout ;

6. voor de kappingen van gering belang.

De prijzen van de verkoop uit de hand in de bossen van het Vlaamse Gewest worden vastgesteld door de Vlaamse Executieve of haar afgevaardigde.

Personeelsleden die deze bepalingen overtreden worden veroordeeld tot een geldboete van driehonderd tot drieduizend frank.

De koper wordt in geval van verstandhouding met de overtreder tot dezelfde geldboete veroordeeld.

Artikel 60

Alle in de loop van de veiling gerezen geschillen over de geldigheid van een op- of afbod of van de inschrijvingen, alsmede over de solvabiliteit van de kandidaat-koper en borgen worden onmiddellijk beslecht door de Voorzitter van de veiling.

Artikel 61

Ieder koper moet, op het ogenblik van de koop, de in de veilingsvoorwaarden voorgeschreven borgen en betalingswaarborgen stellen en woonplaats kiezen in een gemeente van het Vlaamse Gewest.

De koper die aan de verplichting van borg, betalingswaarborg en woonplaats niet voldoet, verliest zijn recht op het gekochte ; er wordt onmiddellijk tot een nieuwe verkoop overgegaan.

De koper die aldus zijn recht heeft verloren, is verplicht het verschil te betalen tussen zijn prijs en de eventuele lagere prijs van het nieuwe bod ; als de nieuwe prijs hoger is dan zijn prijs, kan hij het verschil niet opeisen.

Bij gebrek aan woonplaatskeuze, worden alle latere akten op geldige wijze betekend aan de secretaris van de gemeente waar de veiling plaats heeft.

Artikel 62

Een eventuele commandsverklaring moet onmiddellijk na de toewijzing bekend worden gemaakt.

Artikel 63

In de bossen waarin onverdeelde rechten bestaan ontvangt iedere medeëigenaar, na aftrek van de opmetings- en exploitatiekosten, zijn deel van de opbrengst van de verkopen.

Artikel 64

De beheers- en bewakingskosten komen ten laste van alle medeëigenaars in verhouding tot hun rechten.

Artikel 65

In geval van onverdeeldheid tussen de Staat, de Gemeenschap of het Gewest en andere eigenaars van openbaar bos en indien er geen bijzondere overeenkomst bestaat, waarin bepaald wordt dat een afhouding op de opbrengst van de verkopen bestemd moet worden voor een fonds voor beheer en onderhoud van de bossen, dient voor elke verdeling een afhouding te geschieden voor het beheer en het onderhoud van de bossen onder de voorwaarden bepaald door de Vlaamse Executieve.

Artikel 66

De verkopen in de openbare bossen, andere dan die van het Vlaamse Gewest, geschieden door de zorg van de eigenaar, in aanwezigheid van de houtvester of zijn afgevaardigde en overeenkomstig de veilingsvoorwaarden door de eigenaar vastgesteld.

Artikel 67

De koper mag de exploitatie van het te kappen hout niet beginnen zonder een voorafgaande schriftelijke kapvergunning van de houtvester op straffe van geldboete van honderd tot driehonderd frank.

De Vlaamse Executieve bepaalt de vorm van de kapvergunning en de wijze waarop ze wordt afgeleverd.

Artikel 68

De koper moet alle te sparen bomen kunnen aanwijzen en is verplicht alle voorbehouden bomen, op welke manier ook aangewezen, onaangeroerd te laten op straffe van geldboete van honderd tot vijfhonderd frank.

Onverminderd de bepalingen van artikel 184 van het Strafwetboek mogen de kopers geen merken aanbrengen op voorbehouden bomen.

Wederrechtelijk gekapte bomen kunnen door de koper niet gecompenseerd worden door voor kapping gemerkte bomen te laten staan.

De waarde van de wederrechtelijk gekapte bomen dient vergoed te worden, alsmede de eventuele schade die hierdoor is ontstaan.

Wanneer te sparen bomen gebroken of omgeworpen zijn, moet de koper ze ter plaatse laten liggen en onmiddellijk de boswachter waarschuwen op straffe van geldboete van honderd tot vijfhonderd frank.

Het merkteken van de hamer op de stam of op de stronk aangebracht is het enige middel waarmee de koper de exploitatie van de bomen kan rechtvaardigen.

Artikel 69

De koper dient de nodige voorzorgen te nemen om de te sparen bomen en het bosbestand niet te beschadigen.

Wanneer een gevelde boom is blijven hangen op een voorbehouden boom, mag de koper de voorbehouden boom alleen kappen met toestemming van de houtvester en na vaststelling op tegenspraak van de schade die voortspruit uit de noodzakelijkheid om de voorbehouden boom te vellen.

Indien de schadeloosstelling in natura mogelijk is, kan men ter vervanging van de beschadigde bomen, gemerkte bomen van minstens gelijke waarde aanduiden, rekening houdend met de toekomstwaarde, of bomen van mindere waarde mits betaling van het verschil.

Indien de koper niet akkoord gaat met deze vervanging, schat men de waarde van de beschadigde bomen ; daaraan wordt de schade aan het bestand toegevoegd.

Indien de koper niet bewijst dat hij alle voorzorgen heeft genomen om beschadiging van de te sparen bomen te voorkomen, worden deze als delicthout beschouwd en overeenkomstig artikel 59 verkocht onverminderd de door de koper te betalen schadeloosstelling en in voorkomend geval, de krachtens de veilingvoorwaarden verschuldigde boeten.

Artikel 70

De koper mag geen hout hakken of weghalen op zon- en feestdagen, noch voor de officiële zonsopgang of na de officiële zonsondergang op straffe van geldboete van vijftig frank.

Alleen in bijzondere gevallen kan hem door de houtvester toestemming gegeven worden om hiervan af te wijken.

Artikel 71

Het is de koper op straffe van geldboete van zesentwintig tot driehonderd frank, verboden hout van zijn koop op stam te schillen of te ontschorsen, tenzij de veilingsvoorwaarden dit uitdrukkelijk toestaan.

Artikel 72

Elke overtreding van de veilingsvoorwaarden wordt bestraft met een geldboete van zesentwintig tot driehonderd frank.

Artikel 73

Ten behoeve van de exploitatie mag geen put of oven voor houtskool worden gemaakt ; geen werkplaats of keet, woonwagen, caravan of tent worden geplaatst, behalve op de plaatsen aangewezen door de houtvester of zijn afgevaardigde, op straffe van geldboete van vijftig frank.

Artikel 74

Het is de koper en zijn arbeiders verboden elders vuur te maken dan op de in de veilingsvoorwaarden of door de boswachter toegelaten plaatsen, op straffe van geldboete van vijftig tot honderd frank.

Artikel 75

Het hout wordt vervoerd langs de wegen die daarvoor gewoonlijk gebruikt worden of langs de wegen die door de houtvester of zijn gemachtigde worden aangewezen. Overtreding van deze bepaling wordt bestraft met een geldboete van zesentwintig tot driehonderd frank.

In geen geval mag de koper nieuwe doorgangen of wegen aanleggen.

Artikel 76

Alle voor kapping gemerkte bomen dienen gekapt en opgeruimd te worden binnen de door de veilingsvoorwaarden gestelde termijn, op straffe van geldboete van zesentwintig tot driehonderd frank.

Voor zover in de veilingsvoorwaarden een afwijkmogelijkheid wordt voorzien, kan alleen om gemotiveerde redenen aan de kopers een verlenging van deze termijn worden toegestaan.

Indien de kopers de door de veilingsvoorwaarden opgelegde werkzaamheden niet verrichten binnen de gestelde termijn, komt het hout onverminderd de schadevergoeding opnieuw toe aan de eigenaar.

Artikel 77

De kopers mogen in hun kavels alleen hout leggen dat daarvan afkomstig is, op straffe van geldboete van zesentwintig tot driehonderd frank.

Artikel 78

De kopers en hun borgen zijn vanaf de uitreiking van de kapvergunning tot de schouwing aansprakelijk voor de schade veroorzaakt door elk bosmisdrijf dat in hun kavels gepleegd wordt, tenzij zij binnen acht dagen na kennisname van het misdrijf hiervan aangifte doen aan de houtvester of de plaatselijke boswachter.

Deze mededeling ontslaat de koper geenszins van zijn aansprakelijkheid, tenzij hij de schuldige kan aanwijzen of bij ontstentenis daarvan kan bewijzen dat hij voldoende pogingen heeft gedaan om de schuldige te ontdekken.

Artikel 79

De kopers en hun borgen zijn burgerlijk aansprakelijk voor de schadevergoedingen en teruggaven voor misdrijven die in de kavel gepleegd zijn door de houthakkers, vervoerders en alle personen die voor rekening van de kopers werken.

Artikel 80

De kopers en hun borgen zijn vanaf de uitreiking van de kapvergunning tot de schouwing aansprakelijk voor de bomen die gekapt of beschadigd worden op minder dan 100 meter van de grenzen van de kap. Zij betalen als teruggave een som die gelijk is aan tweemaal de waarde van die bomen en van de aangerichte schade.

Wanneer een koper geen mededeling doet aan de houtvester of de boswachter binnen acht dagen na de datum van kennisneming van het misdrijf, wordt dat als bedrog beschouwd.

De houtvester of de boswachter die deze feiten toegestaan of geduld heeft, wordt gestraft met een geldboete van zesen-twintig tot driehonderd frank, ongeacht de strengere straffen die in het Strafwetboek bepaald zijn.

Artikel 81

Na de volledige kapping van de gemerkte bomen in een perceel en voor het begin van de ruiming van het hout, kan het Bosbeheer schouwing doen ter controle. Elke kap wordt door het Bosbeheer geschouwd binnen twee maanden te rekenen van de dag waarop de termijn voor de opruiming verstreken is.

Na verloop van deze termijn kan de koper het Bosbeheer in gebreke stellen.

Indien het Bosbeheer geen schouwing gedaan heeft binnen een maand na de betekening van de ingebrekestelling, is de koper bevrijd.

Artikel 82

Van de dag en het uur van de schouwing wordt aan de koper kennis gegeven bij een akte, die ten minste tien dagen tevoren aan de gekozen woonplaats betekend wordt.

Indien hij niet verschijnt en de houtvester misdrijven vaststelt, wordt een tweede schouwing gehouden, waartoe hij wordt opgeroepen bij een akte, die hem tien dagen tevoren op zijn kosten betekend wordt aan de gekozen woonplaats en die dag en uur van de nieuwe schouwing vermeldt.

Indien hij niet verschijnt wordt het proces-verbaal van de tweede schouwing geacht op tegenspraak te zijn opgemaakt.

Indien er geen wetsovertreding vastgesteld wordt, ontslaat het Bosbeheer de koper ten aanzien van de exploitatie.

Wordt dit ontslag niet verleend binnen een maand na het proces-verbaal, dan is de koper van rechtswege bevrijd.

Artikel 83

De aannemers van de exploitatie dienen zich ten aanzien van de exploitatie, het werk en het opruimen van de kapping te gedragen naar hetgeen voor de kopers is voorgeschreven in de artikelen 67 tot en met 82.

In geval van misdrijven zijn zij met de koper hoofdelijk aansprakelijk.

Artikel 84

Een uitsluiting van maximum vijf jaar om als koper of exploitant op te treden kan opgelegd worden :

1. wegens niet-naleving van de voorwaarden van de veiling of de verkopen uit de hand ;
2. wegens vermindering van de financiële of technische waarborgen ;
3. wegens grote fout in de uitvoering van de werken ;
4. wegens oneerlijkheid in de handel ;
5. wegens het kappen en/of ruimen van niet-gemerkte en niet verkochte bomen.

Na de koper of de aannemer van de exploitatie in zijn verweermiddelen te hebben gehoord, stelt het Bosbeheer de uitsluiting voor in een met redenen omkleed advies aan de Vlaamse Executieve.

De bepalingen van dit artikel zijn van toepassing op alle aannemers en personen die personeel ter beschikking stellen, ook op hen waarvan de zetel of het domicilie in het buitenland is gevestigd, en dit alles wat ook de nationaliteit en de verblijfplaats van het tewerkgesteld personeel zij.

Hoofdstuk VII

Bijzondere bepalingen betreffende de privé-bossen

Artikel 85

Elke boseigenaar is verplicht om de tien jaar een inventaris van zijn bossen op te maken op de wijze bepaald door de Vlaamse Executieve, op straffe van geldboete van vijftig tot driehonderd frank.

Het Bosbeheer kan toezicht uitoefenen op de inventaris, en desgevallend zijn medewerking verlenen of de inventarisatie ambtshalve uitvoeren.

Artikel 86

Het Bosbeheer houdt toezicht op de correcte uitvoering van de voorschriften van het beheersplan.

Artikel 87

Tenzij om dringende sanitaire en veiligheidsredenen er onverwijld dient overgegaan te worden tot kapping, moeten al de kappingen in het privé-bos vooraf aan het Bosbeheer worden medegedeeld op straffe van geldboete van zesentwintig tot honderd frank. Het Bosbeheer beslist binnen de zestig dagen na de datum van indiening van het verzoek of de kapping kan worden uitgevoerd. Na verloop van deze termijn wordt het verzoek geacht te zijn ingewilligd.

Kappingen voorzien in een goedgekeurd beheersplan mogen onmiddellijk worden uitgevoerd, en zijn niet meldingsplichtig.

De voorschriften van dit decreet heffen de ermede strijdig bepalingen van de gemeentelijke en provinciale verordeningen van rechtswege op.

De besluiten van de gemeenteraad en de provincieraad tot aanneming of wijziging van de gemeentelijke en provinciale verordeningen, voor zover zij betrekking hebben op aangelegenheden die in dit decreet of haar uitvoeringsbesluiten worden geregeld, worden aan het advies van het Bosbeheer en aan de goedkeuring van de Vlaamse Executieve onderworpen.

Artikel 88

Het Bosbeheer kan toezicht uitoefenen op het merken, het kappen en de aflevering van de gevelde bomen, de werkzaamheden tot verjonging, de herbebossing en bebossing.

Artikel 89

Behoudens dringende noodzakelijkheid, kan enkel van het goedgekeurde beheersplan worden afgeweken mits de voorafgaandelijke machtiging van het Bosbeheer, op straffe van geldboete van zesentwintig tot honderd frank.

De dringende noodzakelijkheid en de motivering ervan, dienen onverwijld aan het Bosbeheer te worden medegedeeld op straffe van geldboete van zesentwintig tot honderd frank.

Het Bosbeheer stelt binnen de 30 dagen na de mededeling een onderzoek op tegenspraak in en beslist binnen een termijn van 60 dagen. Bij overschrijding van de termijn van 60 dagen wordt het verzoek tot afwijking van het goedgekeurde beheersplan geacht te zijn ingewilligd.

Artikel 90

In elke provincie en voor de arrondissementen Halle-Vilvoorde en Leuven wordt een ambtenaar belast met het verlenen van begeleiding aan de eigenaars van privé-bossen en het houden van toezicht op de naleving van dit decreet.

Artikel 91

In geval van vrijwillige samenvoeging van het beheer van twee of meer bouseigendommen met een totale inbreng van meer dan vijf hectare, of na een samenvoeging overeenkomstig artikel 7, kunnen voor dit gegroepeerd beheer regelingen inzake bewaking en subsidiëring, met uitzondering van aankoopsubsidies, worden aangevraagd.

Voor dergelijke groepering van beheer kan een toelage bekomen worden op voorwaarde dat een enkel beheersplan wordt opgemaakt en goedgekeurd overeenkomstig artikel 49.

De Vlaamse Executieve bepaalt de voorwaarden en de normen van deze tegemoetkomingen binnen de perken van de begrotingskredieten.

Artikel 92

In gevallen waarin het Bosbeheer vaststelt dat samenvoeging zoals bedoeld in artikel 91 niet mogelijk is, kunnen ook de eigenaars van een bos van minder dan vijf hectare aan het Bosbeheer een eigen beheersplan ter goedkeuring voorleggen en vragen om dezelfde voorwaarden te genieten als die waarvan sprake in artikel 91.

Artikel 93

Voor elke beplanting met houtachtige gewassen van minstens een halve hectare volgens een plan, goedgekeurd door het Bosbeheer, kunnen door de Vlaamse Executieve subsidies verleend worden.

De Vlaamse Executieve bepaalt de nadere voorwaarden en de wijze van toekenning voor genoemde subsidies, binnen de perken van de begrotingskredieten.

Indien de voorwaarden, die aan de subsidies verbonden werden, niet werden nageleefd, kan de subsidie teruggevorderd worden en toegewezen aan het Fonds voor de reconstitutie en de rationalisatie van het bospatrimonium overeenkomstig de bepalingen van artikel 15.

Voor de beplanting met houtachtige gewassen van gronden gelegen in agrarisch gebied en deel uitmakend van een landbouwexploitatie, is in afwijking van de in artikel 35bis § 5 van het Veldwetboek vereiste vergunning van het College van Burgemeester en Schepenen, enkel de machtiging van de landbouwkundig ingenieur van de Dienst Landbouw en van de ambtenaar vereist, op straffe van geldboete van zesentwintig tot honderd frank.

De afstandsregel bepaalt in artikel 35bis § 5 van het Veldwetboek is onverminderd van toepassing.

Voor de rooiing binnen een termijn van 12 jaar na de aanplanting of de laatste exploitatie van de in de vorige paragraaf bedoelde houtachtige gewassen of spontane bebossing, is in afwijking van artikel 44 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de Ruimtelijke Ordening en van de Stedebouw, enkel een voorafgaande eenvoudige melding van de rooiing aan de landbouwkundig ingenieur van de Dienst Landbouw en de ambtenaar vereist. Van deze melding stelt de Houtvester onverwijld het College van Burgemeester en Schepenen en het Bestuur van Ruimtelijke Ordening in kennis.

De in vorig lid bedoelde termijn kan door de Vlaamse Executieve worden aangepast.

Artikel 94

Op basis van de goedgekeurde termijnplanning zoals bedoeld in artikel 6 kan de Vlaamse Executieve subsidiëringssystemen instellen volgens de voorwaarden en de normen door haar te bepalen, binnen de perken van de begrotingskredieten.

Artikel 95

Een privé-bos is niet toegankelijk zonder toestemming van de boseigenaar, op straffe van geldboete van vijftig tot tweehonderd frank.

De openstelling van het privé-bos voor het publiek kan door overeenkomst tussen eigenaar en het Bosbeheer worden geregeld overeenkomstig de bepalingen van artikelen 12, 13, 14, 16 en 18.

Hoofdstuk VIII

De bosbescherming

Artikel 96

De bossen en onbebouwde terreinen, van het Vlaamse Gewest, die onder de toepassing van het decreet vallen, kunnen niet vervreemd worden dan bij decreet.

De bossen en onbebouwde terreinen, die onder de toepassing van het decreet vallen en toebehoren aan andere publiekrechtelijke rechtspersonen dan het Vlaamse Gewest en de Staat, kunnen niet vervreemd worden zonder machtiging van de Vlaamse Executieve.

In alle bossen kunnen werkzaamheden, die wijzigingen van de fysische toestand voor gevolg hebben, slechts worden uitgevoerd na machtiging van het Bosbeheer.

De Vlaamse Executieve kan in een algemeen besluit de uitvoering van deze werkzaamheden, handelingen of wijzigingen van de fysische toestand regelen alsook de wijzigingen van de fysische toestand bepalen die door hun geringe omvang vrijgesteld worden van een machtiging.

Beroep tegen de beslissingen van het Bosbeheer kan worden ingesteld overeenkomstig artikel 49.

Ontbossing, zoals bepaald in artikel 4, punt 13, is verboden tenzij mits naleving van de voorschriften van de wetgeving op de ruimtelijke ordening en stedenbouw en na advies van het Bosbeheer.

Artikel 97

De overdracht van zakelijke rechten op bossen die aanleiding geven tot de vorming van eigendoms- of gebruikspcelen met een oppervlakte kleiner dan vijf hectare zijn onderworpen aan de uitreiking van een splitsingsvergunning door het Bosbeheer.

Artikel 98

Voor de toepassing van dit decreet kan de Vlaamse Executieve onroerende goederen onteigenen, voor het verwerven van enclaves, voor het realiseren van aaneengesloten boscomplexen en voor het verwerven van bossen die in hun voortbestaan worden bedreigd of bossen met een schermfunctie, zoals bepaald in artikel 19.

Artikel 99

De uitvoering van de kaalslag is alleen toegelaten wanneer deze werd opgenomen in het goedgekeurd beheersplan of

werd toegestaan met toepassing van artikel 55 wat het openbaar bos betreft en van de artikelen 87 en 89 van dit decreet wat het privébos betreft, op straffe van geldboete van vijftig tot tweehonderd frank.

Artikel 100

Als kaalslag wordt niet beschouwd elke noodgedwongen kapping tot opruiming voortvloeiend uit gehele of gedeeltelijke bestandsvernietiging ingevolge bosbrand, ziekte, storm of andere externe factoren die door het Bosbeheer worden vastgesteld.

Artikel 101

Sluikse toeëigening van openbare bossen of gedeelten ervan is verboden op straffe van gevangenisstraf van acht dagen tot vijftien dagen en met een geldboete van tweehonderd tot duizend frank of met een van deze straffen alleen, onverminderd teruggave, schadevergoeding of herstel indien daartoe aanleiding bestaat.

Onrechtmatige kapping wordt gestraft met een geldboete van zesentwintig tot duizend frank, onverminderd teruggave, schadevergoeding of herstel indien daartoe aanleiding bestaat.

Bij elke onrechtmatige kapping beveelt de rechtbank, op vordering van de Vlaamse Executieve of van de gemachtigde ambtenaar, maatregelen tot herstel gaande tot herbebossing van de ontboste of kaalgekapte percelen of van een soortgelijke oppervlakte volgens een door het Bosbeheer goedgekeurd ontwerp.

Blijven de overtreders in gebreke de maatregelen tot herstel uit te voeren binnen de termijn van een jaar te rekenen van de aanmaning die het Bosbeheer krachtens het vonnis heeft gedaan, dan voorziet het Bosbeheer daarin op hun kosten. Deze kosten worden verhaald door eenvoudige toezending van de kostenstaat aan de overtreders.

Artikel 102

Behoudens machtiging van het bosbeheer of in de gevallen en onder de voorwaarden voorzien in een goedgekeurd beheersplan, zijn ingrijpende wijzigingen van de bodem, de strooisel- of de kruidlaag en beschadigingen aan de boomlaag die de functieervulling van het bos blijvend kunnen aantasten verboden, op straffe van geldboete van tweehonderd tot duizend frank, behoudens machtiging verleend op grond van artikel 96, 3° alinea. Bepaalde handelingen kunnen volgens een bepaalde frekwentie worden gemachtigd voor zover deze frekwentie in het beheersplan geschreven is.

Artikel 103

§ 1. Onverminderd de bepalingen van dit decreet, de jachtwet, de wet op het natuurbehoud en de plantenbescherming, de wet op de ruimtelijke ordening en stedenbouw en het afvalstoffendecreet is het, zonder toestemming van de eigenaar en machtiging van het Bosbeheer, in alle openbare bossen en voor wat de bosreservaten betreft, de commissie gehoord, verboden :

1. het strooisel te verwijderen ;

2. het dode hout, op de grond liggend of nog aan de stam bevestigd, te verwijderen tenzij het behoort tot een partij verkochte bomen ;
3. knoppen, scheuten, twijgen, bloeiwijzen, kegels, vruchten, zaden te verzamelen en te verwijderen ;
4. bomen op te snoeien, behoudens wanneer deze maatregel werd opgenomen in het goedgekeurd beheersplan ;
5. keten, loodsen en alle andere constructies en verblijfsgelegenheden op te richten, en tenten en woonwagens, al dan niet op wielen, te plaatsen, met uitzondering van die welke vereist zijn voor het beheer en de bewaking van de bossen en voor de veiligheid en het welzijn van de personen die op rechtmatige wijze in het bos aanwezig zijn ;
6. reclame aan de bomen te bevestigen, reclameborden te plaatsen en onverschillig welk ander middel van commerciële reclame te gebruiken ;
7. transistors of luidsprekers te gebruiken en de rust in het bos en van de bezoekers op welke wijze ook te verstoren ;
8. resten, vuilnis en afval, van welke aard ook, achter te laten buiten de daartoe ter beschikking gestelde verzamelplaatsen, met uitzondering van houtafval en boomschors die achterblijven na een toegestane exploitatie ;
9. gemotoriseerde voertuigen te gebruiken of te parkeren, behoudens op de plaatsen die hiervoor uitdrukkelijk zijn aangewezen ;
10. bomen te beschadigen, planten weg te nemen, uit te rukken of af te snijden ;
11. onverschillig welk voorwerp dat tot de uitrusting van het bos behoort te vernielen, te beschadigen, te verplaatsen en te misbruiken ;
12. het aanbrengen en/of instandhouden van prikkeldraad in en om de bossen.

§ 2. Onverminderd de bepalingen van dit decreet, de jachtwet, de wet op het natuurbehoud en de plantenbescherming, de wet op de ruimtelijke ordening en stedenbouw en het afvalstoffendecreet is het, zonder toestemming van de eigenaar en machtiging van het Bosbeheer, in alle privé-bossen verboden :

1. keten, loodsen en alle constructies en verblijfsgelegenheden op te richten, en tenten en woonwagens, al dan niet op wielen, te plaatsen, met uitzondering van die welke vereist zijn voor het beheer en de bewaking van de bossen voor de veiligheid en het welzijn van de personen die op rechtmatige wijze in het bos aanwezig zijn ;
2. reclame aan de bomen te bevestigen, reclameborden te plaatsen en onverschillig welk ander middel van commerciële reclame te gebruiken ;
3. transistors of luidsprekers te gebruiken en de rust in het bos en van de bezoekers op welke wijze ook te verstoren ;
4. resten, vuilnis en afval, van welke aard ook, achter te laten buiten de daartoe ter beschikking gestelde verzamelplaatsen, met uitzondering van houtafval en boomschors die achterblijven na een toegestane exploitatie ;
5. bomen te beschadigen, planten weg te nemen, uit te rukken of af te snijden, tenzij als beheersmaatregel ;
6. onverschillig welk voorwerp dat tot de uitrusting van het bos behoort te vernielen, te beschadigen, te verplaatsen en te misbruiken ;

7. het aanbrengen en/of in stand houden van prikkeldraad in en rond bossen.

Motorvoertuigen zijn slechts toegelaten mits machtiging van de eigenaar.

Overtredingen van dit artikel worden gestraft met geldboete van zesentwintig tot driehonderd frank.

Artikel 104

Behoudens aanwijzing van het Bosbeheer is het verboden in het bos vuur te maken en vuur te dragen, op straffe van geldboete van vijftig tot driehonderd frank, behalve wanneer zulks nodig is als beheersmaatregel.

Artikel 105

Op straffe van geldboete van vijftig tot driehonderd frank is het in alle bossen en binnen een afstand van honderd meter tot de bossen verboden de bomen, de levende bodemvegetatie, de dode plantenresten, het strooisel, het afval van de exploitatie, het verzamelde vuilnis in brand te steken, om welk motief dan ook, behoudens toestemming door het Bosbeheer verleend, onder de voorwaarden en in de omstandigheden door het Bosbeheer bepaald met uitzondering van wettelijk verplichte verbrandingen.

Artikel 106

Elke boseigenaar dient maatregelen te treffen om bosbranden te voorkomen en om uitbreiding ervan te beperken. Deze maatregelen moeten in het beheersplan vermeld worden.

Artikel 107

Alle bosgebruikers en bosbezoekers dienen hulp te verlenen in geval van bosbrand.

Artikel 108

Bij bosbrand of bij acute dreiging van bosbrand in het privé-bos mag de eigenaar, op eigen verantwoordelijkheid, een tegenvuur aanleggen maar uitsluitend op zijn eigendom.

Bij bosbrand of bij acute dreiging van bosbrand in het openbaar bos mag een tegenvuur alleen aangelegd worden met toestemming van de houtvester of zijn afgevaardigde en dit uitsluitend op het terrein van het openbaar bos, waarvoor de toestemming wordt gevraagd.

Aanleg van tegenvuur onder de wettelijke voorwaarden en de opruiming die er naderhand op kan volgen, worden niet beschouwd als kaalslag en evenmin als een onrechtmatige afwijking van de bepalingen van het goedgekeurd beheersplan.

Artikel 109

Elke kapping die moet uitgevoerd worden om te voldoen aan de bescherming van de bossen tegen brand wordt beschouwd als een noodgedwongen kapping tot opruiming en

kan in geen geval aangezien worden als een ongeoorloofde kaalslag, een afwijking van het goedgekeurd beheersplan of een afwijking van het vastgestelde kapquantum.

Artikel 110

Alle brandwegen dienen regelmatig en tenminste om de twee jaar te worden vrijgemaakt van bedekking met afgestorven vegetatie en dode plantenresten, op straffe van een geldboete van vijftig tot tweehonderd frank.

Wanneer zulks niet is gebeurd kan het Bosbeheer de eigenaar aanmanen om binnen een periode van een maand, te rekenen vanaf de datum van de waarschuwing, tot de zuiveringswerkzaamheden over te gaan, zonder dat de voorgescreven termijn aanleiding kan geven tot ontslag van aansprakelijkheid in het geval van brand.

Wanneer na verloop van deze periode van een maand de boseigenaar nog steeds in gebreke is gebleven, kunnen de nodige werkzaamheden ten zijne laste uitgevoerd worden door tussenkomst van het Bosbeheer. Deze kosten worden verhaald door eenvoudige toezending van de kostenstaat.

Artikel 111

Het Bosbeheer kan de gebieden aanwijzen die bijzonder door brand worden bedreigd, alsmede de perioden gedurende welke in deze gebieden met direct brandgevaar rekening gehouden moet worden.

De Vlaamse Executieve kan tevens bepalen welke maatregelen moeten worden getroffen om de bewaking en de bescherming van de bedreigde bossen te waarborgen en op welke manier de uitgaven, hiertoe vereist, tussen de betrokken eigenaars zullen worden verdeeld.

Het Bosbeheer kan de boseigenaars de verplichting opleggen het publiek in kennis te stellen van het brandgevaar en de wijze waarop deze voorlichting dient te geschieden.

Artikel 112

Alle bossen, gelegen in een gebied, dat als bedreigd wordt beschouwd, overeenkomstig de bepalingen van artikel 111, kunnen voor de duur van de gevaarperiode, onmiddellijk ontoegankelijk worden verklaard door de eigenaar of het Bosbeheer, zelfs wanneer hierdoor de rechten van gebruikers, exploitanten, bezoekers en huurders tijdelijk worden opgeschort en zonder dat zulks mag worden beschouwd als een eenzijdige verbreking van een overeenkomst, waarvoor schadevergoeding kan worden geëist.

Artikel 113

De Vlaamse Executieve kan, indien zij het noodzakelijk acht, voor een bepaalde of voor een onbepaalde periode, alle maatregelen uitvaardigen, die de bescherming van het bos, van de bomen, van de flora en van de fauna, tegen biotische en abiotische bedreiging tot doel hebben.

Hoofdstuk IX

Het opsporen en vaststellen
van bosmisdrijven

Artikel 114

Onverminderd de ambtsbevoegdheid van de officieren van gerechtelijke politie worden de overtredingen van de bepalingen van dit decreet en van de besluiten genomen tot uitvoering ervan, opgespoord en bij proces-verbaal vastgesteld door de leden van de Rijkswacht, de leden van de Gemeentepolitie en de Veldwachters.

De ambtenaren en boswachters van het Bosbeheer stellen eveneens de overtredingen van de jachtwet en van de besluiten genomen ter uitvoering van de jachtwet, vast.

Artikel 115

De ambtenaren en boswachters van het Bosbeheer sturen een afschrift van het proces-verbaal aan de ambtenaar die door de Vlaamse Executieve met toepassing van het boswetboek van 19 december 1854 met de vervolging is belast.

Binnen een termijn van dertig dagen na de vaststelling wordt aan de overtredders een afschrift gezonden.

Zij kunnen inzage nemen van alle documenten en bescheiden, zich alle door of krachtens dit decreet voorgeschreven documenten en bescheiden doen voorleggen en alle monsters nemen, in de mate dat zulks voor het vervullen van hun taak nodig is.

Artikel 116

De bevoegdheid van de privé-boswachters is beperkt tot de bossen die eigendom zijn van hun opdrachtgever of waarin deze laatste enige zakelijke rechten hebben.

Binnen een termijn van veertien dagen na de vaststelling van het misdrijf, wordt een afschrift van het proces-verbaal aan de overtredders gezonden en stuurt de verbalisant een afschrift aan de in artikel 115, alinea 1 aangewezen ambtenaar.

Artikel 117

De ambtenaren en boswachters van het Bosbeheer hebben het recht het optreden van de openbare macht te vorderen bij het opsporen en vaststellen van de inbreuken bepaald in dit decreet en zijn uitvoeringsbesluiten.

Artikel 118

Alle bedragen voor teruggaven, schadevergoedingen en kosten waarvan de rechter de betaling of terugbetaling ten bate van het Vlaamse Gewest heeft bevolen, worden gestort in het Fonds dat is ingeschreven in de begroting van het Vlaamse Gewest voor de reconstitutie en de rationalisatie van het bospatrimonium.

Hoofdstuk X
Opheffingsbepalingen

Artikel 119

Wat het Vlaamse Gewest betreft, worden opgeheven :

1. Titel I, de artikelen 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23 van Titel II, Titel **III**, Titel IV, Titel V, Titel VI, Titel VII, Titel **VIII**, Titel **IX**, Titel X, de artikelen 154, 155, 156, 157, 158, 159, 160, 161, 162, 163, 164, 165, 166, 167, 168, 173, 174, 175, 176, van Titel **XII** de artikelen 177 tweede en derde lid, 178, 179, van Titel **XIII** van de wet van 19 december 1854 houdende het Boswetboek, gewijzigd bij de wetten van 30 januari 1924, 10 oktober 1967, 8 april 1969 en 14 juli 1976 ;
2. de wet van 4 mei 1900 op de handel in scheuten van harsbomen ;
3. de wet van 28 december 1931 op de bescherming van aan particulieren toebehorende bossen en wouden ;
4. de wet van 8 april 1969 houdende aanpassing van de Franse tekst en vaststelling van de Nederlandse tekst van het Boswetboek, gewijzigd bij de wet van 10 november 1972, wat betreft de artikelen in 1° genoemd ;
5. Hoofdstuk III, afdeling 2 van de wet van 12 juli 1973 op het natuurbehoud.

Brussel, 27 september 1989.

De Voorzitter van de Vlaamse Executieve,

G. GEENS

*De Gemeenschapsminister van Leefmilieu,
Natuurbehoud en Landinrichting,*

T. KELCHTERMANS

BIJLAGEN

BIJLAGE I

VOORONTWERP VAN BOSDECREET*

DE VLAAMSE EXECUTIEVE,

Op de voordracht van de Gemeenschapsminister van Ruimtelijke Ordening, Landinrichting en Natuurbehoud ;

Na beraadslaging,

BESLUIT •

De Gemeenschapsminister van Ruimtelijke Ordening, Landinrichting en Natuurbehoud is gelast in naam van de Vlaamse Executieve bij de Vlaamse Raad het ontwerp van decreet in te dienen, waarvan de tekst volgt :

Hoofdstuk I

Algemene bepalingen, doelstellingen
en definities

Artikel 1

Dit decreet regelt een aangelegenheid als bedoeld bij artikel 107quater van de Grondwet.

Artikel 2

Dit decreet heeft tot doel het behoud, de bescherming, de aanleg en het beheer van de bossen in het Vlaamse Gewest, zoals bepaald in artikel 2 van de bijzondere wet tot hervorming van de instelling van 8 augustus 1980.

Artikel 3

Bos is elke grondoppervlakte waar bomen en/of houtachtige gewassen domineren, ongeacht de wijze van ontstaan, de wijze van gebruik of de aard van de bestemming, die zowel hout of andere bosprodukten kan voortbrengen of deze voortbrengst in het vooruitzicht kan stellen, als een functie heeft inzake de schutwerking op bodem en omgeving, de recreatie, het natuurbehoud en de landschapszorg. De verschillende functies kunnen samen of afzonderlijk bestaan.

Worden eveneens als bos beschouwd :

1° de kaalvlakten, voorheen met bos bezet, die tot het bosbedrijf blijven bestaan ;

2° niet beboste oppervlakten die nodig zijn voor het behoud van het bos, zoals onder meer de boswegen, de brandwegen, de aanpalende of binnen het bos gelegen stapelplaatsen, de dienstterreinen en ambtswoningen ;

3° bestendig niet bedekte oppervlakten, onbezette stroken en recreatieve uitrustingen binnen het bos ;

4° de aanplantingen die hoofdzakelijk bestemd zijn voor de houtvoortbrengst, onder meer die van populier en wilg ;

5° de grienden.

Worden niet als bos beschouwd :

1° de fruitboomgaarden ;

* Tekst die op 6 december 1984 voor advies (zie bijlage II) werd overgemaakt aan de Raad van State.

- 2° de tuinen en de plantsoenen ;
- 3° de lijnbepantingen, ondermeer langs wegen, rivieren en kanalen ;
- 4° de boomkwekerijen en de arboreta die buiten het bos gelegen zijn ;
- 5° de sierbepantingen.

Artikel 4

In de zin van dit decreet wordt verstaan onder :

1° Aangestelde : elk personeelslid van het bestuur met een technische functie en/of bewakingsopdracht ;

2° Ambtenaar : elk personeelslid van het bestuur dat een academische graad bezit en in deze hoedanigheid werd benoemd ;

3° Bebossing : bezetting met bos van een oppervlakte, sinds vijftig jaar niet meer met bos bezet ;

4° Beleidsniveau : de Vlaamse Executieve of de Bestendige Deputatie of het College van Burgemeester en Schepenen, naar gelang van het geval ;

5° Bestand : elk onderdeel van het bos waarop een aangepaste behandeling wordt toegepast ;

6° Bestuur : het bestuur dat bevoegd is inzake bossen ;

7° Bosbedrijf : alle onroerende goederen die betrokken zijn bij het bosbeheer ;

8° Bosbeheer : de toepassing van het geheel van maatregelen die voortvloeien uit de bosregeling en het bosbeheersplan ;

9° Bosbeheersplan : document inhoudende het geheel van maatregelen om de functievervulling van een bos te verwezenlijken, uitgaande van de bestaande toestand, de vooruitzichten en de nagestreefde doelstellingen ;

10° Boseigenaar : de eigenaar of de vruchtgebruiker of wie rechten bezit om het bos te beheren of te exploiteren ;

11° Bosregeling : het geheel van voorschriften die door dit decreet worden bepaald ;

12° Boswachterij : ambtsgebied met aan het hoofd een aangestelde van het bestuur, hierna ook boswachter genoemd ;

13° Bosweg : elke weg die een onderdeel uitmaakt van de bosinfrastructuur, ongeacht zijn hoofdbestemming of zijn breedte ;

14° Eigenaar van openbaar bos : bouseigenaar die een publiekrechtelijk statuut bezit ;

15° Herbebossing : herbezigting met een bosvegetatie van een grondstuk dat voordien reeds een bos had gedragen ;

16° Houtvesterij : ambtsgebied met aan het hoofd een ambtenaar die de academische graad van landbouwkundig ingenieur, waters en bossen bezit. Deze ambtenaar wordt houtvester genoemd ;

17° Kaalslag : het verwijderen van het bosbestand doch zonder aan het terrein een andere functie te geven ;

18° Kap : oppervlakte die gelijktijdig aan een bosbouwkundige ingreep wordt onderworpen en die als beheerseenheid wordt beschouwd ;

19° Kapping : de te vellen of gevelde bomen in een kap ;

20° Ontbossen : totale bosvernietiging, waarbij bosherstel onmogelijk is of onmogelijk wordt gemaakt, o.m. doordat aan de oppervlakte een andere gebruiksbestemming wordt gegeven, die de aanwezigheid van bos uitsluit ;

21° Openbaar bos : elk bos dat toebehoort aan de Staat, aan de Gewesten en aan de Gemeenschappen, aan de provincies, aan de gemeenten, aan de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, aan de kerkfabrieken, aan de intercommunales, aan de agglomeraties, aan de parastatalen, aan de regies, aan de instellingen van openbaar nut

en aan de seminaries, alsmede de bossen waarin de hierboven genoemde eigenaars onverdeelde eigendomsrechten bezitten ;

22° Privé-bos : elk bos dat toebehoort aan een natuurlijk persoon, aan natuurlijke personen of aan rechtspersonen met een privaatrechtelijk karakter ;

23° Privé-eigenaar : beseigneur die niet als eigenaar van openbaar bos wordt beschouwd ;

24° Raad : de Vlaamse Hoge Bosraad.

Hoofdstuk II

De bosfuncties

Artikel 5

Het bos kan gelijktijdig verschillende functies vervullen, onder meer economische, sociale, educatieve, beschermende, wetenschappelijke en ecologische functies.

Artikel 6

De functies van het bos worden, de Raad gehoord, ten overstaan van elkaar afgewogen. Deze afweging gebeurt, voor wat de ruimtelijke aspecten betreft, door de Vlaamse Executieve, rekening gehouden met de ruimtelijke planning en het ruimtelijk beleid in uitvoering van de wetgeving op de ruimtelijke ordening en in overleg met de betrokken sectoren.

De behoeften aan bossen, op grond van de verschillende functies van het bos, dient het voorwerp te zijn van een studie en een planning op lange termijn. Deze lange termijnplanning geeft onder meer de hoofdlijnen en beginselen aan die van belang zijn voor de ruimtelijk sociale en economische aspecten van het bosbeleid op het niveau van het Vlaamse Gewest. Ze wordt opgesteld door het bestuur en, na advies van de Raad, goedgekeurd door de Vlaamse Executieve.

Binnen het raam van de in vorig lid vermelde lange termijnplanning, wordt door het bestuur, voor een periode van ten hoogste tien jaar, een programma opgesteld, na advies van de Raad, dat, wat zijn ruimtelijke implicaties betreft, rekening houdt met de ruimtelijke planning en het ruimtelijk beleid.

Hoofdstuk III

Bosregeling en bosbeheer

Artikel 7

De bosregeling is van toepassing op alle bossen.

Artikel 8

Het beheer van de bossen heeft tot doel het bosareaal te bewaren en elk afzonderlijk bos te brengen of te behouden in een bestendige staat van veelzijdige materiële productie en dienstverlening.

Behalve in de gevallen, waarin het bos voor een welbepaald dominerend of exclusief gebruik uitdrukkelijk wordt aangewezen door of op grond van de wetgeving, dient gestreefd te worden naar meervoudig gebruik van het bos, waarbij verschillende functies worden ontwikkeld met inachtneming van de behoeften en omstandigheden.

Artikel 9

De toepassing van de bosregeling en het toezicht op het bosbeheer behoren tot de taken van het bestuur.

Artikel 10

Voor elk openbaar bos, ongeacht de oppervlakte, en voor elk privé-bos van tenminste vijf hectare wordt door de eigenaar een beheersplan opgesteld.

De eigenaar kan een beroep doen op het bestuur om hem bij te staan bij het opstellen van een beheersplan of hij kan de opstelling van het beheersplan aan het bestuur toevertrouwen mits vergoeding van de onkosten.

De Vlaamse Executieve, de Raad gehoord, bepaalt de vorm, de inhoud, de procedure en de termijn voor indiening en goedkeuring van een beheersplan.

De overeenstemming tussen de ruimtelijke aspecten van het beheersplan en de ruimtelijke planning en beleid in uitvoering van de wetgeving op de ruimtelijke ordening, wordt vastgesteld door het hierboven bevoegde beleidsniveau.

Beroep tegen de beslissing van een beleidsniveau kan worden ingesteld bij het onmiddellijk hoger niveau.

Artikel 11

Alle openbare bossen worden beheerd door het bestuur.

In de openbare bossen, andere dan deze van de Staat, van de Gemeenschappen en van het Gewest, omvat dit beheer de technische aspecten van het bosbeheer en het toezicht op de naleving van het beheersplan. De eigenaar van openbaar bos kan het volledig beheer door overeenkomst aan het bestuur overdragen.

Artikel 12

Binnen de perken van dit decreet voert elke privé-eigenaar het beheer van zijn bos overeenkomstig het beheersplan.

Dit beheer omvat onder meer de technische en administratieve aspecten van het bosbeheer, de inventarisatie, de kapregeling, de uitvoering van onderhouds- en verbeteringswerken, de verkoop van de bosprodukten, de bebossing, de herbebossing en de bewaking.

Hoofdstuk IV

Regeling der bosfuncties

Afdeling I

De economische functie

Artikel 13

De economische functie van het bos bestaat in de voortbrengst van hout en van nevenprodukten, andere dan hout, waarvan de winning het voortbestaan van het bos niet bedreigt.

Het bos dient beschouwd en behandeld te worden als een hernieuwbare natuurlijke hulpbron, die belangrijke grondstoffen levert.

Artikel 14

Het bestuur is belast met het vastleggen van het na te streven voorraadspeil en van het jaarlijks gemiddeld kapquantum in alle openbare bossen.

Voor het privé-bosbezit, met een gezamenlijke oppervlakte van meer dan vijftig hectare, worden het na te streven voorraadspeil en het gemiddeld jaarlijks kapquantum vastgelegd in het beheersplan.

Artikel 15

Elke overschrijding van het vastgelegd kapquantum, zoals hierboven bepaald of zoals

bepaald in het goedgekeurd beheersplan, ongeacht deze overschrijding het gevolg is van een vergissing, verleende toestemming, inbreuk, ongeoorloofde toeëigening of een geval van overmacht, dient te worden gecompenseerd door het uitvoeren van kappingen beneden het peil dat werd bepaald om de voorraad opnieuw op een behoorlijk peil te brengen.

Met dit doel zal een aanvulling van het beheersplan worden opgesteld en dit binnen een jaar na de overschrijding.

De aanvullingen van het beheersplan zijn aan dezelfde bepalingen inzake uitwerking, goedkeuring en uitvoering onderworpen als die welke voor het beheersplan zelf gelden.

Artikel 16

Met het doel het bosbehoud te verzekeren, de waardevoortbrengst te verbeteren en het economisch rendement van de bossen te verhogen, kunnen grotere beheerseenheden door groepering worden gevormd van eigenaars van openbaar bos alleen, van eigenaars van openbaar bos en privé-eigenaars, op een wijze door de Vlaamse Executieve te bepalen en van privé-eigenaars alleen.

Artikel 17

De Vlaamse Executieve, de Raad gehoord, bepaalt de werkwijze en de voorwaarden die moeten gevolgd worden bij de openbare verkopeningen voor bosgroeperingen waarbij eigenaars van openbaar bos betrokken zijn.

Afdeling II

De sociale en educatieve functie

Artikel 18

Alle openbare bossen zijn toegankelijk voor het publiek op de bestaande wegen, tenzij zij blijvend of tijdelijk, geheel of gedeeltelijk in verweer worden gesteld of een bijzondere functie hebben gekregen.

Alle privé-bossen die toegankelijk werden gesteld door een beslissing van de eigenaar of ingevolge een overeenkomst tussen de eigenaar en een openbaar bestuur, zijn toegankelijk op de aangeduide wegen en beschikbaar voor de vormen van recreatie en ontspanning die niet strijdig zijn met het bosbehoud en de andere functies die het bos dient te vervullen.

Artikel 19

Het toelaten van recreatie in het bos mag niet leiden tot enige vermindering van de oppervlakte die effectief met bosbegroeiing bezet is, tenzij de grond wordt gebruikt voor de infrastructuur, andere dan gebouwen, die absoluut vereist zijn om de bezoekers op te vangen.

Artikel 20

Onder voorbehoud van de rechten toegekend op grond van een titel of overeenkomst stelt de Vlaamse Executieve de richtlijnen op die betrekking hebben op alle vormen van toegang van het publiek tot de bossen toebehorend aan de Gemeenschap of het Gewest.

De andere eigenaars van openbaar bos, alsmede de privé-eigenaars die een overeenkomst hebben gesloten met een openbaar bestuur waarbij hun bos toegankelijk wordt gesteld voor het publiek, dienen een reglement ter goedkeuring aan de gemeenteraad van de gemeente waarin het bos gelegen is voor te leggen.

Wanneer de richtlijnen of het reglement voor het publiek bijzondere toegankelijkheidsvoorwaarden bepalen, kunnen respectievelijk de Vlaamse Executieve en de gemeente de verplichting opleggen het publiek hiervan in kennis te stellen en de wijze bepalen waarop dit dient te gebeuren.

Artikel 21

Om de bescherming en het behoud van het bosareaal te verzekeren, de openstelling van de bossen voor het publiek te bevorderen en de bosrecreatie te verbeteren, kan de Vlaamse Executieve onder de voorwaarden door haar te bepalen, toelagen verlenen aan openbare besturen voor de aankoop, de huur, de aanleg en het onderhoud van bossen en aan de privé-eigenaars voor het onderhoud en de aanleg van de infrastructuur van bossen die voor het publiek toegankelijk zijn.

Indien de aan de subsidie verbonden voorwaarden niet worden nageleefd, wordt de subsidie teruggevorderd, verhoogd met de intrest gelijk aan de wettelijke intrest. De intrest is verschuldigd zonder enige ingebrekestelling en wordt berekend vanaf de niet naleving van de voorwaarden. Het teruggevorderde bedrag wordt toegewezen aan het Fonds dat is ingeschreven in de begroting van het Vlaamse Gewest voor de reconstitutie en de rationalisatie van het bospatrimonium.

Artikel 22

In de toegankelijke bossen kan, behoudens op de openbare wegen en op daartoe speciaal aangegeven doorgangen, geen enkele vorm van gemotoriseerd verkeer toegelaten worden, behalve om technische redenen zoals onderhoud en velling, of wanneer dit verkeer noodzakelijk is voor het beheer en de bewaking, voor de veiligheid van de bezoekers en in door de eigenaar vast te stellen bijzondere omstandigheden.

Artikel 23

In de openbare bossen, tenzij met toestemming van het bestuur, mogen de ruiters alleen de paden gebruiken, die daarvoor zijn aangeduid.

De Vlaamse Executieve kan een algemeen besluit tot regeling van de toegang van ruiters tot het bos nemen.

Artikel 24

De eventuele ontoegankelijkheid van het bos dient op een duidelijk zichtbare wijze aangekondigd te worden, met vermelding van de reglementering waarop het verbod steunt.

Afdeling III

De schermfunctie

Artikel 25

De Vlaamse Executieve, de Raad gehoord, wijst de schermbossen aan die een beschermende functie dienen te vervullen. Zij bepaalt de bijzondere regelen van beheer en toegankelijkheid van deze bossen rekening gehouden met de noodzaak van het behoud van deze bossen.

Artikel 26

De Vlaamse Executieve, de Raad gehoord, kan de vergoeding bepalen, alsmede de wijze van toekenning aan de eigenaar van openbaar bos of privé-eigenaar doordat zijn bos of een deel van zijn bos als schermbos wordt aangewezen.

Afdeling IV

De wetenschappelijke functie

Artikel 27

§ 1. De Vlaamse Executieve bepaalt, de Raad en de Vlaamse Hoge Raad voor Natuurbehoud gehoord, voor welke bossen of gedeelten van bossen bijzondere bescher-

mingsmaatregelen genomen moeten worden omdat zij bij voorrang een wetenschappelijke functie te vervullen hebben.

§ 2. Deze bossen worden bosreservaten genoemd, zij kunnen zones met een verschillende bescherming omvatten.

§ 3. De bepalingen van § 1 en § 2 zijn niet toepasselijk op de bossen die gelegen zijn binnen de grenzen van een natuurreservaat : deze vallen onder de voorschriften die gelden voor het natuurreservaat waarvan zij deel uitmaken.

Artikel 28

Het beheersplan legt de maatregelen vast die getroffen moeten worden opdat het bos zijn wetenschappelijke functie blijvend kan vervullen.

Artikel 29

De Vlaamse Executieve bepaalt welke bossen of gedeelten van bossen die aan de Staat of de Gemeenschap of het Gewest toebehoren of die door de Gemeenschap of het Gewest worden gehuurd, tot bosreservaten worden verklaard.

Binnen de voormelde openbare bossen, waarvan de oppervlakte driehonderd hectaren of meer bedraagt, dient ten minste vijfentwintig percent van de oppervlakte het statuut bosreservaat te krijgen.

Zij kan eveneens, met toestemming van de eigenaar, bossen of gedeelten van bossen die toebehoren aan andere eigenaars dan de Staat, de Gemeenschap of het Gewest, tot erkende bosreservaten verklaren. De Vlaamse Executieve stelt de voorwaarden tot erkenning vast.

Artikel 30

In de bosreservaten wordt de groei en de ontwikkeling vrijgelaten of wordt gestreefd naar het behoud of het tot stand brengen van typische bosgezelschappen, bosbestandstypen en groeivormen.

Elke interventie wordt goedgekeurd door de Vlaamse Executieve, de Raad en de Vlaamse Hoge Raad voor Natuurbehoud gehoord.

Voor deze bossen houdt het beheersplan rekening met hun bijzondere functie.

Artikel 31

De bosreservaten, eigendom van de Staat, van de Gemeenschap of van het Gewest, behouden hun statuut voor een onbepaalde tijdsduur.

De andere bosreservaten worden erkend voor een periode van ten minste zevenentwintig jaar ; verlengingen met ten minste zevenentwintig jaar aan het einde van elke erkenningsperiode zijn mogelijk.

Voor de bosreservaten, in huur genomen door de Gemeenschap of het Gewest, moet de huurperiode ten minste vierenvijftig jaar bedragen.

De Vlaamse Executieve kan steeds de erkenning van een bosreservaat intrekken vanaf het ogenblik dat niet meer aan de voorwaarden van erkenning wordt voldaan.

Artikel 32

De Vlaamse Executieve, de Raad en de Vlaamse Hoge Raad voor Natuurbehoud gehoord, bepaalt de vergoeding, alsmede de wijze van toekenning aan de eigenaar van openbaar bos of privé-eigenaar, doordat zijn bos of een deel van zijn bos tot bosreservaat wordt verklaard, overeenkomstig artikel 29.

Artikel 33

Voor elk bosreservaat dient een beheersplan of een nieuw beheersplan te worden opgesteld binnen een periode van drie jaar, die aanvangt op de datum van het besluit tot oprichting.

Het beheersplan dient rekening te houden met het doel dat met de oprichting van het reservaat wordt nagestreefd.

Meer in het bijzonder moet onder meer met de volgende doelstellingen rekening gehouden worden :

- het behoud of herstel van de natuurlijke flora en fauna ;
- het bevorderen van de inheemse boomsoorten ;
- het stimuleren van de natuurlijke verjonging ;
- het bevorderen van ongelijkjarigheid en ongelijkvormigheid ;
- het bevorderen van het ecologisch evenwicht.

Artikel 34

De Vlaamse Executieve bepaalt de maximale oppervlakte in de bosreservaten waarop een kaalslag uitgevoerd mag worden, behoudens die welke volgt uit de opruiming ingevolge externe invloeden van biotische of abiotische aard.

Onmiddellijk na de kaalslag dient de ambtenaar een herstelplan ter goedkeuring aan de Vlaamse Executieve voor te leggen.

Artikel 35

Het beheer van de openbare bosreservaten worden opgedragen aan een ambtenaar van het bestuur.

Artikel 36

Voor elk bosreservaat of voor een groep van dergelijke bossen samengebracht per provincie en voor de bosreservaten in de arrondissementen Halle-Vilvoorde en Leuven stelt de Vlaamse Executieve een adviescommissie in.

De Vlaamse Executieve bepaalt de samenstelling en de werking van de adviescommissie.

De commissies komen minstens tweemaal per jaar bijeen.

Artikel 37

De Vlaamse Executieve kan bepalen welke maatregelen getroffen moeten worden in de onmiddellijke omgeving van de bosreservaten, ten einde alle nadelige externe beïnvloeding tegen te gaan.

Artikel 38

Onverminderd andere wetgevingen is het in de bosreservaten verboden volgende handelingen te stellen :

1° het verwijderen van planten of plantendelen, tenzij hiervoor toestemming werd verleend door de ambtenaar die belast is met het toezicht op het bosreservaat ;

2° opgravingen en elke extractie van materiaal uit de bodem of uit de ondergrond ;

3° werkzaamheden die niet in het beheersplan zijn opgenomen en die van die aard zijn dat ze wijzigingen aanbrengen in de mineralogische en paleontologische sites, de archeologische grondvesten, het landschap, het reliëf, de natuurlijke waterafvloeiing, de bodemvruchtbaarheid, de zuiverheid en het regime van de waterlopen, de vegetatie en de inheemse flora en fauna ;

4° het inbrengen van dieren ;

5° het beoefenen van sport ;

6° het maken van vuur, behalve wanneer zulks nodig is als beheersmaatregel, als fytosanitaire maatregel bij wet verplicht of als onderdeel van een wetenschappelijk experiment ;

7° het wijzigen van bronnen, veen- of turflagen ;

8° het verdelgen, verplaatsen of vangen van dieren en het storen of vernietigen van hun jongen, eieren, nesten of schuilplaatsen, uitgezonderd in het raam van de jacht of zo een vergunning werd uitgereikt door het bestuur.

Artikel 39

De Vlaamse Executieve kan steeds, na advies van de commissie bedoeld onder artikel 36, bijkomende verbodsbepalingen opleggen of afwijkingen toestaan.

Hoofdstuk V

De organisatie van het bestuur

Artikel 40

De Vlaamse Executieve regelt, binnen de grenzen van de hiernavolgende bepalingen, de organisatie van het bestuur.

Artikel 41

De Vlaamse Executieve stelt het aantal ambtenaren en aangestelden, die voor het beheer en de bewaking van de bossen vereist zijn, vast.

Artikel 42

De Vlaamse Executieve bepaalt de indeling van het Vlaamse Gewest in houtvesterijen en de indeling van houtvesterijen in boswachterijen.

Hoofdstuk VI

De Vlaamse Hoge Bosraad

Artikel 43

De Vlaamse Executieve stelt een Vlaamse Hoge Bosraad in.

De Vlaamse Executieve bepaalt de samenstelling en de werking van de Raad en benoemt de voorzitter en de leden.

Artikel 44

De Raad heeft tot taak advies te verlenen over alle aangelegenheden in verband met de bossen die hem door de Vlaamse Executieve worden voorgelegd.

De Raad kan ook op eigen initiatief voorstellen formuleren inzake bosaangelegenheden.

Artikel 45

De Vlaamse Executieve is verplicht het advies van de Raad in te winnen betreffende de maatregelen bedoeld in de artikelen 6,10,17,25, 26,27, 30, 32 en 85 van dit decreet.

Hoofdstuk VII

Bijzondere bepalingen betreffende de openbare bossen

Artikel 46

De eigenaars van openbare bossen kunnen, ongeacht de omvang van het bosbezit, toetreden tot de bosgroeperingen zoals bepaald in de artikelen 16 en 86 van dit decreet.

Artikel 47

De Vlaamse Executieve kan reglementen uitvaardigen die de toegang van het publiek tot de bossen regelen.

Artikel 48

De Vlaamse Executieve bepaalt het aandeel van de eigenaars van openbaar bos in de beheers- en bewakingskosten.

Artikel 49

Onverminderd de bepalingen van artikel 15 mag alleen met toestemming van de overheid die het beheersplan heeft goedgekeurd een kapping, die niet opgenomen is in het beheersplan, worden uitgevoerd, behoudens de uitzonderingen bepaald in artikel 53 § 2, 3°, en mag verkoop of exploitatie van het hout boven de door het beheersplan bepaalde gewone of bijkomende kappingen plaatshebben.

Elke verkoop die niet aan deze voorwaarden beantwoordt, is van rechtswege nietig.

De kopers behouden het recht van verhaal tegen hen die de kappingen bevolen of toegestaan hebben.

Artikel 50

In de openbare bossen mogen geen gebruiksrechten, van welke aard ook worden verleend, behoudens toestemming van de Vlaamse Executieve.

Gebruiksrechten verleend zonder toestemming van de Vlaamse Executieve zijn van rechtswege nietig.

Artikel 51

Het merk van de hamers waarvan de aangestelden en de houtvesters gebruik maken voor het merken van delichthout en windworp enerzijds, en voor het hameren of merken van te sparen of te kappen hout anderzijds, wordt neergelegd bij de rechtbanken.

Het merk van de hamers, waarvan de aangestelden voorzien zijn, wordt neergelegd op de griffies van de rechtbanken van eerste aanleg in het rechtsgebied waarin zij hun bediening uitoefenen.

Het merk van de bijzondere hamer, waarvan de houtvester houder is, wordt neergelegd op de griffies van de rechtbanken van eerste *aanleg* en van de Hoven van Beroep.

Artikel 52

De eigenaar beslist of het gekapte hout bestemd is voor eigen gebruik, dan wel of het openbaar verkocht wordt.

Artikel 53

§ 1. Het hout afkomstig van een gewone kapping dient in openbare veiling verkocht te worden, behalve in de omstandigheden die hierna in § 2 worden bepaald. Dag, uur en plaats van de houtveiling worden tenminste veertien dagen tevoren openbaar bekend gemaakt door aanplakking of door een andere bruikbare vorm van publiciteit. Elke verkoop die niet aan de gestelde voorwaarden voldoet, wordt als een geheime verkoop beschouwd en is van rechtswege nietig.

§ 2. De Vlaamse Executieve kan in de voorwaarden door haar bepaald, in afwijking van § 1 hiervoor, de onderhandse verkoop toestaan in de volgende gevallen :

1° voor de kappingen waarvoor geen voldoende aanbod werd verkregen bij twee veilingen, die georganiseerd werden volgens de in § 1 hiervoor voorgeschreven procedure ;

2° voor de windworp in de reeds toegewezen kappen ; deze windworp wordt in de eerste plaats aangeboden aan de kopers van de kappen ;

3° voor de bomen die dringend geëxploiteerd moeten worden om sanitaire of veiligheidsredenen, of om het uitvoeren van werkzaamheden van openbaar nut mogelijk te maken ;

4° voor het delicthout ;

5° voor de bosprodukten andere dan het hout ;

6° voor de kappingen van gering belang.

De prijzen van de onderhandse verkopen worden vastgesteld door de Vlaamse Executieve of haar afgevaardigde.

Artikel 54

Alle in de loop van de veiling gerezen geschillen onder de geldigheid van een op- of aanbod of van de inschrijvingen, alsmede over de solvabiliteit van de kandidaat-koper worden onmiddellijk beslecht door de voorzitter van de veiling.

Artikel 55

Iedere koper dient, op het tijdstip van de koop, de in de veilingsvoorwaarden voorgeschreven borgen of waarborgen te stellen.

De koper die aan deze verplichtingen niet voldoet, verliest zijn recht op het gekochte en er wordt onmiddellijk tot een nieuwe verkoop overgegaan.

De koper die zijn recht heeft verloren, is verplicht het verschil te betalen tussen zijn prijs en de eventuele lagere prijs van het nieuwe bod ; als de nieuwe prijs hoger is dan zijn prijs, kan hij het verschil niet opeisen.

Artikel 56

De aanwijzing van de eventuele lastgever dient hij de toewijzing bekendgemaakt te worden.

Artikel 57

In de bossen waarin onverdeelde rechten bestaan, mag geen gewone, bijkomende of buitengewone kapping, verkoop of exploitatie geschieden dan in de vormen bepaald in dit hoofdstuk.

Alle verkopen die in strijd met de voorgaande bepalingen plaatshebben, zijn van rechtswege nietig.

In verhouding tot zijn rechten ontvangt iedere medeëigenaar zijn deel van de opbrengst van de verkopen, alsmede van de terugbetalingen en schadeloosstellingen, na aftrek van de opmetings- en exploitatiekosten.

Artikel 58

De beheers- en bewakingskosten komen ten laste van alle mede-eigenaars in verhouding tot hun rechten.

Artikel 59

In geval van onverdeeldheid tussen de Staat, de Gemeenschap of het Gewest en andere eigenaars van openbaar bos en indien er geen bijzondere overeenkomst bestaat, waarin bepaald wordt dat een heffing op de opbrengst van de verkopen bestemd moet worden voor een fonds voor beheer en onderhoud van de bossen, dient vóór elke verdeling een heffing te geschieden voor het beheer en het onderhoud van de bossen onder de voorwaarden bepaald door de Vlaamse Executieve.

Artikel 60

De verkopen in de openbare bossen, andere dan die van de Staat, de Gemeenschap en van het Gewest, geschieden door de zorg van de eigenaar, in aanwezigheid van de houtvester of zijn afgevaardigde en overeenkomstig de vastgelegde veilingsvoorwaarden.

Artikel 61

De koper mag aan de exploitatie van de kap alleen beginnen mits aflevering van een schriftelijke kapvergunning door de houtvester.

De Vlaamse Executieve bepaalt de procedure tot aflevering van de kapvergunning en de vorm ervan.

Artikel 62

De koper moet alle te sparen bomen kunnen aanwijzen en is verplicht alle voorbehouden bomen, op onverschillig welke manier aangeduid, onaangeroerd te laten.

Onverminderd de bepalingen van artikel 184 van het Strafwetboek mogen de kopers geen merken aanbrengen op het hout van voorbehouden bomen.

Wederrechtelijk gekapte bomen kunnen door de koper niet gecompenseerd worden door voor kapping gemerkte bomen te laten staan.

De waarde van de wederrechtelijk gekapte bomen dient vergoed te worden, alsmede de eventuele schade die hierdoor is ontstaan.

Wanneer voorbehouden bomen gebroken of omvergeworpen zijn, moet de koper ze ter plaatse laten liggen en onmiddellijk de aangestelde waarschuwen.

Het merkteken door het bestuur op de stam of op de stronk aangebracht is het enige middel waarmee de koper de aflevering van de gekapte bomen kan bewijzen.

Artikel 63

De koper dient de nodige voorzorgen te nemen om de voorbehouden bomen en het bosbestand niet te beschadigen.

Wanneer een gevelde boom is blijven hangen op een voorbehouden boom, mag de koper de voorbehouden boom alleen kappen met toestemming van de houtvester en na vaststelling in der minne van de schade die voortspruit uit de noodzakelijkheid om de voorbehouden boom te vellen.

De gevelde of gebroken voorbehouden bomen mogen niet aan de koper toegewezen worden, tenzij hij bewijst dat hij alle voorzorgen genomen heeft om het vellen van voorbehouden bomen te voorkomen.

Indien de schadeloosstelling in natura mogelijk is, kan men ter vervanging van de beschadigde bomen, afgeleverde bomen van minstens gelijke waarde als voor te behouden merken, rekening houdend met de toekomstwaarde, of bomen van mindere waarde met betaling van het verschil.

Indien de koper niet akkoord gaat met deze vervanging, schat men de waarde van de beschadigde bomen ; daaraan wordt de schade aan het bestand toegevoegd.

Ingeval van nalatigheid, worden de gevelde of voorbehouden gebroken bomen als windval beschouwd en overeenkomstig artikel 53 verkocht, ongeacht de schadeloosstelling en de boete.

Artikel 64

De koper mag geen hout hakken op zon- en feestdagen, noch vóór de officiële zonsopgang of na de officiële zonsondergang. Alleen in bijzondere gevallen mag hem door de houtvester toestemming gegeven worden om hiervan af te wijken.

Artikel 65

Het is de koper verboden hout van zijn koop op stam te schillen of te ontschorsen, tenzij het proces-verbaal van toewijzing dit uitdrukkelijk toestaat.

Artikel 66

De veilingsvoorwaarden regelen de wijze van kappen, het exploiteren van het hout en het opruimen van de kavel.

Artikel 67

Ten behoeve van de exploitatie mag geen put of oven voor houtskool, geen werkplaats of keet, woonwagen, caravan of tent worden geplaatst, behalve op de plaatsen aangewezen door de houtvester of zijn afgevaardigde.

Artikel 68

Het is de koper en hun arbeiders verboden elders vuur te maken dan op de in de veilingsvoorwaarden of door de aangestelde toegelaten plaatsen.

Artikel 69

Het hout wordt vervoerd langs de wegen die daarvoor gewoonlijk gebruikt worden of langs de wegen die door de houtvester of zijn gemachtigde worden aangewezen.

In geen geval mag de koper nieuwe doorgangen of wegen aanleggen.

Artikel 70

Alle voor kapping gemerkte bomen dienen gekapt en opgeruimd te worden binnen de door de veilingsvoorwaarden gestelde termijn.

Voor zover in de veilingsvoorwaarden een afwijkmogelijkheid wordt voorzien, kan alleen om gemotiveerde redenen aan de kopers een verlenging van deze termijn worden toegestaan.

Indien de kopers de door de veilingsvoorwaarden opgelegde werkzaamheden niet verrichten binnen de gestelde termijn, komt het hout onverminderd de schadevergoeding opnieuw toe aan de eigenaar.

Artikel 71

De kopers mogen in hun kavels alleen hout leggen dat daarvan afkomstig is.

Artikel 72

De kopers en hun borgen zijn vanaf de uitreiking van de kapvergunning tot de schouwing, aansprakelijk voor elk bosmisdrijf dat in hun kavels gepleegd wordt, tenzij zij daarover mededeling doen aan de houtvester of de plaatselijke aangestelde binnen acht dagen na de datum van kennisneming van het misdrijf.

Deze mededeling ontslaat de koper geenszins van zijn aansprakelijkheid, tenzij hij de schuldige kan aanwijzen of bij ontstentenis daarvan kan bewijzen dat hij voldoende pogingen heeft gedaan om de schuldige te ontdekken.

Artikel 73

De kopers en hun borgen zijn aansprakelijk voor de geldboeten en teruggaven voor misdrijven die in de kavel gepleegd zijn door de houthakkers, vervoerders en alle personen die voor rekening van de kopers werken.

Artikel 74

De kopers en hun borgen zijn vanaf de uitreiking van de kapvergunning tot de schouwing aansprakelijk voor de bomen die gekapt of beschadigd worden op minder dan honderd meter van de grenzen van de kap. Zij betalen als teruggave een som die gelijk is aan tweemaal de waarde van die bomen en van de aangerichte schade.

Wanneer een koper geen mededeling doet aan de houtvester of de aangestelde binnen acht dagen na de datum van kennisneming van het misdrijf, wordt dat als bedrog beschouwd.

De houtvester, de aangestelde of de overheidspersoon die deze feiten toegestaan of geduld heeft, wordt gestraft met dezelfde straffen, ongeacht de strengere straffen die in het Strafwetboek bepaald zijn.

Artikel 75

Het bestuur dient elke kap te schouwen binnen twee maanden die volgen op de dag dat de termijn van de ruiming verstreken is.

De koper is van rechtswege ontlast, indien er binnen die termijn geen schouwing plaats had.

De Vlaamse Executieve bepaalt de wijze van schouwing en de gevolgen daarvan.

Artikel 76

Tien dagen vooraf worden dag en uur van de schouwing medegedeeld aan de koper.

Indien de koper niet opdaagt en de houtvester misdrijven vaststelt ten laste van de koper, wordt een tweede schouwing gehouden.

Daartoe wordt de koper tien dagen vooraf opgeroepen bij een aangetekend schrijven dat dag en uur van de tweede schouwing vermeldt.

Indien hij niet opdaagt wordt het proces-verbaal van de tweede schouwing geacht op tegenspraak te zijn opgemaakt.

Artikel 77

Indien er geen inbreuk wordt vastgesteld bij de schouwing, ontslaat het bestuur de koper ten aanzien van de exploitatie.

Indien deze ontlasting niet wordt verleend binnen zes werkdagen na de datum van het proces-verbaal van schouwing, wordt de koper van rechtswege ontlast.

De ondertekening van het proces-verbaal op tegenspraak door de koper geldt als vrijstelling indien er geen enkele inbreuk is vastgesteld. Tevens wordt hierdoor een einde gemaakt aan alle aanspraken van de kopers op de kapping.

Artikel 78

De aannemers van de exploitatie dienen zich ten aanzien van de exploitatie, het werk en het opruimen van de kapping te gedragen naar hetgeen aan de kopers is voorgeschreven in de artikelen 61, 62, 63, 64, 65, 66, 67, 68, 69, 70, 71, 72, 73, 74, 75, 76 en 77.

Ingeval van misdrijven dragen zij dezelfde aansprakelijkheid en worden zij op dezelfde wijze gestraft als de koper.

Hoofdstuk VIII

Bijzondere bepalingen betreffende de privé-bossen

Artikel 79

Elke boseigenaar is verplicht om de tien jaar een inventaris van zijn bossen op te maken en bij te houden op de wijze bepaald door de Vlaamse Executieve.

De inventaris en alle veranderingen in de inventaris dienen te worden medegedeeld aan het bestuur.

Het bestuur kan toezicht uitoefenen op de inventaris, er desgevallend zijn medewerking aan verlenen of de inventarisatie ambtshalve uitvoeren.

Artikel 80

Onverminderd de bepalingen van artikel 10 dient het beheersplan voor goedkeuring aan het bestuur te worden voorgelegd.

Voor een aaneengesloten bosoppervlakte van minstens vijf hectare, waarin boseigenaars voorkomen die een oppervlakte bezitten kleiner dan vijf hectare, dient voor het geheel van dit bos een gemeenschappelijk beheersplan opgesteld en ter goedkeuring aan het bestuur voorgelegd te worden.

Het bestuur houdt^{*} toezicht op de toepassing van het beheersplan.

Artikel 81

Voor de kapping in het privé-bos, hetzij tot verpleging en onderhoud, hetzij tot verjonging, hetzij tot houtaflevering, dient de boseigenaar toestemming te vragen aan het bestuur tenzij voor kappingen in uitvoering van een overeenkomstig artikel 80 goedgekeurd beheersplan ; deze laatste worden aan het bestuur alleen medegedeeld.

Het bestuur dient binnen de zestig dagen, te rekenen vanaf de datum van indiening van het verzoek, te beslissen of het verzoek kan worden ingewilligd voor de bossen waarop artikel 80 niet van toepassing is, of na te gaan of het verzoek in overeenstemming is met de bepalingen van het goedgekeurd beheersplan, of vast te stellen dat de kapping dringend moet worden uitgevoerd.

Na verloop van deze termijn wordt het verzoek geacht te zijn ingewilligd.

Artikel 82

Het bestuur kan toezicht uitoefenen op de aantekening, de uitvoering en de aflevering van de kappingen, de werkzaamheden tot verjonging, herbebossing en bebossing.

Artikel 83

Behoudens dringende noodzakelijkheid, dient elke afwijking van het goedgekeurde beheersplan met vermelding van de motivering bij het bestuur te worden aangevraagd.

Het bestuur gaat binnen dertig dagen over tot een tegensprekelijk onderzoek.

Het bestuur neemt een beslissing binnen dertig dagen na de datum van voormeld onderzoek.

In geval van overschrijding van de termijnen wordt het verzoek tot afwijking van het goedgekeurde beheersplan geacht te zijn ingewilligd.

Artikel 84

Elke boseigenaar kan binnen dertig dagen na ontvangst van de beslissing van het bestuur, op grond van de artikelen 80, 81 en 83, beroep aantekenen bij de Vlaamse Executieve door middel van een aangetekende brief, die een motivering van het beroep bevat.

Heeft de eigenaar geen beslissing ontvangen binnen een termijn van negentig dagen na de datum van indiening van zijn beroep, dan wordt dit geacht te zijn ingewilligd.

Artikel 85

§ 1. In elke provincie en voor de arrondissementen Halle-Vilvoorde en Leuven wordt een ambtenaar van het bestuur belast met de begeleiding van en het toezicht op de toepassing van de bepalingen van dit hoofdstuk.

§ 2. Met het oog op de bevordering van de privé-bosbouw en ter ondersteuning van de uitvoering van de bosregeling kan de Vlaamse Executieve, de Raad gehoord, regionale centra voor het privé-bos instellen.

Het werkgebied, de organisatie en de werking van deze centra worden bepaald voor de Vlaamse Executieve.

De Vlaamse Executieve kan regionale centra voor het privé-bos erkennen onder de voorwaarden die zij, de Raad gehoord, bepaalt.

§ 3. Elke privé-boseigenaar, die op grond van artikel 80 en 86 van dit decreet een beheersplan dient op te stellen, kan, onder de voorwaarden en de modaliteiten te bepalen door de Vlaamse Executieve, lid worden van een regionaal centrum voor het privé-bos.

Artikel 86

In geval van vrijwillige samenvoeging van het beheer van twee of meer boseigendommen met een totale inbreng van meer dan vijf hectare, of na een samenvoeging overeenkomstig artikel 80, tweede lid, tot vorming van een gemeenschappelijke beheerseenheid, kunnen voor dit gegroepeerd beheer regelingen inzake bewaking en subsidiëring, met uitzondering van aankoopsubsidies, worden aangevraagd.

Tevens kan de bosgroepering een toelage bekomen op voorwaarde dat voor het gegroepeerd beheer één enkel beheersplan wordt opgemaakt en goedgekeurd overeenkomstig artikel 80.

De Vlaamse Executieve bepaalt de voorwaarden en de normen van deze tegemoetkomingen binnen de perken van de begrotingskredieten.

Artikel 87

Wanneer de onmogelijkheid tot samenvoeging door het bestuur wordt vastgesteld kan voor een bosbezit kleiner dan vijf hectare door de eigenaar een beheersplan opgemaakt en ter goedkeuring aan het bestuur worden voorgelegd.

De boseigenaar kan dan vragen te genieten van dezelfde voordelen als een eigenaar van een bos dat groter is dan vijf hectare.

Artikel 88

Voor elke herbebossing en bebossing van minstens een halve hectare volgens een plan, opgemaakt of goedgekeurd door het bestuur, kunnen door de Vlaamse Executieve subsidies verleend worden.

De Vlaamse Executieve bepaalt de nadere voorwaarden en de wijze van toekenning voor genoemde subsidies, binnen de perken van de begrotingskredieten.

Indien de voorwaarden, die aan de subsidies verbonden werden, niet werden nageleefd kan de subsidie teruggevorderd worden en toegewezen aan het Fonds voor de reconstitutie en de rationalisatie van het bospatrimonium overeenkomstig de bepalingen van artikel 21.

Artikel 89

Op basis van de goedgekeurde termijnplanning zoals bedoeld in artikel 6 kan de Vlaamse Executieve subsidiëringssystemen instellen volgens de voorwaarden en de normen door haar te bepalen, binnen de perken van de begrotingskredieten.

Artikel 90

Een privé-bos is niet toegankelijk zonder toestemming van de boseigenaar.

De openstelling van het privé-bos voor het publiek kan door overeenkomst tussen eigenaar en overheid worden geregeld overeenkomstig de bepalingen van artikel 18.

Hoofdstuk IX

De bosbescherming

Artikel 91

Ontbossing is verboden, behoudens vergunning afgeleverd volgens de wet op de Stedebouw en de Ruimtelijke Ordening na advies van het bestuur.

Artikel 92

De overdracht van zakelijke rechten in bossen die aanleiding geven tot de vorming van eigendoms- of gebruikspcelen met een oppervlakte kleiner dan tien hectare zijn onderworpen aan de uitreiking van een splitsingsvergunning door het bestuur.

Artikel 93

Voor de toepassing van dit decreet kan de Vlaamse Executieve onroerende goederen ten algemenen nutte onteigenen.

Artikel 94

De uitvoering van de kaalslag is alleen toegelaten wanneer deze werd opgenomen in het goedgekeurd beheersplan of werd toegestaan met toepassing van artikel 49 wat het openbaar bos betreft en van de artikelen 81 en 83 van dit decreet wat het privé-bos betreft.

Artikel 95

Als kaalslag wordt niet beschouwd elke noodgedwongen kapping tot opruiming voortvloeiend uit gehele of gedeeltelijke bestandsvernietiging ingevolge bosbrand, ziekte, storm of andere externe factoren die door het bestuur worden vastgesteld.

Artikel 96

Bij elke onrechtmatige kapping, of het nu gaat om een ontbossing, een afwijking van het goedgekeurde beheersplan, een kaalslag of een overschrijding van het vastgestelde kapquantum, of een kapping waarvoor niet de vereiste toestemming werd gegeven onder de voorwaarden door dit decreet bepaald, beveelt de rechtbank, op vordering van de Vlaamse Executieve of van het bestuur, maatregelen tot herstel gaande tot herbebossing van de ontboste of kaalgekapte percelen of van een soortgelijke oppervlakte volgens een door het bestuur goedgekeurd ontwerp.

Artikel 97

Activiteiten die de functievervulling van het bos blijvend kunnen aantasten zijn verboden, behoudens toestemming verleend door de Vlaamse Executieve in het raam van de wetgeving op de ruimtelijke ordening.

Artikel 98

Onverminderd de bepalingen van dit decreet is het, zonder toestemming van de eigenaar, het bestuur gehoord, in alle openbare bossen, alsmede in de bosreservaten, die tot het privé-domein behoren, verboden :

1° het strooisel te verwijderen ;

2° het dode hout, op de grond liggend of nog aan de stam bevestigd, te verwijderen wanneer het geen deel uitmaakt van een toegestane aflevering ;

3° knoppen, scheuten, twijgen, bloeiwijzen, kegels, zaden te verzamelen en te verwijderen ;

4° bomen op te snoeien, behoudens wanneer deze maatregel werd opgenomen in het goedgekeurd beheersplan ;

5° keten, loodsen en alle andere constructies en verblijfgelegenheden op te richten, en tenten en woonwagens, al dan niet op wielen, te plaatsen, met uitzondering van die welke vereist zijn voor het beheer en de bewaking van de bossen en voor de veiligheid en het welzijn van de personen die op rechtmatige wijze in het bos aanwezig zijn ;

6° reclame aan de bomen te bevestigen, reclameborden te plaatsen en onverschillig welk ander middel van commerciële reclame te gebruiken ;

7° transistors of luidsprekers te gebruiken en de rust in het bos en van de bezoekers op welke wijze ook te verstoren ;

8° resten, vuilnis en afval, van welke aard ook, achter te laten buiten de daartoe ter beschikking gestelde verzamelplaatsen, met uitzondering van houtafval en boomschors die achterblijft na een toegestane exploitatie ;

9° gemotoriseerde voertuigen te gebruiken of te parkeren, behoudens op de plaatsen die hiervoor uitdrukkelijk zijn aangewezen ;

10° bomen te beschadigen, planten weg te nemen, uit te rukken of af te snijden ;

11° onverschillig welk voorwerp dat tot de uitrusting van het bos behoort te vernielen, te beschadigen, te verplaatsen en te misbruiken.

Artikel 99

Behoudens toestemming van het bestuur is het verboden in het bos vuur te maken en vuur te dragen.

Artikel 100

Het is in alle bossen en binnen een afstand van honderd meter tot de bossen verboden de bomen, de levende boomvegetatie, de dode plantenresten, het strooisel, het afval van de exploitatie, het verzamelde vuilnis in brand te steken, om welk motief dan ook, behoudens toestemming door het bestuur verleend, onder de voorwaarde en in de omstandigheden door het bestuur bepaald met uitzondering van wettelijk verplichte verbrandingen.

Artikel 101

Elke boseigenaar dient maatregelen te treffen om bosbranden te voorkomen en 'om uitbreiding ervan te beperken.

Artikel 102

Alle bosgebruikers en bosbezoekers dienen hulp te verlenen in geval van bosbrand.

Artikel 103

Bij bosbrand of bij acute dreiging van bosbrand in het privé-bos mag de eigenaar, op eigen verantwoordelijkheid, een tegenvuur aanleggen maar uitsluitend op zijn eigen-dom.

Bij bosbrand of bij acute dreiging van bosbrand in het openbaar bos mag een tegenvuur alleen aangelegd worden met toestemming van de houtvester of zijn afgevaardigde en dit uitsluitend op het terrein van het openbaar bos, waarvoor de toestemming wordt gevraagd.

Aanleg van tegenvuur onder de wettelijke voorwaarden en de opruiming die er naderhand op kan volgen, worden niet beschouwd als kaalslag en evenmin als een onrechtmatige afwijking van de bepalingen van het goedgekeurd beheersplan.

Artikel 104

Elke kapping die moet uitgevoerd worden om te voldoen aan de bescherming van de bossen tegen brand wordt beschouwd als een noodgedwongen kapping tot opruiming en kan in geen geval aangezien worden voor een ongeoorloofde kaalslag, een afwijking van het goedgekeurd beheersplan of een afwijking van het vastgestelde kapquantum.

Artikel 105

Alle brandwegen dienen regelmatig en ten minste om de twee jaar te worden vrijgemaakt van elke bedekking met afgestorven vegetatie en dode plantenresten.

Wanneer zulks niet is gebeurd kan het bestuur de eigenaar aanmanen om binnen een periode van een maand, te rekenen vanaf de datum van de waarschuwing, tot de zuiveringswerkzaamheden over te gaan, zonder dat de voorgeschreven termijn aanleiding kan geven tot ontslag van aansprakelijkheid in het geval van brand.

Wanneer na verloop van deze periode van een maand de bouseigenaar nog steeds in gebreke is gebleven, kunnen de nodige werkzaamheden te zijnen laste uitgevoerd worden door tussenkomst van het bestuur.

Artikel 106

Het bestuur kan de gebieden aanwijzen die bijzonder door brand worden bedreigd, alsmede de perioden gedurende welke in deze gebieden met direct-brandgevaar rekening gehouden moet worden.

Het kan tevens bepalen welke maatregelen moeten worden getroffen om de bewaking van de bescherming van de bedreigde bossen te waarborgen en op welke manier de uitgaven, hiertoe vereist, tussen de betrokken eigenaars zullen worden verdeeld.

Het kan de bouseigenaars de verplichting opleggen het publiek in kennis te stellen van het brandgevaar en de wijze waarop deze voorlichting dient te geschieden.

Artikel 107

Alle bossen, gelegen in een gebied, dat als bedreigd wordt beschouwd, overeenkomstig de bepalingen van artikel 106, kunnen, voor de duur van de gevaarperiode, onmiddellijk ontoegankelijk worden verklaard door de eigenaar of het bestuur, zelfs wanneer hierdoor de rechten van gebruikers, exploitanten, bezoekers en huurders tijdelijk worden opgeschort en zonder dat zulks mag worden beschouwd als een eenzijdige verbreking van een overeenkomst, waarvoor schadevergoeding kan worden geëist.

Artikel 108

De Vlaamse Executieve kan, indien zij het noodzakelijk acht, voor een bepaalde of voor een onbepaalde periode, alle maatregelen uitvaardigen, die de bescherming van het bos, van de bomen, van de flora en de fauna, tegen biotische en abiotische bedreiging tot doel hebben.

Hoofdstuk X

Rechtspleging inzake de misdrijven gepleegd in de bossen

Artikel 109

Onverminderd de ambtsbevoegdheid van de officieren van gerechtelijke politie, worden de inbreuken op de bepalingen van dit decreet en van de besluiten genomen tot uitvoering van dit decreet, opgespoord en vastgesteld door de leden van de rijkswacht, de leden van de gemeentepolitie, de veldwachters, de ambtenaren en aangestelden van het bestuur en de privé-boswachters door middel van processen-verbaal.

De ambtenaren en aangestelden van het bestuur stellen eveneens de inbreuken vast op de bepalingen van de jachtwet en de besluiten ter uitvoering van de jachtwet.

Artikel 110

De ambtenaren en de aangestelden, die éénnentwintig jaar oud zijn, leggen voor de rechtbank van eerste aanleg, bevoegd voor hun standplaats, de voorgeschreven eed af.

Hun akten van aanstelling worden na beëdiging overgeschreven ter griffie van de rechtbanken, bevoegd voor het rechtsgebied waar de ambtenaren en de aangestelden hun ambt uitoefenen.

Wanneer zij van standplaats veranderen, moeten zij de eed niet opnieuw afleggen. Worden zij in dezelfde hoedanigheid naar een ander ambtsgebied overgeplaatst, dan worden de akten van aanstelling met vermelding van de beëdiging overgeschreven ter griffie van de rechtbanken van het nieuw ambtsgebied.

Artikel 111

De personeelsleden van het bestuur kunnen alleen met machtiging van de Vlaamse Executieve als gerechtelijke deskundigen optreden.

Artikel 112

De personeelsleden van het bestuur mogen geen handel drijven in hout of boomkweekerijprodukten.

Evenmin mogen zij enige bedrijvigheid uitoefenen in de houtverwerkende nijverheid of aanverwante takken.

Artikel 113

Er mag binnen de houtvesterij geen rechtstreekse hiërarchische binding bestaan tussen echtgenoot of echtgenote, bloed- of aanverwanten tot en met de derde graad.

Artikel 114

De ambtenaren en aangestelden stellen de inbreuken dag voor dag vast in het arrondissement van de rechtbank waar zij beëdigd zijn.

De door voormelde overheidspersonen opgestelde processen-verbaal hebben bewijskracht tot het tegenbewijs is geleverd.

De verbalisant stuurt een afschrift van het proces-verbaal aan de door de Vlaamse Executieve aangewezen ambtenaar van de dienst van de Vlaamse Gemeenschap bevoegd voor de bossen. Binnen een termijn van veertien dagen na de vaststelling wordt aan de overtreder een afschrift gezonden.

In de uitoefening van hun opdracht mogen deze overheidspersonen onroerende goederen, gebouwen en voertuigen, inclusief koffers en andere gesloten ruimten betreden en inspecteren.

Zij mogen de plaatsen die tot woning dienen alleen bezoeken met verlof van de rechter van de politierechtbank, van vijf uur 's morgens tot negen uur 's avonds.

Dat verlof is eveneens vereist voor het bezoeken van de niet voor het publiek toegankelijke plaatsen, andere dan de plaatsen die tot woning dienen, voor vijf uur 's morgens en na negen uur 's avonds.

Zij kunnen zich alle inlichtingen en bescheiden doen verstrekken en alle monsters nemen die zij nodig achten voor de vervulling van hun taak.

Zij kunnen zich daarbij laten bijstaan door deskundigen aangeduid door de Vlaamse Executieve.

Artikel 115

De bevoegdheid van de privé-boswachters is beperkt tot de bossen die eigendom zijn van hun opdrachtgever of waarin deze laatste enige zakelijke rechten bezit.

Artikel 116

De wachters van privé-bossen kunnen pas in dienst treden, nadat zij, op advies van het bestuur, door de Gouverneur van de Provincie erkend zijn en nadat zij voor de betrokken rechtbank van eerste aanleg de voorgeschreven eed hebben afgelegd.

Zij dienen éérentwintig jaar oud te zijn.

De Vlaamse Executieve kan bijkomende algemeen geldende voorwaarden stellen voor hun erkenning.

Artikel 117

De processen-verbaal opgemaakt door de privé-boswachters worden binnen een termijn van veertien dagen aan de Procureur des Konings toegestuurd.

Binnen dezelfde termijn na de vaststelling van het misdrijf, wordt een afschrift van het proces-verbaal aan de overtreders gezonden en stuurt de verbalisant een afschrift aan de door de Vlaamse Executieve aangewezen ambtenaar van de dienst van de Vlaamse Gemeenschap bevoegd voor de bossen.

Deze processen-verbaal hebben kracht van bewijs tot het tegendeel wordt bewezen.

Artikel 118

De ambtenaren en aangestelden van het bestuur hebben het recht het optreden van de openbare macht te vorderen bij het opsporen en vaststellen van de inbreuken bepaald in dit decreet en zijn uitvoeringsbesluiten.

Artikel 119

Het bestuur is belast met de vervolging van alle inbreuken op de bepalingen van dit decreet en zijn uitvoeringsbesluiten, zowel wat de toepassing van de straffen betreft alsmede de daaruit volgende teruggave en schadevergoeding.

Onverminderd de bevoegdheden van het openbaar ministerie wordt de vervolging uitgeoefend door de ambtenaren aangewezen door de Vlaamse Executieve. De ambtenaren kunnen bij vervolging dagvaarden en exploten betekenen ; zij zijn echter niet bevoegd om beslag tot ten uitvoerlegging te doen.

De vergoeding wordt begroot zoals voor akten van gerechtsdeurwaarders.

Deze ambtenaren hebben het recht de zaak voor de rechtbank uiteen te zetten en te worden gehoord tot staving van hun conclusies.

De wanbedrijven en de overtredingen bepaald door dit decreet worden bewezen door regelmatige processen-verbaal of door getuigen.

De gewone termijnen en regels van de strafvordering zijn van toepassing op de vervolging van de door dit decreet bepaalde overtredingen en wanbedrijven, behoudens de afwijkingen die in dit hoofdstuk worden omschreven.

Artikel 120

§ 1. De inbreuken op de bepalingen van dit decreet en op de besluiten ter uitvoering ervan maken het voorwerp uit, hetzij van strafrechtelijke vervolgingen, hetzij van een administratieve boete.

§ 2. De Procureur des Konings beslist of hij, de ernst van het misdrijf in acht genomen, al dan niet strafrechtelijk vervolgt.

§ 3. De Procureur des Konings beschikt over een termijn van één maand, te rekenen van de dag van ontvangst van het proces-verbaal, om van zijn beslissing kennis te geven aan de door de Vlaamse Executieve aangewezen ambtenaar.

In geval de Procureur des Konings van strafvervolging afziet of verzuimt binnen de gestelde termijn van zijn beslissing kennis te geven aan de door de Vlaamse Executieve aangewezen ambtenaar, beslist deze laatste, wanneer hij overeenkomstig de bepalingen van artikel 119, geen strafvervolging instelt of wegens het misdrijf een administratieve geldboete moet worden opgelegd nadat de betrokkene de mogelijkheid geboden werd zijn verweermiddelen naar voor te brengen. De Vlaamse Executieve bepaalt de modaliteiten en voorwaarden voor het opleggen van een administratieve geldboete.

Strafvervolging sluit administratieve geldboete uit, ook wanneer de vervolging tot vrijspraak heeft geleid.

§ 4. De beslissing van de ambtenaar is met redenen omkleed en bepaalt het bedrag van de administratieve geldboete die niet lager mag zijn dan het minimum van de geldboete voorzien door de bepalingen in dit decreet inzake het misdrijf, noch hoger dan het drievoudig van dit minimum.

Nochtans wordt het minimum van de geldboeten, waarop de ambtenaar zich baseert om het bedrag vast te stellen van de administratieve geldboete, altijd vermeerderd met de opdecimen.

§ 5. Bij samenloop van verschillende misdrijven worden de bedragen van de administratieve geldboeten samengevoegd, zonder dat ze evenwel hoger mogen zijn dan het dubbele van het maximumbedrag als bedoeld in § 4.

§ 6. De beslissing bedoeld in § 4 van dit artikel wordt aan de betrokkene bekendgemaakt bij een per post aangetekende brief samen met een verzoek tot betaling van de boete binnen de door de Vlaamse Executieve gestelde termijn. Deze kennisgeving doet de strafvervolgning vervallen ; de betaling van de administratieve geldboete maakt een einde aan de vordering van de administratie.

§ 7. Blijft de betrokkene in gebreke de geldboete binnen de gestelde termijn te betalen, dan vordert de ambtenaar de toepassing van de administratieve geldboete voor de bevoegde rechtbank.

De bepalingen van het Gerechtelijk Wetboek, inzonderheid die van het vierde deel, boek II en boek III, zijn van toepassing.

§ 8. Geen administratieve geldboete kan worden opgelegd één jaar na het feit dat het bij dit decreet bedoelde misdrijf oplevert.

De daden van onderzoek of van vervolging verricht binnen de in het eerste lid van deze paragraaf gestelde termijn stuiten de loop ervan. Met die daden begint een nieuwe termijn van gelijke duur te lopen, zelfs ten aanzien van personen die daarbij niet betrokken waren.

§ 9. De administratieve geldboeten worden gestort in het Fonds dat is ingeschreven in de begroting van het Vlaamse Gewest voor de reconstitutie en de rationalisatie van het bospatrimonium.

De Vlaamse Executieve bepaalt de procedureregelen die toepasselijk zijn op de administratieve geldboeten.

Artikel 121

De ambtenaren kunnen namens het bestuur hoger beroep of cassatie beroep instellen, zelfs indien de zaak door het openbaar ministerie werd aanhangig gemaakt.

Zonder bijzondere machtiging van de Vlaamse Executieve kunnen zij er geen afstand van doen.

Artikel 122

De vonnissen, bij verstek gewezen op verzoek van het bestuur of op vervolging van het openbaar ministerie, worden betekend bij een eenvoudig uittreksel, dat de naam van de partijen en het beschikkende gedeelte van het vonnis inhoudt.

De betekening doet de termijnen van verzet en van hoger beroep ingaan.

Artikel 123

Vonnissen houdende veroordeling tot geldboete, teruggave, schadevergoedingen en kosten worden ten uitvoer gelegd zoals in strafzaken.

Wanneer de hoven en rechtbanken een geldboete opleggen kunnen zij bevelen dat deze, in geval van niet betaling, wordt vervangen door een gevangenisstraf die drie maanden niet te boven mag gaan voor hen die wegens wanbedrijf, en drie dagen voor hen die wegens overtreding zijn veroordeeld.

Nochtans zullen alle bedragen voor teruggaven, schadevergoedingen en kosten worden gestort in het Fonds dat is ingeschreven in de begroting van het Vlaamse Gewest voor de reconstitutie en de rationalisatie van het bospatrimonium.

Hoofdstuk XI

Strafbepalingen

Artikel 124

Voor de misdrijven begaan in de privé-bossen zijn de straffen, schadevergoedingen en teruggave dezelfde als voor de misdrijven gepleegd in de openbare bossen.

Artikel 125

Overtreding van de bepalingen van de artikelen 79, 80, 81 en 98, 2°, 3°, 4°, 6°, 7° van dit decreet of van de in uitvoering van die artikelen genomen besluiten wordt gestraft met een geldboete van tien tot vijftientwintig frank, onverminderd teruggave, herstel of schadevergoeding, indien daartoe aanleiding bestaat.

Artikel 126

Elke persoon die veroordeeld werd krachtens artikel 62 van dit decreet voor het kappen of weghalen van voorbehouden bomen, of krachtens artikel 184 van het Strafwetboek, wordt van rechtswege voor een termijn van drie tot vijf jaar vervallen verklaard van het recht als koper of exploitant op te treden in het openbaar bos.

Artikel 127

Overtreding van de bepalingen van de artikelen 64, 67, 74 en 99 van dit decreet of van de in uitvoering van die artikelen genomen besluiten wordt gestraft met een geldboete van zesentwintig tot honderd frank, onverminderd teruggave en schadevergoeding, indien daartoe aanleiding bestaat.

Artikel 128

Onder voorbehoud van de toepassing van strengere straffen door andere wetten of decreten bepaald wordt de overtreding van de bepalingen van de artikelen 20, 22, 23, 25, 38, 39, 47, 61, 65, 66, 69, 90, 94, 98, 1°, 5°, 8°, 9°, 10 en 11° en 100, 103, 105, 106, 107 en 108 van dit decreet of van de in uitvoering van die artikelen genomen besluiten, gestraft met een boete van vijftig tot tweehonderd frank, onverminderd teruggave, afbraak, schadevergoeding of herstel, indien daartoe aanleiding bestaat.

Artikel 129

Overtreding van artikel 62 en 71 van dit decreet wordt gestraft met een boete van honderd tot vijfhonderd frank, onverminderd teruggave, schadevergoeding of herstel, indien daartoe aanleiding bestaat.

Artikel 130

Onder voorbehoud van de toepassing van strengere straffen door andere wetten of decreten bepaald, wordt de overtreding van de artikelen 53, 57, 91, 96 en 97 van dit decreet of van de in uitvoering van die artikelen genomen besluiten gestraft met een gevangenisstraf van acht dagen tot vijftien dagen en met een geldboete van tweehonderd tot duizend frank, of met een van deze straffen alleen, onverminderd teruggave, schadevergoeding of herstel, indien daartoe aanleiding bestaat.

Dezelfde straf is van toepassing voor de sluikse toeigening van bossen.

Artikel 131

De voorschriften van het Eerste Boek, Hoofdstuk VII en artikel 85 van het Strafwetboek zijn van toepassing op de in de artikelen 125 en 130 van dit decreet bepaalde overtredingen en wanbedrijven.

Artikel 132

De voorwerpen en tuigen die gediend hebben tot het begaan van een inbreuk of die eruit voortkomen worden in beslag genomen en verbeurd verklaard.

Onverminderd de toepassing van de artikelen 42 en 43 van het Strafwetboek, worden de voertuigen, toestellen, tuigen of zaken die hebben gediend of bestemd waren om een misdrijf te plegen, die er het voorwerp van uitmaken of die eruit voortkomen, in beslag genomen en, zelfs indien ze niet het eigendom zijn van de veroordeelde verbeurd verklaard. Bovendien kan de rechter de verbeurdverklaring bevelen van de opbrengst van de misdrijven.

Artikel 133

Onverminderd de bepalingen van de artikelen 64 en 100 worden de straffen bepaald in artikelen 125 tot en met 130 van dit decreet verdubbeld :

1° indien er herhaling is binnen twee jaar te rekenen vanaf een eerste vonnis voor eenzelfde misdrijf tegen de schuldige gewezen ;

2° indien het misdrijf werd begaan tussen de officiële zonsondergang en de officiële zonsopgang ;

3° indien het misdrijf werd begaan door een bende of vereniging van ten minste drie personen ;

4° indien het misdrijf werd begaan met gebruikmaking van vuur, zware tuigen, kettingzagen of gemotoriseerde voertuigen.

Hoofdstuk XII

Slotbepalingen

Artikel 134

De bepalingen van de volgende wetten houden op uitwerking te hebben in het Vlaamse Gewest met ingang van de datum waarop dit decreet in werking treedt :

— de wet van 19 december 1854, houdende het Boswetboek ;

— wet van 4 mei 1900 betreffende de handel in knoppen en naaldbomen ;

— wet van 28 december 1931 op de bescherming van aan particulieren toebehorende bossen en wouden ;

— wet van 8 april 1969 houdende aanpassing van de Franse tekst en vaststelling van de Nederlandse tekst in het Boswetboek ;

— het hoofdstuk III, afdeling 2 (bosreservaten) van de wet op het natuurbehoud van 12 juli 1973.

Artikel 135

§ 1. De artikelen 29, 30 en 31 van de wet van 1 juli 1954 op de riviervisserij worden voor het Vlaamse Gewest aangevuld met de volgende bepalingen :

„Artikel 29 — In het Vlaamse Gewest worden de inbreuken op deze wet vastgesteld en vervolgd en worden de vonnissen of arresten ten uitvoer gelegd overeenkomstig de bepalingen van hoofdstuk X van het bosdecreet van.....behoudens de wijzigingen bepaald in de artikelen 30 en 34 van deze wet.

Artikel 30 — In het Vlaamse Gewest worden de visserijwachters echter benoemd met inachtneming van de bepalingen van de hoofdstukken V en X van het bosdecreet van.....

Artikel 31 — In het Vlaamse Gewest worden deze visserijwachters benoemd met inachtneming van artikel 116 van het bosdecreet van....."

Brussel, ...

De Voorzitter van de Vlaamse Executieve,

G. GEENS

*De Gemeenschapsminister van Ruimtelijke Ordening,
Landinrichting en Natuurbehoud,*

P. AKKERMANS

BIJLAGE II

KONINKRIJK BELGIË

ADVIES VAN DE RAAD VAN STATE (1)

De Raad van State, afdeling wetgeving, achtste kamer, op 6 december 1984 door de Gemeenschapsminister van Ruimtelijke Ordening, Landinrichting en Natuurbehoud verzocht hem van advies te dienen over een voorontwerp (2) van „bosdecreet", verzoek dat namens de Vlaamse Executieve door haar Voorzitter bij brief van 2 maart 1988 werd bevestigd, heeft, na de zaak op tien zittingen te hebben besproken, op 8 juni 1988 het volgend advies definitief aangenomen :

Voorwerp van het ontwerp

Het ontwerp beoogt het Boswetboek van 19 december 1854 te vervangen wat het Vlaamse Gewest betreft.

Een aantal bepalingen van het Wetboek van 1854 worden overgenomen. Ze hebben betrekking op de veilingen en kappingen in openbare bossen, op de inrichting van het bestuur en op de wijze van vaststelling en vervolging van bosmisdrijven.

De bepalingen m.b.t. de grensbepaling en de afpaling van bossen worden niet overgenomen. Dit creëert echter geen leemte, vermits ook de artikelen 646 en 657 van het Burgerlijk Wetboek en artikel 35bis van het Veldwetboek die materie regelen.

Het ontwerp onderscheidt zich van het boswetboek in volgende opzichten :

— alle bossen, ongeacht hun oppervlakte en de hoedanigheid van hun eigenaar, worden aan het decreet onderworpen. Inzake het beheer zullen evenwel specifieke regelingen gelden, al naargelang het openbare of privé-bossen betreft ;

— terwijl het boswetboek van 1854 hoofdzakelijk gericht is op het regelen van de economische exploitatie van de bossen, heeft het ontwerp ook nog voor de sociaal-educatieve functie, de schermfunctie en de wetenschappelijke functie van de bossen.

Het ontwerp vestigt tevens enkele bijkomende regelen op het vlak van de stedenbouw.

Bevoegdheid van het Vlaamse Gewest

1. De ontworpen regeling valt in beginsel binnen de materiële bevoegdheid van het Vlaamse Gewest, aangezien artikel 6, § 1, III, 4°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen uitdrukkelijk „de bossen" aanmerkt als een gewestelijke aangelegenheid in de zin van artikel 107quater van de Grondwet.

De bepalingen van het ontwerp die misschien kunnen worden geacht eerder, of zelfs uitsluitend, betrekking te hebben op de natuurbescherming of het natuurbehoud, op de jacht, op de visvangst of op de stedenbouw en de ruimtelijke ordening doen evenmin bevoegdheidsproblemen rijzen, vermits ook al die materies in het genoemde artikel 6 van de wet van 8 augustus 1980 als gewestelijke aangelegenheden worden vermeld.

2. Daartegenover staat echter dat een aantal bepalingen van het ontwerp, ook al werden sommige ervan ontleend aan of geïnspireerd door het vigerende boswetboek, niet kunnen worden ingepast in de bevoegdheden die door de bijzondere wet van 8 augustus 1980 aan de Gewesten werden overgedragen.

Zulks is o.m. het geval voor de aangelegenheden die de Grondwet aan de wet heeft voorbehouden.

(1) L. 16.478/8

(2) Zie bijlage I

Het Arbitragehof heeft nopens die aangelegenheden als volgt geoordeeld :

„De artikelen 3ter, 59bis en 107quater van de Grondwet en de artikelen 4 tot 11 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 hebben aan de decreetgever de bevoegdheid verleend om bij decreet een aantal aangelegenheden te regelen. Artikel 19, § 1, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 bepaalt evenwel : „Het decreet regelt de aangelegenheden bedoeld in de artikelen 4 tot 11, onverminderd de bevoegdheden die door de Grondwet aan de wet zijn voorbehouden”.

Daaruit vloeit voort dat, behoudens de gevallen waarin een bijzondere en uitdrukkelijke machtiging is gegeven door de bijzondere of de gewone wet tot hervorming der instellingen, een decreetgever de hem toegewezen aangelegenheden slechts kan regelen mits hij op generlei wijze inbreuk maakt op bij de Grondwet voor de wet gereserveerde bevoegdheden.

De mogelijkheid die de Raden krachtens artikel 10 van de bijzondere wet hebben om in de decreten rechtsbepalingen op te nemen m.b.t. aangelegenheden waarvoor zij niet bevoegd zijn, kan geen toepassing vinden op bevoegdheden die de Grondwet aan de wet voorbehoudt" (arrest nr. 44 van 23 december 1987, punt B.4., B.S. 27 januari 1988).

Luidens artikel 9 van de Grondwet kan geen straf worden ingevoerd of toegepast dan krachtens de wet. Met toepassing van dat voorschrift, werd in artikel 11 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 bepaald dat decreten de niet-naleving van hun bepalingen strafbaar kunnen stellen en straffen wegens die niet-naleving kunnen bepalen „overeenkomstig Boek I van het Strafwetboek, met uitzondering van de criminele straffen bepaald in artikel 7 van dat Wetboek”.

Op grond van die bepaling van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 heeft het Arbitragehof de decreetale wetgever onbevoegd geacht — wegens strijdigheid met Boek I van het Strafwetboek — de betaling van geldboeten ten laste te leggen van een andere persoon dan degene die werd veroordeeld (arrest nr. 44, punt B.12), een regeling te treffen inzake de toepassing van hoofdstuk VII en artikel 85 van Boek I van het Strafwetboek (arrest nr. 44, punt B.5), als straf in een andere verbeurdverklaring te voorzien dan die welke in Boek I van het Strafwetboek is geregeld (arrest nr. 44, punt B.10), de strafmaat te verdubbelen voor de gevallen van herhaling (arrest nr. 44, punt B.9). De volgende bepalingen van het ontwerp zijn met die rechtspraak niet in overeenstemming : artikel 73, in zover het betrekking heeft op geldboeten, artikel 131, artikel 132 en artikel 133, 1° en 3°.

Om dezelfde reden gaan ook de bepalingen van artikel 120 (invoering van een stelsel van administratieve geldboeten), artikel 123, tweede lid (vervangende gevangenisstraf in geval van niet-betaling van de geldboete) en artikel 126 (vervallen verklaring van het recht om als koper of exploitant op te treden in een openbaar bos) van het ontwerp de bevoegdheid van de decreetale wetgever te buiten : administratieve geldboeten komen immers niet voor onder de straffen waarin Boek I van het Strafwetboek voorziet (1) ; de vervangende gevangenisstraf en de ontzetting uit bepaalde rechten worden, hunnerzijds, respectievelijk door de artikelen 40 en 41 en door artikel 31 van Boek I van het Strafwetboek geregeld.

Overeenkomstig artikel 7, tweede lid, van de Grondwet, kan niemand worden vervolgd dan in de gevallen die de wet bepaalt en in de vorm die zij voorschrijft. Uit die bepaling heeft het Arbitragehof afgeleid dat het de decreetgever niet toekomt aan processen-verbaal waarbij door ambtenaren overtredingen worden vastgesteld bewijskracht te verlenen tot het tegendeel bewezen is. Die regeling, aldus het Arbitragehof, betreft immers de bewijslast in strafzaken en maakt derhalve deel uit van de vaststelling van de vorm van de vervolging (arrest nr. 44, punt B.7.f). Ook artikel 114, tweede lid, en artikel 117, derde lid, van het ontwerp gaan dus blijkbaar de bevoegdheid van de decreetgever te buiten.

(1) Zie in die zin : advies L. 15.650 van 14 mei 1984 van de Raad van State over een ontwerp van decreet van de Waalse Gewestexecutieve „relatif aux déchets" (Doc. Cons. Rég. wallon, 113 (1983-1984) nr. 1, p. 64) ; advies L. 15.929 van 15 oktober 1984 van de Raad van State over een ontwerp van decreet van de Waalse Gewestexecutieve „portant réglementation des entreprises de travail intérimaire et de la mise de travailleurs à la disposition d'utilisateurs par les services publics d'emploi”.

In de lijn van die rechtspraak kunnen de artikelen 119 en 121 van het ontwerp, in zoverre zij het bestuur belasten met de strafvervolgning, evenmin worden geacht verenigbaar te zijn met artikel 7 van de Grondwet.

Andere bepalingen van het ontwerp die eveneens afbreuk doen aan de bevoegdheden die door de Grondwet aan de wet zijn voorbehouden, zijn artikel 114, vijfde lid, dat een regeling betreffende de huiszoeking bevat, en de artikelen 110 en 116, eerste lid, in zoverre zij aan bepaalde ambtenaren en aangestelden van het bestuur alsmede aan privé-boswachters het afleggen van een eed opleggen. Artikel 10 van de Grondwet bepaalt immers dat geen huiszoeking kan plaatshebben dan in de gevallen die de wet bepaalt en in de vorm die zij voorschrijft en artikel 127 schrijft voor dat geen eed kan worden opgelegd dan krachtens de wet.

3. Wat de bevoegdheid van het Vlaamse Gewest inzake het bosbeleid betreft, moet tenslotte nog worden opgemerkt dat, luidens artikel 6, § 2, 1°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, de betrokken Executieven onderling overleg zullen moeten plegen „wat betreft de bijzondere bepalingen betreffende de bossen gelegen op het grondgebied van meer dan één Gewest”.

Algemene opmerkingen

1. Er moet al direct worden opgemerkt dat de tekst van het ontwerp-decreet juridisch-technisch grote tekortkomingen vertoont. Ook wordt in het ontwerp-decreet niet voldoende het onderscheid gemaakt tussen bepalingen die in het decreet zelf thuishoren, en voorschriften die meer op hun plaats zijn in de toelichting of in een uitvoeringsbesluit. In het artikelsgewijze onderzoek zal dan ook worden voorgesteld een aantal bepalingen weg te laten.

Er kan tevens worden betreurd dat, in de bepalingen waarbij inhoudelijk niet wordt geïnnoveerd, de stellers van het ontwerp zich niet in een sterkere mate hebben laten inspireren door de voortreffelijke Nederlandse tekst van het Boswetboek van 1854 die vastgesteld werd bij de wet van 8 april 1969 en, zoals bekend, het werk is van de Centrale Commissie voor de Nederlandse Rechts- en Bestuurstaal in België.

2. De samenhang en de overzichtelijkheid van het ontwerp zouden kunnen worden verbeterd door het herschikken van een aantal bepalingen. Het zou bv. rationeler zijn al de bepalingen van hoofdstuk IV onder te brengen in hoofdstuk II. Een andere verbetering zou er kunnen in bestaan hoofdstuk III onmiddellijk aan de hoofdstukken VII en VIII te laten voorafgaan.

Ook het opschrift en de inhoud van hoofdstuk III vergen aanpassing. De „bosregeling” was, in het Boswetboek van 1854, een bijzondere regeling die enkel gold voor bossen waarvan openbare besturen of instellingen eigenaar of medeëigenaar waren. In artikel 7 van het thans voorgelegde ontwerp heeft de term „bosregeling” echter betrekking op de gehele regeling vervat in het ontwerp (zie artikel 4, 11°), zodat die bepaling eigenlijk het toepassingsgebied van het ontwerp aangeeft. Zij zou derhalve beter luiden : „Dit decreet is van toepassing op alle bossen, zowel openbare als privé-bossen”, en meer op haar plaats zijn in hoofdstuk I. Aan de andere kant, zou het wenselijk zijn alle bepalingen betreffende het opmaken en het goedkeuren van beheersplannen in hoofdstuk III samen te brengen.

Tevens rekening houdend met het feit dat, om de hiervoren reeds aangegeven redenen, een aantal bepalingen van het „Hoofdstuk X — Rechtspleging inzake de misdrijven gepleegd in de bossen” de bevoegdheid van de decretale wetgever te buiten gaan, wordt in overweging gegeven het ontwerp als volgt in te delen :

Hoofdstuk I — Algemene bepalingen.

Hoofdstuk II — De bosfuncties

Hoofdstuk III — Het bestuur

Hoofdstuk IV — De Vlaamse Hoge Bosraad

Hoofdstuk V — Het bosbeheer

Hoofdstuk VI — Bijzondere bepalingen betreffende de openbare bossen

Hoofdstuk VII — Bijzondere bepalingen betreffende de privé-bossen

Hoofdstuk VIII — De bosbescherming

Hoofdstuk IX — Het opsporen en het vaststellen van bosmisdrijven

Hoofdstuk X — Strafbepalingen

Hoofdstuk XI — Slotbepalingen

3. Het ontwerp heeft tot doel een dwingende regeling in te voeren voor alle bossen en onder meer het beheer van alle in het Vlaamse Gewest gelegen bossen die toebehoren aan de Staat of aan een ander openbaar bestuur op te dragen aan de organen en de diensten van de Vlaamse Gemeenschap (die, krachtens artikel 1, § 1, tweede lid, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 ook instaan voor de aangelegenheden van het Vlaamse Gewest).

In dit verband moet worden opgemerkt dat het opdragen aan de organen en de diensten van de Vlaamse Gemeenschap van het beheer over alle bossen die aan een publiekrechtelijke rechtspersoon toebehoren niet de overdracht van de eigendom van die bossen aan het Vlaamse Gewest meebrengt.

Wat meer bepaald de bossen van de Staat betreft, laat artikel 12 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 er trouwens geen twijfel over bestaan dat de Gewesten niet de bevoegdheid hebben om eenzijdig een eigendomsoverdracht te bewerkstelligen. Luidens die bepaling worden weliswaar de roerende en onroerende goederen van de Staat, zowel van het openbaar als van het privaat domein, zonder schadeloosstelling overgedragen aan de Gewesten en de Gemeenschappen, doch enkel die goederen welke onmisbaar zijn voor de uitoefening van de gewestelijke en gemeenschapsbevoegdheden en onder de voorwaarden en overeenkomstig nadere regelen te bepalen bij in Minister-raad overlegd koninklijk besluit.

Bij het beheren van bossen die tot het openbaar domein van een andere publiekrechtelijke rechtspersoon dan het Gewest behoren, zal bovendien met de bestemming van die goederen rekening moeten worden gehouden door onderlinge afweging van de belangen die ter zake respectievelijk door het Gewest en de andere betrokken overheid moeten worden behartigd. Volgens de gemachtigde van de Executieve kan er worden overwogen bepaalde bossen (bv. die gebruikt worden voor militaire doeleinden) uitdrukkelijk aan de toepassing van het decreet te onttrekken.

4. Vele bepalingen van het ontwerp kennen allerlei bevoegdheden toe aan „het bestuur”. Het zal aan de Vlaamse Executieve toekomen om, in het belang van de rechtszekerheid en de rechtsbescherming, bij verordening nauwkeurig te bepalen door welke ambtenaren en aangestelden elk van die diverse bevoegdheden zullen kunnen worden uitgeoefend.

Artikelsgewijs onderzoek

Artikel 2

1. In artikel 2 worden de doelstellingen van het decreet bepaald. Indien de stellers van het ontwerp eraan hechten in de tekst zelf de fundamentele doelstellingen van het decreet te formuleren, zou het artikel beter als volgt worden geredigeerd :

„Dit decreet regelt het behoud, de bescherming, de aanleg en het beheer van de bossen”.

2. Het toepassingsgebied van het decreet zal uiteraard beperkt zijn tot het Vlaamse Gewest, zodat het overbodig is zulks uitdrukkelijk te bepalen.

Artikel 3

Het eerste lid geeft een definitie van het begrip „bos”.

In het tweede lid worden, volgens de toelichting, een aantal voorbeelden gegeven. De bepalingen van dat tweede lid kennen evenwel de kwalificatie „bos” toe aan entiteiten die niet onder de gegeven definitie vallen. Het tweede lid moet dus anders worden geformuleerd.

In het 1° schrijve men „de kaalvlakten (voorheen met bomen bezet) die tot het bos blijven behoren”, omdat het begrip „bosbedrijf” de economische betekenis van „exploitatie” heeft.

Artikel 4

1. Het kan vanuit een wetgevingstechnisch standpunt soms geraden zijn de materieel-rechtelijke bepalingen van een normatieve tekst te laten voorafgaan door een reeks definities. Het is evenwel overbodig een definitie te geven van termen die in hun gewone of wettelijke betekenis worden gebruikt (Handleiding bij de wetgevingstechniek, Diensten van de Eerste Minister, I 6). Indien een toelichting voor niet juridisch geschoolden nodig is, kan een ministeriële omzendbrief worden opgesteld om de normatieve tekst te verduidelijken.

2. Er wordt in artikel 4 een bepaling gegeven van de volgende begrippen : bouseigenaar (10°) ; eigenaar van openbaar bos (14°) ; openbaar bos (21°) ; privé-bos (22°) ; privé-eigenaar (23°).

Het is nutteloos omslachtig de begrippen „eigenaar van openbaar bos" en „openbaar bos", „privé-bos" en „privé-eigenaar" elk afzonderlijk te willen definiëren. De voorgestelde definities kunnen bovendien tot verwarring leiden. Het begrip „eigenaar van openbaar bos" is zeer algemeen opgevat, terwijl de opsomming vervat in het 21° uiteraard restrictief zou moeten worden geïnterpreteerd en de term „privé-eigenaar" a contrario wordt gedefinieerd. Het 14°, 21°, 22° en 23° van artikel 4 zouden derhalve beter worden vervangen door volgende begripsbepalingen : „openbaar bos : elk bos waarvan een publiekrechtelijke rechtspersoon eigenaar of medeëigenaar is" en „privé-bos : elk bos waarvan uitsluitend één of meer natuurlijke personen of privaatrechtelijke rechtspersonen eigenaar zijn".

De rechten bedoeld in de definitie van „bouseigenaar" zijn blijkbaar al de zakelijke rechten (eigendom, vruchtgebruik, erfpacht, opstal). Rechtsterminologisch is de gegeven definitie dus onjuist : een opstalhouder bv. is geen eigenaar. Correcter ware het dus het ontwerp aan te vullen met de volgende bepaling : „Voor de toepassing van dit decreet worden met de eigenaar gelijkgesteld...". Dit lijkt echter overbodig. Het gemeen recht zal immers volstaan om uit te maken in welke mate de bepalingen van het ontwerp die betrekking hebben op de eigenaars van een bos ook zullen gelden voor de titularissen van een zakelijk recht op dat bos.

3. Wat betreft de begrippen „beleidsniveau" (4°), „bosbeheer" (8°) en „bosregeling" (11°), kan worden opgemerkt dat het definiëren ervan slechts nut heeft in zoverre die termen in het ontwerp in een bijzondere betekenis worden gebruikt. Dit is niet het geval voor de term „beleidsniveau". De betekenis van de term „bosbeheer" zal worden besproken bij het onderzoek van artikel 11.

4. Men kan zich tenslotte ook nog afvragen waarom in artikel 4 geen definitie wordt opgenomen van de rechtsterm „bosgroepering" die door het ontwerp wordt ingevoerd (artikelen 16 en 86).

Artikel 6

In dit artikel hebben de stellers van het ontwerp gepoogd de opties te verwoorden welke vervat zijn in het Structuurplan Vlaanderen. Dit is voorbarig. Het decreet dat, voor het Vlaamse Gewest, de Stedebouwwet van 29 maart 1962 zal vervangen, zal pas aan het bedoelde plan een wettelijk bestaan geven.

De eerste twee leden van artikel 6 worden derhalve beter uit het ontwerp weggelaten en opgenomen in de toelichting.

Hoofdstuk III

Bosregeling en bosbeheer

In dit hoofdstuk worden twee onderwerpen behandeld met name het bosbeheer en het beheersplan. Duidelijkheidshalve wordt voorgesteld aan het hoofdstuk de titel „Het bosbeheer" te geven, en het te verdelen in twee afdelingen, met name „Afdeling 1 : Het bosbeheer in het algemeen" en „Afdeling 2 : Het beheersplan".

Laatstgenoemde afdeling zal, zoals verder nog zal worden benadrukt, moeten worden omgewerkt zodat het „beheersplan", dat van fundamenteel belang is in het ontwerp, globaal kan worden behandeld.

Artikel 7

Met het bepaalde in dit artikel willen de stellers van het ontwerp duidelijk maken dat het decreet, in tegenstelling tot het vigerende Boswetboek, van toepassing zal zijn zowel op privé-bossen als op openbare bossen.

Zoals reeds gezegd, zou het artikel beter als volgt luiden : „Dit decreet is van toepassing op alle bossen, zowel openbare als privé-bossen.“, en meer op zijn plaats zijn in hoofdstuk I.

Artikelen 8 en 9

Artikel 8 dat de grote beleidskeuzen omschrijft m.b.t. het bosbouwkundig beheer, legt het bestuur een opdracht op. Daarom ware het geraden het te laten voorafgaan door de bepaling van artikel 9 van het ontwerp, en beide bepalingen tot één artikel te verenigen, dat bv. als volgt zou kunnen luiden :

„De toepassing van de bosregeling op alle bossen en het toezicht op het bosbeheer behoren tot de opdracht van het bestuur.

Het beheer van de bossen heeft tot doel...“.

Artikel 10

1. Luidens dit artikel moeten alle eigenaars van een openbaar bos en alle eigenaars van een privé-bos van ten minste vijf hectare een beheersplan opstellen. Artikel 80, tweede lid, legt zijnerzijds aan de eigenaars van kleinere privé-bossen, de verplichting op om een gemeenschappelijk beheersplan op te maken.

Duidelijkheidshalve is het wenselijk ook het voorschrift van artikel 80, tweede lid, in artikel 10 onder te brengen, wat als volgt zou kunnen gebeuren :

„Voor elk openbaar bos, ongeacht de oppervlakte ervan, en voor elk privé-bos van ten minste vijf hectare, wordt door de eigenaar een beheersplan opgesteld. Voor aaneengesloten bosoppervlakten van ten minste vijf hectare die niet aan een zelfde eigenaar toebehoren, dient, ongeacht de oppervlakte die elke eigenaar bezit, een gemeenschappelijk beheersplan te worden opgesteld“.

Voor de gevallen waarin een gemeenschappelijk beheersplan moet worden opgesteld, zou het ontwerp ook in een dwingende regeling moeten voorzien, wanneer de eigenaars het niet eens kunnen worden omtrent het opstellen van een beheersplan.

2. Het beheersplan bindt de opeenvolgende eigenaars en vertoont aldus een gelijkenis met een erfdiensbaarheid die op het bos zou wegen. In het belang van derden zou derhalve aan dat plan een zekere publiciteit moeten worden gegeven. Ter vergelijking kan worden opgemerkt, dat krachtens artikel 1 van de Hypotheekwet het reglement van medeëigendom in een appartementsgebouw moet worden overgeschreven om de zakenrechtelijke bepalingen ervan tegenstelbaar te maken aan derden.

Het ware dus te overwegen om aan de voorgestelde tekst een bepaling toe te voegen waarbij een bepaalde publiciteit voor de beheersplannen ingericht wordt. Men kan denken aan vormen van bekendmaking zoals de verplichte overschrijving op het kantoor van bewaring der hypotheeken van het arrondissement waarin de bossen gelegen zijn of aan het instellen van een door het bestuur bij te houden register waarin de beheersplannen zouden worden opgenomen en waarvan het publiek inzage zou kunnen nemen.

3. Luidens het derde lid van artikel 10 — een artikel dat zowel op de openbare bossen als op de privé-bossen van toepassing is — bepaalt de Vlaamse Executieve de vorm, de inhoud, de procedure en de termijn voor indiening en goedkeuring van een beheersplan. Het vijfde lid van hetzelfde artikel bepaalt verder dat beroep tegen de beslissing van een beleidsniveau kan worden ingesteld bij het onmiddellijk hoger niveau.

Artikel 84 — dat enkel geldt voor privé-bossen — bepaalt, zijnerzijds, o.m. dat elke bouseigenaar, binnen dertig dagen na ontvangst van de beslissing van het bestuur, op grond van artikel 80 (d.i. inzake de goedkeuring van het beheersplan) beroep kan aantekenen bij de Vlaamse Executieve.

Bij die bepalingen zijn de volgende opmerkingen te maken :

— de regel dat de beheersplannen moeten worden goedgekeurd zou best met zoveel woorden worden geformuleerd ;

— het decreet dient, voor elk van beide soorten bossen, te bepalen welke overheid de goedkeuring verleent en bij welke overheid er beroep openstaat ;

— de vraag kan worden gesteld of het niet wenselijk is het bestuur te verplichten de beslissingen waarbij de goedkeuring wordt geweigerd te motiveren ;

— alle voorschriften betreffende de goedkeuring van de beheersplannen brenge men best samen in artikel 10 (hierbij niet te vergeten de bepalingen van artikel 84 in zoverre ze betrekking hebben op de goedkeuring van beheersplannen).

4. H. Bocken en De Jager („De houtkap in bossen en de Stedebouwwet", Liber Amicorum R. Senelle) laten opmerken dat aandacht moet worden besteed aan de coördinatie van de wetgeving inzake bossen en de wetgeving op de stedebouw en de ruimtelijke ordening. Het blijft onduidelijk of de inhoudelijke doelstellingen van het koninklijk besluit van 28 december 1972 primeren op bosbouwkundige overwegingen of niet. Artikel 10, vierde lid, van het ontwerp stelt dat „de overeenstemming tussen de ruimtelijke aspecten van het beheersplan en de ruimtelijke planning en beleid in uitvoering van de wetgeving op de ruimtelijke ordening, wordt vastgesteld door het hiervoor bevoegde beleidsniveau", maar geeft geen klaar antwoord op de vraag hoe dat moet gebeuren.

Artikel 11

1. Luidens dit artikel worden alle openbare bossen beheerd door het bestuur (van de Vlaamse Gemeenschap dat bevoegd is inzake bossen). Voor andere openbare bossen dan die van de Staat, van de Gemeenschappen (sic) en van het Gewest (sic) omvat dat beheer (enkel ?) de technische aspecten van het bosbeheer en het toezicht op de naleving van het beheersplan, maar — luidt het verder — de eigenaar van openbaar bos kan ook het volledig beheer door een overeenkomst aan het bestuur overdragen.

In het privaatrecht heeft de term „beheer" een specifieke betekenis. Een eigenaar kan daden van beschikking en daden van beheer stellen, een vruchtgebruiker slechts daden van beheer. Het beheer omvat alle handelingen die noodzakelijk zijn voor of verenigbaar met de normale exploitatie van een goed, bijvoorbeeld het sluiten van een huurovereenkomst. Volgens de memorie van toelichting is het echter niet de bedoeling om aan de publiekrechtelijke eigenaars „het beheer" in de civielrechtelijke betekenis van het woord volledig te ontnemen.

De term „beheer" dient in het ontwerp dus in een eigen, van het gemeen recht afwijkende betekenis te worden verstaan. Bovendien moet de laatste volzin van artikel 11 worden weggelaten of op zijn minst verduidelijkt.

2. Er moet ook worden opgemerkt dat de uitdrukking „openbare bossen andere dan deze van de Staat, van de Gemeenschappen en van het Gewest" onnauwkeurig en inadequaat is.

Het ontworpen decreet is een wetgevende regeling die uitgaat van het Vlaamse Gewest, hetwelk als dusdanig maatregelen kan treffen over alle aspecten van het beheer van de bossen die hem toebehoren.

Ten aanzien van de bossen die aan de Vlaamse Gemeenschap toebehoren — voor zover die er zijn — beschikt het Vlaamse Gewest over een bevoegdheid die niet verder kan reiken dan de bevoegdheid die het heeft ten aanzien van in het Vlaamse Gewest gelegen bossen die aan andere publiekrechtelijke rechtspersonen toebehoren. En dat kunnen niet alleen bossen zijn die aan de Staat of aan de Vlaamse Gemeenschap toebehoren, maar dat zouden — theoretisch althans — ook bossen kunnen zijn die toebehoren aan een ander Gewest dan het Vlaamse of aan een andere Gemeenschap dan de Vlaamse.

Een dienstig onderscheid kan dus alleen worden gemaakt tussen, enerzijds, de bossen van het Vlaamse Gewest en, anderzijds, de bossen die toebehoren aan een andere publiekrechtelijke persoon.

Ook een aantal andere bepalingen van het ontwerp (o.m. de artikelen 29 en 31) zullen in het licht van de zoëven geformuleerde opmerkingen moeten worden omgewerkt.

Artikel 13

1. In plaats van „nevenprodukten" schrijve men, zoals in artikel 3, „andere bosprodukten".

2. Om het doel te bereiken dat in de memorie van toelichting wordt vooropgesteld, zou aan het tweede lid de volgende volzin moeten worden toegevoegd : „De maatregelen tot verhoging van de materiële opbrengst mogen niet strijdig zijn met de andere functies die het bos dient te vervullen”.

Artikel 14

Volgens het eerste lid van dit artikel, legt het bestuur het voorraadspeil en het kapquantum vast voor alle openbare bossen. Die bepaling is in strijd met artikel 10, daar volgens de gemachtigde ambtenaar het kapquantum bepaald wordt door diegene die het beheersplan opstelt.

Artikel 15

Het kapquantum wordt vastgesteld in het beheersplan. Het volstaat dus te bepalen, dat elke overschrijding van het kapquantum dat vastgelegd is in het goedgekeurd beheersplan, dient te worden gecompenseerd door een vermindering van de in de toekomst te verrichten kappingen onder het aanvankelijk vastgelegde peil om aldus de voorraad op een behoorlijk peil terug te brengen.

Artikel 49 bepaalt i.v.m. de openbare bossen echter wel dat de overheid die het beheersplan heeft goedgekeurd, een uitzonderlijke kapping mag toestaan. Het geval van overmacht waarnaar artikel 15, eerste lid, verwijst, vindt men terug in artikel 53, § 2, 3°.

Artikel 16

Dit artikel bevat het voorschrift dat, met het oog op het beheer van bossen die aan verschillende eigenaars toebehoren, „bosgroeperingen” kunnen worden gevormd.

In plaats van „op een wijze door de Vlaamse Executieve te bepalen” schrijve men „volgens nadere regelen door de Vlaamse Executieve te bepalen”.

~

Artikel 17

Volgens de verstrekte inlichtingen heeft dit artikel enkel betrekking op de verkoop van hout en andere bosprodukten, en dus niet op de verkoop van het bos zelf. Het ware goed dat in de tekst te preciseren.

Artikel 18

Men schrijve in het tweede lid : „... zijn enkel toegankelijk op de aangeduide wegen...”.

Artikel 22

De redactie van dit artikel kan als volgt worden verbeterd :

„In de voor het publiek toegankelijke bossen is, ... geen enkele vorm van gemotoriseerd verkeer toegelaten, behalve...”.

Artikel 27

Luidens dit artikel „bepaalt” de Vlaamse Executieve voor welke bossen of gedeelten van bossen bijzondere beschermingsmaatregelen moeten worden genomen. Blijkbaar bedoelt men hiermee maatregelen met een verordenend karakter.

Artikel 29

In dit artikel wordt gesteld dat de Executieve „bepaalt” welke bossen tot bosreservaten worden verklaard, maar wellicht gaat het in dat artikel om individuele maatregelen. Indien die interpretatie juist is, gebruike men beter de term „wijst aan” in plaats van „bepaalt”.

Artikel 30

Het derde lid is overbodig, gelet op de bepalingen van artikel 33.

Artikel 31

Duidelijkheidshalve schrijve men in het eerste lid : „hun statuut van bosreservaat”.

Artikel 32

De redactie van dit artikel moet taalkundig worden verbeterd.

Artikel 33

1. Ter wille van de eenheid in de terminologie, schrijve men in het tweede lid „erkenning”¹ — term die gebruikt wordt in de artikelen 29 en 31 — in plaats van „oprichting”.

2. In het derde lid schrappe men de woorden „onder meer”.

Artikel 34

1. De redactie van het eerste lid van dit artikel zou als volgt kunnen worden verbeterd :

„De Vlaamse Executieve bepaalt de maximale oppervlakte waarop in de bosreservaten een kaalslag mag worden uitgevoerd, onverminderd de opruimingen die nodig zijn wegens externe oorzaken van biotische of abiotische aard”.

2. In het tweede lid wordt met herstelplan wellicht een herbebossing bedoeld (zie Corr. Brussel, 7 mei 1980, R.W., 1980-81, noot P. Van Orshoven).

Artikel 35

Volgens de gemachtigde ambtenaar, zou de volgende redactie de bedoeling van de stellers van het ontwerp juistere weergeven :

„Voor elk bosreservaat wordt een ambtenaar van het bestuur aangeduid die met het beheer ervan is belast”.

Artikel 36

1. Uit de redactie van dit artikel blijkt niet of er in een zelfde provincie al dan niet meer dan één adviescommissie zal kunnen worden opgericht voor een „groep” van bosreservaten.

2. In het tweede lid schrijve men : „... bepaalt de opdracht, de samenstelling en de werkingsregelen van de adviescommissies”.

Artikel 37

De in dit artikel vervatte delegatie is in veel te vage termen gesteld. Zij dient in de memorie van toelichting, en in de mate van het mogelijke ook in de tekst zelf van het artikel, nader te worden omschreven.

Artikel 38

De redactie van deze bepaling kan als volgt worden verbeterd :

„Onverminderd andere verbodsbepalingen, is het in de bosreservaten niet toegestaan :

1° planten of onderdelen van planten te verwijderen, tenzij... ;

2° opgravingen of extracties van ... te verrichten ;

3° werkzaamheden uit te voeren... ;

...".

Hoofdstuk V

De organisatie van het bestuur

Dit hoofdstuk zou moeten worden aangevuld met de voorschriften die in de artikelen 111 tot 113 zijn opgenomen.

Artikel 43

Men schrijve „werkingsregelen" in plaats van „werking".

Artikel 46

Dit artikel voegt niets toe aan het bepaalde in artikel 16 en wordt derhalve beter weggelaten.

Artikel 47

Beter ware het te schrijven :

„De toegang van het publiek tot de openbare bossen kan door de Vlaamse Executieve worden geregeld".

Artikel 49

Met het oog op een betere leesbaarheid van de tekst wordt de volgende redactie voorgesteld :

„Met uitzondering van de kappingen van bomen bedoeld in artikel 53, § 2, 3°, mag een kapping die niet is opgenomen in het beheersplan enkel worden uitgevoerd en mag de verkoop of de exploitatie van het hout boven de door het beheersplan bepaalde gewone of bijkomende kappingen alleen plaatshebben met de toestemming van de overheid die het beheersplan heeft goedgekeurd.

Bij overtreding van het bepaalde in het eerste lid, is de verkoop nietig. De kopers hebben een recht van verhaal tegen degenen die, zonder toestemming van de overheid, de kapping bevolen of toegelaten hebben".

De verwijzing in het eerste lid naar artikel 15 mag worden weggelaten, daar er geen twijfel kan over bestaan dat artikel 49 de toepassing van artikel 15 niet uitsluit.

In het tweede lid van de voorgestelde tekst werden de woorden „van rechtswege" om de volgende redenen geschrapt.

Door de klassieke leer werd een onderscheid gemaakt tussen van rechtswege nietige of onbestaande rechtshandelingen en vernietigbare rechtshandelingen. Die leer vond in het privaatrecht echter bijna geen ingang in de rechtspraak. Enkele uitzonderingen daargelaten, weigert de rechtspraak overeenkomsten die strijdig zijn met de openbare orde of de goede zeden of die geen oorzaak of voorwerp hebben, onbestaande te noemen. Dergelijke overeenkomsten zijn, volgens de rechtspraak, nietig. Men neemt thans dus algemeen aan dat de tussenkomst van de rechter steeds nodig is, ook wanneer de nietigheid zogezegd uit de wet zelf voortvloeit. Er is immers steeds een schijn van geldige rechtshandeling voorhanden, die alleen door een ingrijpen van de rechter kan worden ongedaan gemaakt.

Artikel 50

1. Artikel 50 handelt over erfdienstbaarheden ten bate van collectiviteiten (zie J. Hansenne, *La servitude collective*, Luik, 1969). De ontworpen bepaling moet blijkbaar zo worden gelezen dat zij de bestaande gebruiksrechten ongemoeid laat.

2. Het tweede lid is onnauwkeurig gesteld, omdat niet een recht doch enkel een rechtshandeling nietig kan zijn. Men schrijve derhalve :

„Rechtshandelingen waarbij dergelijke rechten verleend worden zonder toestemming van de Vlaamse Executieve, zijn nietig”.

Artikel 53

De regel van de verplichte openbare verkoop van de houtkappingen in openbare bossen kwam ook voor in het Boswetboek van 1854 : hij kende geen uitzonderingen. Het huidige ontwerp maakt voor bepaalde gevallen afwijking van de regel mogelijk. Het betreft gevallen van ondergeschikt belang, waarin de lange procedure die een openbare verkoop voorafgaat niet of niet meer verantwoord is.

Paragraaf 1

Volgens de gemachtigde ambtenaar, geldt de regel van de openbare verkoop voor alle kappingen in openbare bossen, ongeacht of het om gewone, bijkomende of buitengewone kappingen gaat. Gewone kappingen zijn de kappingen die in uitvoering van een goedgekeurd beheersplan worden verricht ; bijkomende kappingen onderstellen dat een afwijking van het beheersplan werd toegestaan ; een buitengewone kapping is die welke, om sanitaire of veiligheidsredenen, dringend moet worden uitgevoerd (artikel 53, § 2, 3°). De tekst van paragraaf 1, eerste lid, zal moeten worden aangepast om de bedoeling van de stellers van het ontwerp duidelijker tot uiting te brengen.

Niet alle in paragraaf 2 opgesomde rubrieken betreffen kappingen in de gebruikelijke betekenis van het woord. De woorden „behalve in de omstandigheden die hierna in § 2 worden bepaald” zijn derhalve misleidend.

De uitdrukking „het hout afkomstig van een... kapping” is niet zeer adequaat, aangezien het hout „staande”, — d.i. op stam — wordt verkocht. Bedoeld wordt „het hout bestemd voor een ... kapping”.

In de thans geldende regeling worden de houtveiligen verplicht aangekondigd bij wijze van aanplakking (d.i. naargelang van het geval ten gemeentehuize of aan het lokaal waar de verkopen gewoonlijk doorgaan). Volgens de gemachtigde ambtenaar, beoogt het ontwerp geenszins afbreuk te doen aan het verplicht karakter van die wijze van aankondiging, maar sterk het ertoe het gebruik van andere vormen van bekendmaking, zoals aankondigingen in het vakblad van de houtverkopers, te bevorderen.

Rekening houdend met bovenstaande opmerkingen, wordt volgende redactie in overweging gegeven :

„§ 1. Het hout bestemd voor een kapping wordt in openbare veiling verkocht. Dag, uur en plaats van de veiling worden ten minste veertien dagen tevoren aangekondigd door aanplakking op de daartoe bestemde plaatsen en door andere gebruikelijke vormen van bekendmaking. Elke verkoop die niet aan de gestelde voorwaarden voldoet, is nietig”.

Paragraaf 2

1. In de rechtstaal spreekt men van „verkoop uit de hand”. „Onderhands” staat tegenover „authèntiek”, zoals bv. in „onderhandse akte”. De koop is nietig (niet : van rechtswege nietig), zoals reeds eerder werd opgemerkt.

2. De redactie van de inleidende zin van paragraaf 2, eerste lid, wekt de indruk dat de Executieve geval per geval de verkoop uit de hand zou moeten toestaan, anders gezegd dat artikel 53, § 2, als een stelsel van individuele afwijkingen is opgevat. Volgens de gemachtigde ambtenaar, wordt met de inleidende zin van paragraaf 2 echter beoogd aan de Executieve een reglementaire bevoegdheid te verlenen om de wijze waarop de verkopen uit de hand zullen geschieden nader te regelen. De algemene voorwaarden die de Executieve zal bepalen, omvatten ook prijsvoorwaarden, zodat het tweede lid verwarring kan stichten. Het spreekt echter vanzelf dat, binnen de door de Executieve bepaalde algemene voorwaarden, in elk individueel geval nog de prijs zal moeten worden bepaald.

Rekening houdend met die opmerking, wordt voorgesteld de inleidende zin van paragraaf 2 als volgt te redigeren :

„De Vlaamse Executieve bepaalt bij verordening de voorwaarden waarin, in de hierna opgesomde gevallen, uitzonderlijk een verkoop uit de hand toegelaten is :”.

3. De bomen zullen, zoals in het verleden, openbaar verkocht worden door tussenkomst van de ontvangers der domeinen. De ontvangers zullen, volgens de ambtenaar, de bedragen op een rekening van het Vlaamse Gewest storten. Die praktijk is evenwel alleen gerechtvaardigd als het een verkoop betreft van hout uit bossen die eigendom zijn van het Vlaamse Gewest. Het spreekt immers vanzelf dat voor bossen die niet de eigendom van het Vlaamse Gewest zijn, de opbrengst van de verkoop toekomt aan de eigenaar van het bos.

Artikel 56

Het verdient aanbeveling, naar het voorbeeld van de Franse versie van artikel 41 van het Boswetboek van 1854, in plaats van de term „aanwijzing van de eventuele lastgever”, de oude en in de praktijk gebruikelijke uitdrukking „commandsverklaring” te gebruiken.

De term „commandsverklaring” komt overigens ook voor in artikel 159 van het Wetboek van Registratie-, Hypotheek- en Griffierechten (KB nr. 64 van 30 november 1939). De term is ook gebruikelijk in de rechtsleer, zowel de fiscale als de privaatrechtelijke, en in de notariële praktijk.

Om verwarring met andere rechtsfiguren te voorkomen, en met name met de lastgeving, en om het specifieke van de instelling aan te duiden, verdient het aanbeveling ook in het hier besproken ontwerp de term „commandsverklaring” te hanteren.

Artikel 57

De onverdeeldheid waarvan sprake in het eerste lid betreft een onverdeeldheid tussen publiekrechtelijke eigenaars en privé-eigenaars.

Naar luid van artikel 4, 21°, van het ontwerp, worden immers met openbare bossen gelijkgesteld de bossen waarop publiekrechtelijke rechtspersonen samen met privé-eigenaars onverdeelde zakelijke rechten hebben. Uit die bepaling volgt, dat alle regelen m.b.t. de exploitatie van openbare bossen mede van toepassing zijn op de bij het eerste lid van artikel 57 bedoelde bossen. Het eerste en tweede lid van artikel 57 zijn dus niets meer dan de bevestiging van de in de artikelen 49 en 53 en volgende vervatte bepalingen en worden derhalve beter geschrapt. De redactie van het derde lid zal dan uiteraard aanpassing behoeven.

Artikel 59

1. Luidens deze bepaling moet er, bij ontstentenis van een overeenkomst ter zake, op de opbrengst van de verkopen een afhouding gebeuren ten bate van een fonds voor het beheer van de bossen, wanneer het gaat om bossen die in onverdeeldheid toebehoren aan de Staat, de Gemeenschap of het Gewest en andere eigenaars van openbaar bos. De bedoeling is de financiering van de beheerswerkzaamheden veilig te stellen.

In vele gevallen wordt met dat doel een eigen fonds door de onverdeelde eigenaars van openbaar bos opgericht. Artikel 59 legt de verplichting op om, bij ontstentenis van zulkdanig fonds, de nodige afhoudingen te doen op de opbrengst van de verkopen, wanneer de Staat, de Gemeenschap of het Gewest medeëigenaar zijn. Daar de term „heffing” op een belasting wijst en het hier niet om een belasting gaat, gebruike men liever een andere term.

2. Wat betreft de vermelding van „de Staat, de Gemeenschap of het Gewest” als medeëigenaar van bossen, wordt verwezen naar wat dienaangaande bij de bespreking van artikel 11 werd uiteengezet. Deze opmerking geldt ook voor artikel 60.

Artikel 60

De veilingsvoorwaarden worden, zoals blijkt uit de memorie van toelichting, door de eigenaar opgesteld. Om verwarring te voorkomen schrijve men dan ook : „... en overeenkomstig de door de eigenaar vastgestelde veilingsvoorwaarden”.

Artikel 61

Men stelle het artikel beter als volgt :

„De koper mag de exploitatie van het te kappen hout niet beginnen zonder een voorafgaande schriftelijke kapvergunning van de houtvester.

De Vlaamse Executieve bepaalt de vorm van de kapvergunning en de wijze waarop zij wordt afgegeven".

Artikel 62

1. Met de woorden „op onverschillig welke manier" wordt, in het eerste lid, blijkbaar bedoeld dat, naargelang van de aard van de kappingen, de ambtenaar het merk van de hamer zal hebben aangebracht op de te kappen bomen (in geval van uitdunningskappingen) of op de te sparen bomen (in geval van vlakke- of ruimtekappingen). Men schrijve eerder „op welke manier ook aangewezen".

2. In het vijfde lid worden onder „voorbehouden (lees : te sparen) bomen die gebroken of omgeworpen zijn" uitsluitend die bomen verstaan welke door toeval zijn beschadigd. Voor de bomen die beschadigd zijn ingevolge de exploitatie, gelden immers de bepalingen van artikel 63.

3. In het laatste lid van artikel 62 wordt bedoeld dat het merkteken aangebracht door het bestuur het enige middel is waarmee de regelmatigheid van de kapping, en meteen ook het recht op de aflevering, kan worden bewezen. De term „aflevering" wordt niet in zijn gewone juridische betekenis gebruikt. Het ware derhalve wenselijk een andere term te kiezen.

Artikel 63

1. Volgens de verklaringen van de gemachtigde ambtenaar, moeten de bepalingen van artikel 63 als volgt worden begrepen. Indien tijdens de exploitatie te sparen bomen worden beschadigd maar de koper kan bewijzen dat hij alle voorzorgen nam, kan hij vragen dat de schade in natura zou worden vergoed. Dit geschiedt dan op de volgende wijze : de te sparen bomen die werden beschadigd, worden toegewezen aan de koper, die ze mag kappen voor eigen rekening ; ter vervanging van die beschadigde bomen wordt, onder de bomen die voor de kapping waren bestemd, een zelfde volume bomen als te sparen bomen gemerkt ; indien het volume van de ter vervanging gemerkte bomen kleiner is dan het volume beschadigde bomen, betaalt de koper een opleg. Ingeval de koper niet akkoord gaat met de schadeloosstelling in natura of indien zodanige schadeloosstelling niet mogelijk is, wordt de schade op de gewone wijze vergoed.

Wanneer daarentegen de koper niet kan bewijzen dat hij alle voorzorgen nam om de schade te voorkomen, worden de beschadigde bomen als delichthout verkocht, onverminderd het recht van de eigenaar om schadeloosstelling te vorderen indien de opbrengst van de verkoop ontoereikend is om de werkelijk geleden schade te vergoeden. Als delichthout kan het beschadigde hout uit de hand worden verkocht, overeenkomstig artikel 53, § 2, 4°, van het ontwerp. De koper behoudt hierbij het recht van voorkeur bij de verkoop.

2. In het tweede lid dienen de woorden „in der minne" te worden vervangen door „op tegenspraak".

3. Het voorschrift vervat in het derde lid werd duidelijker geformuleerd in artikel 55 van het Boswetboek.

4. De redactie van het laatste lid kan als volgt worden verbeterd :

„Indien de koper niet bewijst dat hij alle voorzorgen heeft genomen om beschadiging van de te sparen bomen te voorkomen, worden deze als delichthout beschouwd en overeenkomstig artikel 53 verkocht, onverminderd de door de koper te betalen schadeloosstelling en, in voorkomend geval, de krachtens de veilingsvoorwaarden verschuldigde boeten".

De term „windval" werd in het tekstvoorstel vervangen door de term „delichthout" ingevolge de toelichtingen verstrekt door de gemachtigde ambtenaar.

Artikel 67

Men verbeterde de redactie als volgt : „... mag geen put of oven voor houtskool worden gemaakt, geen werkplaats...".

Artikel 68

Men schrijve „zijn arbeiders" in plaats van „hun arbeiders".

Artikel 72

De artikelen 72 en 74 van het ontwerp, beide geïnspireerd door artikel 66 van het Boswetboek, stellen de kopers en hun borgen verantwoordelijk voor alle bosmisdrijven gepleegd hetzij binnen hun kavel (artikel 72), hetzij op minder dan honderd meter buiten de grenzen van hun kavel (artikel 74), tenzij zij binnen acht dagen na de kennisgeving van het misdrijf daarvan mededeling doen aan de houtvester of de plaatselijke aangestelde en zij de schuldige kunnen aanwijzen of bewijzen voldoende pogingen te hebben gedaan om hem te ontdekken. Daar de bewoordingen „aansprakelijk voor elk bosmisdrijf" een interpretatie mogelijk maken die niet in overeenstemming is met het beginsel van het persoonlijk karakter van de straffen, en het trouwens, volgens de gemachtigde ambtenaar, niet de bedoeling is de kopers en hun borgen op grond van de artikelen 72 en 74 strafrechtelijk te vervolgen, wordt voor het eerste lid van die artikelen volgende wijziging van de redactie in overweging gegeven :

„De kopers en hun borgen zijn, vanaf de uitreiking van de kapvergunning tot de schouwing, aansprakelijk voor de schade veroorzaakt door elk bosmisdrijf dat... gepleegd wordt, tenzij zij binnen acht dagen na kennisname van het misdrijf hiervan aangifte doen aan de houtvester of de plaatselijke aangestelde".

Artikel 73

Artikel 73 van het ontwerp, dat overeenstemt met artikel 67 van het Boswetboek, stelt de kopers en hun borgen aansprakelijk voor de geldboeten en teruggaven wegens misdrijven gepleegd door de houthakkers, vervoerders en alle personen die voor rekening van de kopers werken. Volgens de rechtspraak is dit een strafrechtelijke aansprakelijkheid waardoor de kopers en hun borgen aangezien worden als daders van de door de houthakkers en alle andere personen in hun dienst gepleegde wanbedrijven (Cass. 30 mei 1949, Pas., I, 397).

In zoverre artikel 73 betrekking heeft op de geldboeten, komt het neer op een afwijking van het beginsel van het persoonlijk karakter der straffen. Het principe dat penale sancties een persoonlijk karakter vertonen, alhoewel niet uitdrukkelijk verwoord in Boek I van het Strafwetboek, komt er nochtans tot uiting in artikel 86, naar luid waarvan de straffen tenietgaan door de dood van de verdachte (zie Van Houdt en Calewaert, Belgisch Strafrecht, deel III, nr. 1698 ; zie ook „Les principes constitutionnels en droit pénal", J.C.P., 1985, 3198).

Zoals in dit advies reeds werd aangestipt in de algemene beschouwingen gewijd aan de bevoegdheid van het Gewest, m.b.t. het voorgelegde ontwerp, heeft het Arbitragehof geoordeeld dat de decretale wetgever onbevoegd is om de betaling van geldboeten ten laste te leggen van een andere persoon dan degene die werd veroordeeld, daar Boek I van het Strafwetboek niet in een dergelijke mogelijkheid voorziet.

De hoofdelijke aansprakelijkheid van de kopers en hun borgen voor de teruggaven daarentegen is een burgerrechtelijke sanctie en ontsnapt derhalve aan de hiervoren in verband met de geldboeten geformuleerde kritiek.

Artikel 74

1. Het eerste lid van dit artikel vestigt een objectieve aansprakelijkheid en verbindt daaraan de verplichting om de aangerichte schade dubbel te vergoeden. Wellicht kan een efficiënt bosbeheer een dergelijke exorbitante regeling rechtvaardigen.

2. Het derde lid van artikel 74 wordt alleen begrijpelijk wanneer het wordt gelezen in samenhang met artikel 127 dat op het overtreden van artikel 74 bepaalde straffen stelt, en dan nog maar voor zover artikel 74 uitdrukkelijk de handelingen zou verbieden in verband waarmee in het eerste lid enkel een objectieve aansprakelijkheid (die uiteraard alleen maar een civielrechtelijk karakter kan hebben) en in het tweede lid een mededelingsverplichting worden gevestigd. Zowel artikel 74 als artikel 127 vergen ter zake aanpassing.

Artikel 75

1. In het eerste lid schrijve men „opruiming" in plaats van „ruiming".

Men schrijve in het tweede lid : „De koper is ontlast van alle aansprakelijkheid, indien...".

2. Volgens de ontvangen inlichtingen, gebeurt de schouwing door de plaatselijke aangestelden (brigade), onder toezicht van de houtvesterijoverste.

De schouwing kan beschouwd worden als een soort oplevering van de werken in het raam van een aannemingsovereenkomst.

3. In het laatste lid van het artikel wordt een onbeperkte machtiging gegeven aan de Executieve om de wijze van schouwing en de gevolgen daarvan te bepalen. Indien de decreetgever sommige gevolgen op het oog heeft, moet hij die zelf in het decreet bepalen. De Executieve kan hoogstens worden belast met het uitwerken van sommige nadere regelen in verband daarmee.

Artikel 77

Dit artikel dient te worden herschreven ten einde duidelijker tot uiting te laten komen welke de verschillende gevallen zijn die zich kunnen voordoen en welke regelen in ieder van die gevallen zullen gelden. Men make van die gelegenheid ook gebruik om de terminologie één te maken (bv. ontslag i.p.v. ontlasting) of te verbeteren (bv. wetsovertreding i.p.v. inbreuk).

Artikel 78

1. In het eerste lid schrijve men : „...naar hetgeen voor de kopers is voorgeschreven in de artikelen 61 tot 77".

2. De redactie van het tweede lid is onduidelijk. Het is uitgesloten dat koper en aannemer beiden aansprakelijk zouden zijn voor de geleden schade. Bedoeld wordt wellicht dat de aannemer hoofdelijk aansprakelijk is met de koper. De tekst zou op dat punt moeten worden verduidelijkt.

3. Wat de strafrechtelijke verantwoordelijkheid betreft, zijn — zoals hiervoren reeds werd aangestipt — volgens de rechtspraak van het Arbitragehof de bepalingen van Boek I van het Strafwetboek van toepassing zonder dat de decretale wetgever daar kan van afwijken.

Artikel 79

Men schrijve in het eerste lid : „... en die bij te houden...".

Artikel 80

1. Artikel 80 handelt over aaneengesloten percelen die samen een eenheid vormen van 5 hectare of meer, terwijl artikel 86 het blijkbaar heeft over niet aaneengesloten bospercelen die samen een beheerseenheid vormen van 5 hectare of meer. Artikel 80 houdt de verplichting in tot het opstellen van een gemeenschappelijk beheersplan, terwijl artikel 86 een vrijwillige samenvoeging tot een gemeenschappelijke beheerseenheid op het oog heeft.

2. Het eerste lid is een overbodige, en overigens onnauwkeurige, verwijzing naar artikel 10 en wordt derhalve beter geschrapt.

3. Het tweede lid zou meer op zijn plaats zijn in artikel 10, zoals reeds bij de bespreking van dat artikel werd aangestipt. Bovendien geeft de daar voorgestelde redactie wellicht ook nauwkeuriger de bedoeling van de stellers van het ontwerp weer, in de mate dat zij ook de hypothese dekt van aaneengesloten bosoppervlakten van ten minste vijf hectare gevormd door eigendommen die alle ook een oppervlakte van ten minste vijf hectare hebben.

4. Het derde lid van artikel 80 is in zijn huidige vorm onaanvaardbaar, daar het een te ruime delegatie aan de Executieve behelst.

Artikel 81

1. De term „kapping” wordt niet gebruikt in de betekenis die er in het artikel 4, 19°, van het ontwerp aan wordt gegeven. Indien men de term „kapping” in het hier besproken artikel wenst te behouden, zou de definitie van artikel 4, 19°, dus moeten worden aangevuld.

2. In de rechtstaal duidt de term „aflevering” op de verplichting van de verkoper om de verkochte zaak materieel aan de koper over te dragen : „houtaflevering” is hier dus niet de juiste term. Het is overigens overbodig en gevaarlijk de soorten kappingen waarvoor toestemming vereist is, te willen opsommen wanneer kapping zonder toestemming alleen maar toegelaten is ter uitvoering van een goedgekeurd beheersplan. Er wordt derhalve in overweging gegeven het eerste lid van artikel 81 als volgt te redigeren :

„voor elke kapping in een privé-bos, behalve voor kappingen ter uitvoering van een goedgekeurd beheersplan moet de eigenaar toestemming vragen aan het bestuur. De kappingen ter uitvoering van een goedgekeurd beheersplan moeten aan het bestuur worden medegedeeld”.

3. Het tweede lid van artikel 81 is er blijkbaar op gericht, enerzijds, aan het bestuur de verplichting op te leggen om binnen zestig dagen uitspraak te doen wanneer overeenkomstig het eerste lid toestemming moet worden gevraagd om tot een kapping over te gaan en, anderzijds, het bestuur te verplichten om na te gaan of een kapping waarvan het volgens het eerste lid alleen mededeling moet krijgen wel degelijk met het beheersplan in overeenstemming is.

Dat onderscheid — dat van belang is omdat het nakomen van de tweede verplichting zich op een andere manier zal uiten dan door het geven of weigeren van een toestemming en bovendien wellicht niet aan een termijn gebonden is — komt niet voldoende tot uiting in de tekst. De eerste verplichting wordt bovendien op een omslachtige en onnauwkeurige manier geformuleerd.

Het herschrijven van het tweede lid zal eventueel moeten worden benut om het voorschrift van het derde lid van artikel 81 te doen aansluiten bij slechts die bepalingen van het tweede lid waarop het betrekking heeft.

”

Artikel 82

Met „aantekening” wordt bedoeld „het merken van de te kappen (of de te sparen) bomen”. In plaats van „de uitvoering en de aflevering van de kappingen” schrijve men : „het kappen en de aflevering van de gevelde bomen”.

Artikel 83

1. In het eerste lid schrijve men „de motieven” in plaats van „de motivering”.

In het tweede lid schrijve men : „Het bestuur stelt binnen dertig dagen een onderzoek op tegenspraak in”.

Wellicht moet het vierde lid zo worden verstaan dat, ook wanneer de door het tweede lid voorgeschreven termijn van dertig dagen niet wordt in acht genomen, de stilzwijgende inwilliging bedoeld in het vierde lid niettemin toch maar zal worden geacht te zijn bekomen na het verstrijken van de samengetelde termijnen van het tweede en het derde lid, m.a.w. na zestig dagen. Het ware wenselijk de tekst in die zin te verduidelijken.

2. Gevallen van „dringende noodzakelijkheid” zoals bedoeld in het eerste lid, doen zich volgens de verstrekte inlichtingen voor wanneer het bv. gaat om :

- bomen die een gevaar vormen voor het verkeer (randbomen), voor wandelaars of voor woningen ;
- zieke bomen (voornamelijk wanneer de ziekteoorzaak zich snel verspreidt) ;
- onteigeningen ;
- bestrijding van bosbranden.

Afwijkingen van het beheersplan betreffen niet alleen het vellen van bomen, maar ook de aanplantingen en andere in het beheersplan bepaalde werkzaamheden.

Artikel 85

1. De redactie van paragraaf 1 kan als volgt worden verbeterd : „... wordt een ambtenaar van het bestuur belast met het verlenen van begeleiding aan de eigenaars van privé-bossen en het houden van toezicht op de naleving van dit decreet”.

2. Voor de „regionale centra voor het privé-bos” waarvan sprake in de paragrafen 2 en 3 hebben, volgens de ontvangen inlichtingen, de Franse „Centres régionaux de la Propriété forestière” model gestaan. Die centra zouden een schakel vormen tussen de overheid en de eigenaars van privé-bossen en zouden heel wat problemen oplossen die bij rechtstreeks contact tussen het bestuur en de boseigenaar meer moeilijkheden zouden opleveren.

Volgens de ontvangen inlichtingen, zou over de juridische vorm van de bedoelde centra een voorontwerp van decreet voorbereid worden. De eigenaars zullen de beheersorganen kiezen. Deze zullen samengesteld zijn uit boseigenaars bijgestaan door afgevaardigden van erkende bosbouwverenigingen. De tekst van artikel 85 is daarmee niet in overeenstemming, vermits daarin wordt gesteld dat de Vlaamse Executieve de bedoelde centra kan oprichten en zij het werkgebied, de organisatie en de werking van die centra zal regelen.

Een andere dubbelzinnigheid, of op zijn minst een onduidelijkheid, bestaat hierin dat blijkens het eerste lid van paragraaf 2 de overheid dergelijke centra zou „instellen”, terwijl in het derde lid van dezelfde paragraaf sprake is van het „erkennen” van zulke centra.

Daar het echter toch de bedoeling is om het statuut van de regionale centra voor het privé-bos bij apart decreet te regelen, worden de bepalingen van artikel 85, §§ 2 en 3, beter zonder meer uit het ontwerp weggelaten.

Artikel 86

1. Bij de lezing van dit artikel rijst de vraag naar het verband tussen het begrip „bosgroepering”, enerzijds, en het begrip „gemeenschappelijk beheersplan”, anderzijds. Is er voor elke bosgroepering een gemeenschappelijk beheersplan ? Kan men in geval van gemeenschappelijk beheersplan telkens van een bosgroepering spreken ? Aan de hand van de antwoorden op die vragen, zou het artikel moeten worden herschreven.

2. Ter wille van de samenhang met het bepaalde in de artikelen 10 en 80, schrijven men ook hier „ten minste vijf hectare” in plaats van „meer dan vijf hectare”.

Artikel 87

1. Dit artikel heeft de gevallen op het oog waarin samenvoeging zoals bedoeld in artikel 86 niet mogelijk is. De redactie van het artikel zou als volgt kunnen worden verduidelijkt :

„In de gevallen waarin het bestuur vaststelt dat samenvoeging zoals bedoeld in artikel 86 niet mogelijk is, kunnen ook de eigenaars van een bos van minder dan 5 hectare aan het bestuur een eigen beheersplan ter goedkeuring voorleggen en vragen om dezelfde voordelen te genieten als die waarvan sprake in artikel 86”.

2. Bij dit artikel rijst ook nog de vraag of de toepassing ervan niet moet worden uitgebreid tot de gevallen waarin de bossen met een gezamenlijke oppervlakte van minder dan vijf hectare waarvoor een gemeenschappelijk beheersplan wordt opgemaakt niet aan een zelfde eigenaar toebehoren.

Artikel 89

Volgens de inlichtingen verstrekt door de gemachtigde ambtenaar, wil men met dit artikel de mogelijkheid scheppen om ten voordele van eigenaars van privé-bossen subsidieregelingen in te voeren voor gevallen waarin zij aan de gemeenschap diensten bewijzen die van hen een ongewone financiële inspanning vergen : bijvoorbeeld, het openstellen van een bos voor het publiek waarmee bijzondere kosten gepaard gaan (recreatieuitrusting, aanleg van parkeerplaatsen, afsluiten van bepaalde bosgedeelten, enz.) of het aanleggen van bossen op een wijze die ecologisch meer verantwoord, maar economisch minder rendabel is.

Die doelstellingen dienen, in de mate van het mogelijke, in het decreet zelf te worden geformuleerd. Een verwijzing naar de plannen op termijn bedoeld in artikel 6 is, om de reden aangegeven bij de bespreking van dat artikel, op dit ogenblik niet mogelijk en zou overigens te summier zijn.

Artikel 90

Luidens het tweede lid van dit artikel, kan het openstellen van een privé-bos voor het publiek worden geregeld door een overeenkomst tussen de eigenaar en de overheid. Het ontwerp zou moeten bepalen welke overheid wordt bedoeld.

Artikel 91

1. Luidens deze bepaling is ontbossing verboden „behoudens vergunning afgeleverd volgens de wet op de stedenbouw en de ruimtelijke ordening na advies van het bestuur (dat bevoegd is inzake bossen)”. Het bestuur van stedenbouw en ruimtelijke ordening en het bestuur bevoegd inzake bossen, ressorteren echter allebei onder de Vlaamse Executieve in haar hoedanigheid van uitvoerend orgaan van het Vlaamse Gewest. Het inwinnen van het advies van het laatstgenoemde bestuur is derhalve een zaak van interne administratie, die niet bij decreet moet worden geregeld.

2. Wat het begrip „ontbossen” betreft, bestaan op dit ogenblik drie verschillende interpretaties (zie Bocken en De Jager, „De houtkap in bossen en de Stedenbouwwet”, Liber Amicorum R. Senelle, 335). Volgens de meerderheidsopvatting is er stedenbouwkundig slechts ontbossing wanneer de bodem definitief zijn bestemming als „bos” verliest. Die meerderheidsopvatting vindt steun in de parlementaire voorbereiding van de wet op de ruimtelijke ordening en de stedenbouw. Ook in het hier onderzochte ontwerp wordt ontbossen gedefinieerd in die zin, met name in artikel 4, 20°.

Artikel 92

Naar luid van dit artikel zullen de overdrachten van zakelijke rechten op (niet : in) bossen „die aanleiding geven tot de vorming van eigendoms- of gebruikspercelen met een oppervlakte kleiner dan tien hectare” onderworpen zijn aan een „splittingsvergunning”. Eigenlijk wordt bedoeld dat, wanneer de overdracht van een zakelijk recht op een stuk bos van minder dan tien hectare een splitsing van het oorspronkelijke eigendoms- of gebruiksrecht tot gevolg heeft, voorafgaandelijk een splitsingsvergunning moet worden aangevraagd.

Er kan worden aanvaard dat die bepaling onontbeerlijk is om tot een efficiënt bosbeheer te komen, en het uitvaardigen ervan bijgevolg tot de bevoegdheid van de decretale wetgever behoort. De redactie van het artikel kan echter worden verbeterd.

Artikel 93

Dit artikel verleent aan de Vlaamse Executieve de bevoegdheid om „voor de toepassing van dit decreet” onroerende goederen ten algemenen nutte te onteigenen.

Artikel 79 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen machtigt weliswaar de Executieven om over te gaan tot onteigeningen ten algemenen nutte, doch enkel in de gevallen en volgens de modaliteiten bepaald bij decreet. Het ontwerp zal dus die gevallen en die modaliteiten moeten vaststellen.

Artikel 96

Dit artikel machtigt de rechtbanken om in geval van onrechtmatige kapping, opvoering van de Vlaamse Executieve of van het bestuur, maatregelen tot herstel te bevelen.

Daar het de bedoeling is dat artikel 96 zou gelden voor „elke” onrechtmatige kapping, is het overbodig en, wegens de mogelijkheid van vergissingen, zelfs gevaarlijk in de tekst nog eens alle gevallen van onrechtmatige kapping te willen opsommen.. Een

dergelijke opsomming, voor zover men die nodig acht, zou meer op haar plaats zijn in de memorie van toelichting.

Artikel 96 is een voorbeeld bij uitstek van de bepalingen waaromtrent, in de hiervoren geformuleerde vierde algemene opmerking, werd gesteld dat de Vlaamse Executieve bij verordening nauwkeurig zal moeten bepalen door welke ambtenaren de aan het bestuur toegekende bevoegdheden zullen kunnen worden uitgeoefend.

Ten slotte moet ook nog worden opgemerkt dat artikel 96 afwijkt van het gemeen recht in de mate dat het niet aan de eigenaar van het bos, maar aan de gewestelijke overheid het recht toekent om een vordering tot herstel van schade in te stellen, en het aan die overheid medezeggenschap geeft over de wijze waarop die schade moet worden hersteld. Die exorbitante bevoegdheden kunnen echter als onontbeerlijk worden beschouwd om het voeren van een efficiënt bosbeleid mogelijk te maken.

Artikel 97

Daar het overtreden van dit artikel door artikel 130 van het ontwerp strafrechtelijk wordt gesanctioneerd, is het onontbeerlijk dat de activiteiten welke het verbiedt nauwkeurig worden omschreven. De uitdrukking „activiteiten die de functieervulling van het bos blijvend kunnen aantasten" voldoet niet aan de eis.

Artikel 98

1. In de inleidende zin schrijve men „de bosreservaten die privé-eigendom zijn" in plaats van „de bosreservaten die tot het privé-domein behoren" : de term domein wijst immers op een publiekrechtelijke eigenaar.

2. In 2° schrijve men „tenzij het behoort tot een verkochte partij bomen" in plaats van „wanneer het geen deel uitmaakt van een toegestane aflevering".

Artikel 101

De in dit artikel bedoelde maatregelen zijn, volgens de verstrekte inlichtingen, maatregelen die in het beheersplan moeten worden opgenomen, zoals bijvoorbeeld de aanleg van een waterreservoir, de aanleg van loofhoutsingels langs de wegen, de aansluiting op het brandbeveiligingsradionet, enz.. Het ware wenselijk dat uit de tekst zou blijken dat alleen maatregelen worden bedoeld die in het beheersplan moeten worden vermeld.

Artikel 104

1. Dit artikel heeft tot doel de kappingen die nodig zijn bij de brandbestrijding een rechtmatig karakter te geven.

2. Men schrijve „... aangezien worden als..." in plaats van „... aangezien worden voor...".

Artikel 106

1. De maatregelen bedoeld in het tweede lid zijn zo ver reikend dat het treffen ervan moet worden voorbehouden aan de Vlaamse Executieve.

2. Volgens de inlichtingen verstrekt door de gemachtigde ambtenaar, is het de bedoeling dat de uitgaven waarvan sprake in het tweede lid zouden worden voorgeschoten door het Gewest, en nadien op de eigenaars zouden worden verhaald.

Artikel 109

De redactie van dit artikel kan als volgt worden verbeterd :

„Onverminderd de ambtsbevoegdheid van de officieren van gerechtelijke politie, worden de overtredingen van de bepalingen van dit decreet en van de besluiten genomen tot uitvoering ervan, opgespoord en bij proces-verbaal vastgesteld door de leden van de rijkswacht, de leden van de gemeentepolitie, de veldwachters, de ambtenaren en aangestelden van het bestuur en de privé-boswachters.

De ambtenaren en aangestelden van het bestuur stellen eveneens de overtredingen van de jachtwet en van de besluiten genomen ter uitvoering van de jachtwet vast".

Artikel 110

Zoals reeds werd aangestipt in de algemene beschouwingen gewijd aan de bevoegdheid van het Gewest, betreft artikel 110 van het ontwerp een aangelegenheid die door artikel 127 van de Grondwet aan de wetgever werd voorbehouden en derhalve, volgens de rechtspraak van het Arbitragehof, niet bij decreet kan worden geregeld.

Artikel 110 moet dus worden geschrapt.

Artikelen 111 tot 113

1. Deze bepalingen betreffen het statuut van het personeel van het bestuur en horen derhalve niet thuis in het hoofdstuk gewijd aan de opsporing (en vervolging) van misdrijven gepleegd in de bossen. Men brenge ze onder in het hoofdstuk gewijd aan het bestuur.

2. De redactie van artikel 113 kan als volgt worden verbeterd :

„Echtgenoten of bloed- of aanverwanten tot de derde graad kunnen in een zelfde houtvesterij geen functies bekleden waardoor de ene hiërarchisch ondergeschikt zou zijn aan de andere”.

Artikel 114

1. Het voorschrift van het eerste lid zal moeten worden aangepast, rekening houdend met het feit dat het de decreetgever niet toekomt regelingen te treffen inzake eedafleggingen en, zoals reeds gezegd, artikel 110 derhalve zal moeten worden geschrapt.

2. Het tweede lid (bewijskracht van de processen-verbaal) en het vijfde lid (huiszoeking) gaan, om redenen aangegeven in de algemene beschouwingen gewijd aan de bevoegdheid van het Gewest, de bevoegdheid van de decreetgever te buiten en moeten derhalve vervallen.

3. Daar het niet de taak van de burger is om opsporingsambtenaren bij het vervullen van hun opdracht actief bij te staan, zou het zevende lid, naar het voorbeeld van in andere regelingen opgenomen voorschriften, beter als volgt worden geredigeerd :

„Zij kunnen inzage nemen van alle documenten en bescheiden, zich alle door of krachtens dit decreet voorgeschreven documenten en gescheiden doen voorleggen en alle monsters nemen, in de mate dat zij zulks voor het vervullen van hun taak nodig achten”.

Artikel 116

Om de reden vermeld bij de bespreking van artikel 110, dient ook in het eerste lid van artikel 116 de zinsnede die betrekking heeft op de eedaflegging te worden geschrapt.

Artikel 117

Het derde lid van dit artikel dient te worden geschrapt om dezelfde reden waarom ook het tweede lid van artikel 114 dient te vervallen.

Artikel 118

Deze bepaling verleent aan de ambtenaren en aangestelden van het bestuur het recht om de openbare macht op te vorderen. Na het arrest nr. 44 van 23 december 1987 van het Arbitragehof kan een dergelijk voorschrift nog bezwaarlijk geacht worden de bevoegdheid van de decretale wetgever te buiten te gaan, daar in de genoemde uitspraak werd aanvaard dat zelfs ambtenaren van een onder het Gewest ressorterend openbare instelling (nl. de Openbare Vlaamse Afvalstoffenmaatschappij) bij decreet konden worden gemachtigd om de bijstand van de gemeentelijke politie en de rijkswacht te vorderen (arrest nr. 44, punt B.7.e).

Artikelen 119 en 121

Artikel 119 van het ontwerp belast het bestuur met de vervolging van alle overtredingen van het ontworpen decreet en de uitvoeringsbesluiten ervan „zowel wat de toepas-

sing van de straffen betreft als de daaruit volgende teruggave en schadevergoeding". Luidens artikel 121 kunnen de ambtenaren, namens het bestuur, in de bedoelde gevallen hoger beroep en cassatieberoep instellen, zelfs indien de zaak aanvankelijk door het openbaar ministerie was aanhangig gemaakt.

In zoverre die bepalingen de strafrechtelijke vervolging regelen, zijn zij — zoals reeds werd opgemerkt in de algemene beschouwingen gewijd aan de bevoegdheid van het Gewest — strijdig met artikel 7 van de Grondwet. Luidens dat voorschrift kan immers niemand worden vervolgd dan in de gevallen die de wet bepaalt en in de vorm die zij voorschrijft, en een decreetgever kan, volgens de rechtspraak van het Arbitragehof, de hem toegewezen aangelegenheden slechts regelen mits hij op generlei wijze inbreuk maakt op de bij de Grondwet voor de wet gereserveerde bevoegdheid.

In de mate dat de artikelen 119 en 121 betrekking hebben op de civielrechtelijke gevolgen van overtredingen van het ontworpen decreet en de uitvoeringsbesluiten ervan (teruggave en schadevergoeding), moet worden opgemerkt wat volgt.

Het vorderen van de teruggave is in de regel enkel zaak van de eigenaar (in casu dus de eigenaar van het bos waarin het misdrijf is gepleegd) en het vorderen van schadevergoeding enkel zaak van de door het misdrijf gelaedeerde persoon. Wanneer artikel 120 van het Boswetboek — d.i. de bepaling die voor artikel 119 van het huidig ontwerp klaarblijkelijk model heeft gestaan — het centraal bestuur gemachtigd heeft om die vorderingen in te stellen, zal die regeling ongetwijfeld mede ingegeven zijn geweest door het feit dat artikel 120 enkel gold met betrekking tot misdrijven gepleegd in bossen die onder de bosregeling in de zin van het Boswetboek vielen, m.a.w. enkel voor misdrijven gepleegd in bossen die aan de Staat, aan een gemeente of aan een openbare instelling toebehoren of waarin de Staat, een gemeente of een openbare instelling onverdeelde eigendomsrechten heeft (zie artikel 1 van het Boswetboek). De eigenaar die recht heeft op de teruggave en de gelaedeerde die recht heeft op schadevergoeding waren, in de gevallen bedoeld in artikel 120 van het Boswetboek, dus meestal de Staat zelf, zodat het vrij logisch en tevens zeer praktisch was het bestuur te machtigen om, naast de publieke vordering, ook alle burgerlijke vorderingen in te stellen die hun oorzaak vonden in de feiten welke aan die strafvordering ten grondslag lagen.

Zulks neemt echter niet weg dat de vorderingen tot teruggave van schadevergoeding uiteindelijk steeds ten goede moeten komen respectievelijk aan de eigenaar en aan de persoon die door het misdrijf geschaad werd. De vraag rijst derhalve, of de decreetgever in de aan de Gewesten toegekende bevoegdheden een voldoende rechtsgrond kan vinden om het bestuur van het Gewest te machtigen tot het instellen van vorderingen in gevallen waarin de betrokken eigenaar of de betrokken gelaedeerde niet het Gewest is. Gelet op het feit dat het bestuur in elk geval niet meer kan worden gemachtigd de strafvervolging in te stellen, alsmede op het feit dat de artikelen 119 en 121 van het ontwerp, in tegenstelling met de artikelen 120 en 144 van het Boswetboek, ook voor alle privé-bossen zouden gelden, lijkt de gestelde vraag alleen maar ontkennend te kunnen worden beantwoord.

Het toepassingsgebied van de artikelen 119 en 121 zou derhalve dienen te worden beperkt tot het instellen van vorderingen tot teruggave of schadevergoeding ten bate van het Vlaamse Gewest.

Artikel 120

Artikel 120 beoogt de invoering van een stelsel van administratieve geldboeten.

Zoals reeds werd opgemerkt in de algemene beschouwingen gewijd aan de bevoegdheid van het Gewest, heeft het Arbitragehof uit de combinatie van artikel 9 van de Grondwet en artikel 11 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 afgeleid dat de decretale wetgever niet bevoegd is om op de niet-naleving van zijn decreten andere straffen te stellen dan die waarin Boek I van het Strafwetboek voorziet en moet daaruit blijkbaar worden geconcludeerd dat de decretale wetgever geen stelsel van administratieve geldboeten kan invoeren aangezien dergelijke straffen niet in Boek I van het Strafwetboek voorkomen.

De ontworpen regeling zou bovendien ook in strijd komen met de gewone wet van 9 augustus 1980 tot hervorming der instellingen, in de mate dat zij de opbrengst van de administratieve geldboeten toewijst aan een op de begroting van het Vlaamse Gewest in te schrijven fonds. Inkomsten uit administratieve geldboeten beantwoorden immers aan geen enkele van de vijf soorten inkomsten waarmee, luidens artikel 1, § 1. van de voornoemde wet van 9 augustus 1980, de begrotingen van de Gemeenschappen en de

Gewesten kunnen worden gefinancierd. De enige vraag die in dit verband misschien zou kunnen rijzen, is te weten of de bedoelde opbrengsten niet kunnen worden gekwalificeerd als „eigen niet-fiscale middelen” in de zin van het genoemde artikel 1, § 1. Als eigen niet-fiscale inkomsten kunnen echter alleen worden beschouwd heffingen of retributies voor diensten die door de overheid worden gepresteerd (zie het reeds eerder vermelde advies L. 15.650, loc. cit.) en het behoeft geen betoog dat administratieve geldboeten niet aan die eis voldoen. Het zou overigens niet te verantwoorden zijn dat boetes opgelegd wegens dezelfde feiten en bepaald aan de hand van een zelfde tarief hetzij aan de Staat, hetzij aan het Gewest zouden ten goede komen naargelang zij door de strafrechter of door het bestuur zouden zijn opgelegd.

Artikel 122

Dit artikel wijkt zonder dwingende reden af van wat het gerechtelijk recht ter zake voorschrijft. De decretale wetgever mist daartoe de bevoegdheid. Het artikel moet derhalve worden geschrapt.

Artikel 123

1. Het eerste lid moet worden geschrapt om dezelfde reden waarom artikel 122 dient te vervallen.

2. Het tweede lid, dat een regeling bevat inzake de vervangende gevangenisstraf die door de hoven en rechtbanken kan worden opgelegd wegens niet-betaling van de geldboete, gaat eveneens de bevoegdheid van de decretale wetgever te buiten. Zoals reeds meermaals in dit advies werd in herinnering gebracht, komt het, volgens het Arbitragehof, immers aan de decreetgever niet toe om inzake straffen regelingen te treffen die afwijken van de voorschriften van Boek I van het Strafwetboek.

3. Het derde lid kan, om de redenen uiteengezet bij de bespreking van de artikelen 119 en 121, geen toepassing vinden in zoverre het gaat om teruggaven aan een andere eigenaar dan het Gewest of om het vergoeden van schade die niet door het Gewest werd geleden. Wat de kosten betreft, kan het derde lid uiteraard enkel betrekking hebben op de kosten waarvan de rechter de terugbetaling ten bate van het Gewest zou hebben bevolen in het raam van een civielrechtelijke vordering.

Artikel 124

De bepalingen van het ontwerp zullen in de regel zowel voor de privé-bossen als voor de openbare bossen gelden (zie artikelen 3 en 7). Alleen een aantal specifieke voorschriften voor de openbare bossen (hoofdstuk VII) en een aantal specifieke voorschriften voor de privé-bossen (hoofdstuk VIII) maken op die regel een uitzondering.

Ten aanzien van de bepalingen van het ontwerp waarvan het toepassingsgebied niet hetzij tot de openbare bossen, hetzij tot de privé-bossen werd beperkt, is artikel 124 dus een overbodige bepaling. En ten aanzien van de bepalingen welke wel een dergelijke beperking inhouden, heeft de gelijkstelling tussen beide genoemde soorten bossen uiteraard geen zin.

Artikel 124 dient derhalve te worden geschrapt.

Artikelen 125, 127, 128, 129 en 130

Deze bepalingen stellen straffen op het overtreden van de respectievelijk in elk van die bepalingen vermelde artikelen van het ontwerp. Strafbepalingen dienen echter, ter wille van hun repressief karakter en in het belang van de rechtszekerheid, met grote nauwkeurigheid te worden geredigeerd.

Een aantal van de verwijzingen die in de hier besproken bepalingen zijn opgenomen, voldoen niet aan dat vereiste.

Bij wijze van voorbeeld, kunnen de volgende tekortkomingen worden vermeld.

Artikel 130 stelt straf op de overtreding van artikel 53 dat de wijze regelt waarop hout en andere produkten afkomstig van openbare bossen mogen worden verkocht. Zijn de ambtenaren en de aangestelden welke die voorschriften overtreden strafbaar ?

Of zijn het de personen die hout en bosprodukten kopen zonder dat artikel 53 werd nageleefd ? Of bedoelt men zowel de ambtenaren en aangestelden als de kopers ? En voor welke overtredingen precies zijn ze strafbaar ?

De artikelen 64 en 65 verbieden bepaalde handelingen aan de kopers van een kapping. Wellicht is het de bedoeling dat die verbodsbepalingen ook zouden gelden voor de aangestelden van de koper. De teksten vermelden echter alleen de koper, met het gevolg dat de overtreding ervan niet strafrechtelijk zal kunnen worden gesanctioneerd wanneer zij door andere personen dan de koper wordt begaan.

Zoals reeds bij de bespreking van artikel 74 werd opgemerkt, moet dat artikel worden aangevuld met een bepaling die de feiten in verband waarmee het eerste lid van dat artikel een burgerlijke aansprakelijkheid vestigt, uitdrukkelijk verbiedt. Het derde lid van artikel 74, in zoverre het „dezelfde straffen" oplegt, hoort thuis in de bepaling welke die straffen bepaalt.

Welke overtreding van artikel 90 wil men bestraffen ; alleen het betreden van een privé-bos zonder toestemming van de eigenaar (verboden door het eerste lid) of ook het openstellen van een privé-bos zonder naleving van artikel 18 ?

Het stellen van straf op het overtreden van bepalingen zoals de artikelen 39, 47, 66 en 108 schiet in deze zin te kort, dat die artikelen enkel machtigingen tot het treffen van allerlei regelingen bevatten en men klaarblijkelijk niet het uitblijven van die regelingen wil bestraffen maar wel het overtreden van de regelingen die zullen worden getroffen.

De strafbepalingen van het ontwerp zijn dus aan een grondige omwerking toe en de vraag kan daarbij worden gesteld of niet de voorkeur moet worden gegeven aan de in het Boswetboek van 1854 gevolgde methode, die erin bestond de straffen telkens op te nemen in de bepalingen waarop ze betrekking hebben.

De in al die bepalingen voorkomende zinsnede „onverminderd teruggave, herstel of schadevergoeding, indien daartoe aanleiding bestaat" (of varianten daarvan) wordt in elk geval overal beter weggelaten als zijnde overbodig.

Artikel 126

Deze bepaling voert een straf in waarin Boek I van het Strafwetboek niet voorziet en is derhalve strijdig met artikel 9 van de Grondwet en artikel 11 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, zoals reeds eerder aangestipt in de algemene beschouwingen gewijd aan de bevoegdheid van het Gewest.

Artikel 131

Het verbod voor de decretale wetgever om van Boek I van het Strafwetboek af te wijken gaat, volgens de rechtspraak van het Arbitragehof, zelfs zo ver dat hij niet gerechtigd is enige regeling te treffen inzake de toepassing van hoofdstuk VII en artikel 85 van het genoemde Boek I, ongeacht of hij van die bepalingen afwijkt, ze bevestigt of ze al dan niet toepasselijk verklaart (arrest nr. 44 van 23 december 1987, punt B. 15, B.S. 27 januari 1988).

Artikel 131 moet derhalve vervallen.

Artikel 132

1. Het eerste lid van dit artikel is een gedeeltelijke herhaling van het bepaalde in artikel 42 van het Strafwetboek en moet dus alleen reeds om die reden worden geschrapt.

2. Het tweede lid voert een andere verbeurdverklaring in dan die welke in Boek I van het Strafwetboek is geregeld en gaat derhalve, volgens de rechtspraak van het Arbitragehof, de bevoegdheid van de decretale wetgever te buiten.

Artikel 133

Het 1° en het 3° bevatten regelingen die respectievelijk betrekking hebben op de strafrechtelijke herhaling en de deelneming door verscheidene personen aan een zelfde

misdrijf, m.a.w. aangelegenheden die door Boek I van het Strafwetboek worden geregeld en die het, volgens de rechtspraak van het Arbitragehof, bijgevolg aan de decretale wetgever niet toekomt te regelen.

Artikel 134

De redactie van dit artikel vertere men als volgt :

„Wat het Vlaamse Gewest betreft, worden opgeheven :

1° de wet van 19 december 1854 houdende het Boswetboek, gewijzigd bij de wetten van 30 januari 1924, 10 oktober 1967, 8 april 1969 en 14 juli 1976 ;

2° de wet van 4 mei 1900 op de handel in scheuten van harsbomen ;

3° (zoals in het ontwerp) ;

4° de wet van 8 april 1969 houdende aanpassing van de Franse tekst en vaststelling van de Nederlandse tekst van het Boswetboek, gewijzigd bij de wet van 10 november 1972 ;

5° hoofdstuk III, afdeling 2, van de wet van 12 juli 1973 op het natuurbehoud".

De zinsnede „met ingang van de datum waarop dit decreet in werking treedt" werd in het hiervoren geformuleerde tekstvoorstel niet overgenomen, daar een opheffingsbepaling bij ontstentenis van een afwijkende regeling uiteraard op dezelfde dag in werking treedt als het decreet waarin ze is opgenomen.

De kamer was samengesteld uit

de heren : P. VERMEULEN, *eerste voorzitter*,

J. NIMMEGEERS, W. DEROOVER, *staatsraden*,

J. GIJSSELS, J. HERBOTS, *assessoren van de afdeling wetgeving*,

mevrouw : F. LIEVENS, *griffier*.

Een gedeeltelijk verslag werd overgemaakt door de heer J. HUBREGTSEN, *auditeur*.

De Griffier,

F. LIEVENS

De Voorzitter,

P. VERMEULEN
